

ĐOÀN QUÂN

QUÁCH NI
TIỂU THUYẾT

ĐOÀN QUÂN

ĐOÀN QUÂN

vh
KHOA HỌC

Couple 50

Thông tin tác phẩm:

Tên tác phẩm: Couple 50

Tác giả: Quách Ni

Dịch giả: Phạm Thanh Hương

NXB: Văn học và công ty cổ phần sách Văn Việt liên kết xuất bản

Xuất bản: 10/2010

Số trang: 288

Kích thước: 13×20.5 cm

Hình thức bìa: Bìa mềm

Giá bìa (cuốn): 50 000VND

Nguồn: vanvietbooks và thành viên của truyenky.vn đánh máy

Làm ebook: Tiểu Dương

MỤC LỤC:

[Tóm tắt nội dung](#)

[Ba van dăm trên không](#)

[Chương 1: Kỳ tích của “Siêu nhân tình yêu”](#)

[Chương 2: Rung động trái tim](#)

[Chương 3: Chuyến du lịch trên đường Thời Quang](#)

[Chương 4: Cặp đôi cuối cùng](#)

[Chương 5:](#)

Tóm tắt nội dung

Một cô gái lấy niềm kiêu hãnh vừa làm mục tiêu sống và là nguồn động lực giúp cô luôn ngẩng cao đầu vì chưa thua kém bất cứ ai, đặc biệt chưa từng dưới cơ bất cứ gã con trai nào. Đường như gạt bỏ hết tất cả những mơ ước được che chở của một cô gái bình thường, cô tìm thấy niềm hạnh phúc khi gánh trên vai mình những kẻ yếu và giúp họ tìm thấy hạnh phúc của mình.

Cuộc đời cô đang trên đỉnh vinh quang tươi đẹp không gì sánh nổi...

Và đột nhiên một kẻ phá bĩnh xuất hiện đập tắt hết vòng hào quang bấy lâu và cướp sạch tất cả kiêu hãnh và tự hào. Tội tệ hơn, kẻ đủ khả năng làm tất cả những chuyện xấu xa đó lại là một gã con trai!

Họ trở thành kẻ thù không đội trời chung của nhau.

Và trong tư thế sẵn sàng cho mọi cuộc chiến chống lại kẻ phá hoại – sẵn sàng nhe răng đe dọa bất cứ hành động xâm phạm nào hơn, thì một lần nữa, thế giới lại bị đảo lộn.

Người mà ta vẫn coi là kẻ thù, ghét cay ghét đắng cho đến tận xương tủy lại là người đầu tiên cho ta biết cảm giác được che chở. Bàn tay trước đây là thủ phạm để lại dấu tích những vết cứa đau điếng nay lại như làn nước mát làm dịu đi chính cái trán bừng bừng của ta. Trước đây ta chỉ thấy địa ngục ở trước mắt và muốn chết đi cho rồi mỗi khi bất hạnh bắt gặp nụ cười ấy. Còn bây giờ, ta cũng cảm thấy không sống nổi mỗi khi bắt chợt nụ cười đó lướt qua trước mắt. Bởi vì nó khiến trái tim ta ngừng đập.

Ba vạn dặm trên không

*

**

“An Vu Phong, please hurry to carry the fly F718. An Vu Phong, please...”.

Trong phòng chờ máy bay thừa thớt bóng người, mấy hành khách chờ chuyến bay kế tiếp nhàn rỗi ngồi chờ đợi. Ánh mặt trời nhàn nhạt nhẹ nhàng di chuyển trong không trung, chỉ có tiếng của phát thanh viên là vẫn đang lặp lại điệp khúc làm chán động màng nhĩ của mọi người.

Thật là bức mình! Đã sắp hết thời gian làm thủ tục lên máy bay rồi mà không hiểu còn ai ngu ngốc như thế! Ngay cả lên máy bay mà cũng muộn... Nếu mà là con trai, chắc chắn tôi không thể tha thứ cho cái gã không tuân thủ giờ giấc này.

Tôi khẽ cần nhàn mấy câu, vừa đẩy cái kính râm trên sống mũi, không quên bước từng bước đi nhẹ nhàng về phía cửa số 3.

Qua cánh cửa sổ bằng kính của sân bay, tôi có thể nhìn thấy chiếc A201 đang ngoan ngoãn nằm trên phi trường. Chỉ một lát nữa thôi, con chim có đôi cánh khổng lồ này sẽ đưa tôi tới một nơi mà tôi sợ hãi nhất.

Ba phút đã trôi qua.

Tôi nhanh chóng làm xong thủ tục lên máy bay, ngồi cạnh cửa sổ, tay trái chống cằm, tay phải khẽ đung đưa cổ tay có cái vòng hình mặt trăng, hai con mắt gấu trúc nhìn xuyên qua cặp kính râm, lơ đãng nhìn ra bầu trời rộng lớn ngoài cửa sổ, rồi nhìn xuống mặt đất màu xám, ánh mắt của tôi dần dần mất đi mục đích, nhưng tâm hồn bỗng chốc lại cảm thấy thư thái lạ lùng...

- *Các em thân mến, chương trình trao đổi học sinh một năm một lần sắp bắt đầu, trường chúng ta sẽ chọn ra các em học sinh ưu tú cùng với các học sinh trường Đại học Tinh Hoa tiến hành giao lưu học tập trong vòng 100 ngày. Đây là một cơ hội quan trọng để Học viện Thời trang Thiên Trạch của chúng ta thể hiện mình, hy vọng các em học sinh được cử đi sẽ phát huy xuất sắc khả năng của mình...*

Trong hội trường rộng lớn, tiếng của thầy hướng dẫn vang lên trong loa, bốn chữ “Đại học Tinh Hoa” như một hòn đá rơi vào bộ óc đang mơ mơ màng màng của tôi, khiến tôi như chợt bừng tỉnh!

Nếu có cơ hội này, tôi sẽ có thể gặp lại hai “cạ cứng” mà tôi ngày đêm mong nhớ là Hựu Tuệ và Hiểu Ảnh!

Nhưng về thành phố Tinh Hoa cũng có nghĩa là tôi phải gặp lại “con khỉ hôi” đó!

Hắn hiện giờ... chắc đã là người yêu của Hiểu Ảnh...

Huhu... Buổi “trùng phùng” ngượng ngập đó chắc chắn sẽ vượt quá khả năng chịu đựng của con tim bé nhỏ của tôi, thôi thì sớm từ bỏ ý định đó đi thì hơn. Tôi khẽ thở dài, dựa lưng vào ghế.

Cuộc họp vô cùng nhạt nhẽo này đã kéo dài 2 tiếng 56 phút 39 giây!

Sau khi tan họp, chắc chắn tôi phải đi mua cây kem đắt nhất để an ủi trái tim đang bị hành hạ của mình! Mặc dù cây kem đó không thể ngon như cây kem ở cửa hàng HAPPY HOUSE...

- Bây giờ, tôi xin thay mặt cho trường tuyên bố: Các học sinh của Học viện Thời trang Thiên Trạch được tham dự chương trình trao đổi học sinh lần này là...

- Bạch... Tô... Cơ!

Cái gì?!

Bạch! Tô! Cơ!

Ba chữ đó lọt vào tai con bé đang ngồi ngáp ngáp dài là tôi, khiến tôi kinh ngạc tới mức suýt nữa thì rơi cả răng xuống đất.

Tôi chưa bao giờ biết rằng cái tên mình đã nghe mọi người gọi suốt 18 năm trời lại có sức sát thương lớn tới thế.

Ừ ừ ừ...

Sao lại có thể như thế được? Chắc chắn là tôi đã nghe nhầm!

Từ khi tới Học viện Thời trang Thiên Trạch, không có Hựu Tuệ và Hiểu Ảnh bên cạnh, cũng vì muốn quên đi cái “con khỉ hôi” suốt ngày khoa chân múa tay đó mà tôi luôn sống rất yên phận. Tôi chỉ muốn một mình mình đi hết bốn năm đại học, thực hiện ước mơ của tôi – trở thành một nhà thiết kế thời trang đẳng cấp thế giới!

Trước khi bản thân mình chưa điều chỉnh được tâm lý, tôi không bao giờ nghĩ tới khả năng gặp lại “con khỉ hôi” đó.

Nhưng... liệu có phải ông trời đang trêu đùa tôi không?

Người cuối cùng được chọn lại là tôi!

Lẽ nào đây chính là “hồng nhan bạc mệnh” sao?

Nhưng ván đã đóng thuyền, tất cả đều không thể thay đổi được.

Vốn dĩ kiên quyết chọn trường đại học cách xa thành phố Tinh Hoa, muốn ném trái cảm giác được trưởng thành một mình, muốn quên đi những chuyện mà mình khó có thể đối mặt được, ai ngờ ông trời lại thích trêu ngươi tôi như vậy.

Trong tình huống không hề có chút sự chuẩn bị nào, tôi lại bị buộc phải quay lại Tinh Hoa.

Có điều, ở trường Đại học Tinh Hoa có hai người bạn thân của tôi là Hựu Tuệ và Hiểu Ảnh!

Chúng tôi là “tuyệt đại tam kiêu” từng nổi tiếng một thời, cũng là những người bạn thân thiết nhất trên thế giới này.

Suốt một thời gian dài không gặp mặt, tôi luôn rất nhớ họ, nhớ lại những thời khắc vui vẻ nhất mà chúng tôi từng có với nhau!

Bởi vậy, nếu ông trời đã sắp xếp như vậy, tôi đành phải chuẩn bị hành trang để dành cho Hựu Tuệ và Hiểu Ảnh sự bất ngờ xa xỉ nhất thế gian.

Nhưng...

Một cú điện thoại vô tình vào lúc nửa đêm lại khiến giấc mộng đẹp của tôi vỡ tan tành chỉ trong phút chốc...

Reng reng reng...

12 giờ đêm, tôi đang ngồi như một nữ hoàng lựa chọn chàng hoàng tử bạch mã thứ 135 thì bỗng dưng, tiếng điện thoại gấp rút kéo tôi ra khỏi giấc mộng đẹp.

- Hựu Tuệ... Cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Buồn ngủ quá...

Tôi mơ màng nói mấy câu rồi định cúp điện thoại.

- Tô Cơ! – Nhưng Hựu Tuệ đã hét lên trong điện thoại, – cái gã Kim Nguyệt Dạ chết tiệt! Cuộc bầu cử chủ tịch hội học sinh lần này, tớ lại bị thiếu mất một phiếu! Hu hu hu! Lý Triết Vũ còn khuyên tớ là đừng có tranh với hắn nữa, bảo là tớ hợp với vai trò Ủy viên Hội học tập hơn!

Đúng là không thể chịu nổi, ba kẻ oan gia đó lại bắt đầu tranh chấp với nhau, phương trình tình yêu đơn giản như thế, nếu là tôi – “giáo chủ tình yêu” Bạch Tô Cơ thì đã giải quyết xong từ lâu rồi.

Có điều chuyện của Hựu Tuệ vẫn phải do cô tự giải quyết là hơn.

- Nhưng đây vẫn không phải là vấn đề chính! Tô Cơ, cậu có biết không? Ha ha ha...

Đầu dây bên kia điện thoại lại vang lên tiếng cười “gian tà” của Tô Hựu Tuệ:

- Lần này, tớ, Kim Nguyệt Dạ và cả Lý Triết Vũ đều được chọn làm học sinh trao đổi, ngày mai sẽ đáp máy bay tới Học viện Thời trang Thiên Trạch học ba tháng rưỡi! Chúng ta lại có thể được gặp nhau rồi!

- Cái gì?!

Ngày mai Hựu Tuệ và các bạn khác sẽ tới nước Chanel?! Nhưng ngày mai... tôi phải trở về Tinh Hoa!

Cạch...

Cảnh tượng gặp nhau mừng mừng tủi tủi giữa chúng tôi vụt tan thành mây khói.

Tôi ngồi bật dậy, ngón tay buông lơi, điện thoại rơi xuống chân giường, lạch cạch, trong đó vẫn còn vọng tới giọng nói ngạc nhiên của cô bạn thân...

- Này, Tô Cơ! Có phải cậu vui quá nên ngất đi rồi không hả?

Cái gì mà vui quá nên ngất đi chứ! Là vì người ta không chịu nổi đả kích quá lớn này mà!

Tôi cố kìm nén tâm trạng của mình, quay đầu nhìn chăm chăm vào màn đêm tăm tối ngoài cửa sổ... Hai tiếng đồng hồ sau, máy bay đã đến nơi cần đến. Nhưng vào lúc này, Hựu Tuệ, Kim Nguyệt Dạ và cả Lý Triết Vũ lại đang trên chuyến bay ngược lại.

Tôi vốn dĩ đã cố nhen lại ngọn lửa nhiệt tình với chuyến hành trình tới Tinh Hoa, nhưng giờ đây lại rơi vào vực thẳm.

Ngôi trường đại học không có bạn thân, đối với tôi mà nói, đã không còn là ngôi trường trong tưởng tượng nữa.

Ngoài cửa sổ máy bay, từng đám mây trắng lướt qua người tôi, phảng phất như một tấm chăn bông dày và mềm mại, tôi muốn nhảy xuống đó, nhắm chặt mắt, có thể như vậy, tôi sẽ không cần phải nghĩ gì nữa.

Ừ ừ ừ...

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tôi bay lên bầu trời rộng lớn, nhưng tâm trạng không vì vậy

mà khá hơn.

Rời đôi mắt vô định khỏi bầu trời xanh rộng ngoài cửa sổ, tôi chán nản lôi cuốn sách “Phép thuật tình yêu” trong túi ra. Nghe nói cuốn sách này dự đoán rất chuẩn chuyện tình yêu của các cô gái, mặc dù giá của nó đắt như lên trời, nhưng tôi vẫn cắn răng bỏ tiền ra mua!

Bây giờ tạm thời “tình bạn” đang gặp chút trở ngại, vậy thì chỉ có thể đoán được chuyện tình yêu thôi!

Mở trang đầu tiên của “Phép thuật tình yêu”, màu hồng đào hiện lên trước mắt tôi, có lẽ điều này tượng trưng cho “hoa đào nở rộ”...

Ha ha! Các kiểu dự đoán thật là phong phú! Vậy thì tôi bắt đầu từ các chòm sao!

Trang... 23...

Con gái sao Sư tử cần chú ý!

Mặc dù thời tiết tháng 2 rất lạnh lẽo, nhưng mùa xuân đang ở rất gần bạn.

Thời gian tới, nếu có kế hoạch đi du lịch, vậy thì hãy chú ý quan sát xung quanh...

Ngôi sao tình yêu đánh dấu là XY (3, 4),

Chắc chắn sẽ xuất hiện người con trai say mê bạn!

Ha ha ha! Thế này mà gọi là bói sao? Bạch Tô Cơ tôi nhận được vô số thư tỏ tình, cũng có vô số những anh chàng đẹp trai chỉ vì muốn ăn một bữa tối với tôi, cam tâm tình nguyện đứng chờ trong gió rét 6 tiếng đồng hồ! Những chàng trai say mê tôi chỗ nào cũng có! Nhưng... Bây giờ để ý một chút cũng chẳng hại gì!

Tôi vận động cơ thể, khẽ ngồi thẳng người lên, cảm hắt lên một chút, thích thú làm theo lời hướng dẫn trong sách để tìm “Ngôi sao tình yêu”.

Hàng thứ 3... ghé số 4... Người đó... Liệu có phải là hắn không?

Nhưng! Trời ơi! Tôi nhìn thấy cái gì đây?

Một “sinh vật” không phân biệt được là người hay là tinh tinh đang ngồi ở vị trí “ngôi sao tình yêu”! Bên lỗ mũi phải to như một cái hang cắm một ngón tay, ngón tay đó đang vui vẻ “vận động xoay tròn”!

Lách tách lách tách...

Trên đỉnh đầu tôi như có tiếng điện giật, cả người tôi nổi hết gai ốc.

Kinh quá... Suýt chút nữa! Suýt chút nữa thì tôi đã nôn ra rồi!

Tôi hít một hơi thật sâu, nhanh chóng cúi người xuống, vừa định gấp cuốn sách lại, ai ngờ mắt tôi lại lướt ngang qua một hướng dẫn khác...

“Hướng dẫn phép thuật”

Chàng trai say mê bạn chưa chắc đã khiến bạn hài lòng,

Bởi vì bạn là một cô gái có mắt thẩm mỹ,

Nếu muốn tìm thấy người xứng đáng với mình, hãy chú ý xung quanh...

Ngôi sao tình yêu được đánh dấu là XY (5, 2)!

Trời ơi! Lại trò gì nữa đây?

Tôi đã nói trước mà! Một cô gái đẹp như tôi làm sao có thể...

Phù, không nói nữa! Nghĩ lại lúc này đúng là một cơn ác mộng.

Lần này, tôi cẩn thận nhiều hơn, chỉ thò nửa cái đầu ra, ánh mắt lướt qua người ngồi đằng trước rồi thận trọng tìm xung quanh...

Quả nhiên trên ghế số 2 hàng thứ 5 là một người đàn ông đeo kính râm và có một đôi chân rất dài!

Tuyệt quá!

Bỗngưng ngọn lửa nhiệt tình vừa tắt dụi trong tôi lại sáng lên lần nữa!

Không ngờ, ánh mắt của tôi nhanh chóng bị “chàng trai đẹp” nhạy cảm bắt trúng, anh ta nhìn tôi chăm chú, ngay cả người tiếp viên hàng không đang đi về phía mình mà anh ta cũng không phát hiện ra.

Ha ha ha! Tôi đắc ý chống tay lên cằm, khẽ nhướn mắt lên nhìn về phía anh ta, ánh mắt phát ra làn sóng điện vô địch của Marilyn Monroe. Lúc này, người tiếp viên hàng không đẩy cái xe kéo từ từ che mắt anh chàng đeo kính râm, đi qua anh ta rồi lại tiếp tục tiến về phía trước. Ê? Cái vật đen đen, mềm mềm trên cánh tay của cô tiếp viên hàng không là cái gì vậy?

- A, tóc của tôi...

Bỗngưng, một tiết kêu đau đớn vang lên, tôi chỉ kịp nhìn thấy anh chàng đeo kính râm hốt hoảng túm chặt tay của cô tiếp viên hàng không! Đầu của anh ta... chỉ lơ thơ vài sợi tóc! Hối... hối đầu!

Sống lưng tôi toát cả mồ hôi lạnh, thả phịch người xuống ghế, tôi cố hít thở thật sâu!

Sao hôm nay lại đen đui thế?

Lẽ nào từ giây phút bọn Hựu Tuệ rời khỏi Tinh Hoa, định mệnh đã bắt tôi phải đen đui như thế sao?

Nhưng đúng vào lúc tôi khó khăn lắm mới điều chỉnh được hơi thở của mình, đang định nhắm mắt nghỉ ngơi thì bỗngưng, ánh mắt tôi lại sáng lên! Không... không... không phải chứ?

Đúng là đồ ngu! Sao Bạch Tô Cơ tôi lại có thể phạm phải một sai lầm cơ bản như thế, tại sao tôi không phát hiện ra người ngồi ngay cạnh mình là “hàng loại 1”?

Cái áo dệt len cổ tròn màu xám nhạt được may khéo léo, chiếc áo vest hai hàng cúc là kiểu may kinh điển những năm 80 của thế kỷ trước, thêm vào đó là chiếc quần dài sáng màu mà chỉ có các công tử nhà giàu mới mặc, sự kết hợp giữa quần với áo đem lại một hiệu quả thẩm mỹ ngoài trí tưởng tượng!

Bingo! Tôi không nén được, học theo thầy giáo thời trang của mình, khẽ giơ tay về phía chàng trai lạ theo kiểu đang chụp ảnh.

Ánh mắt tôi liếc dần lên trên...

Những ngón tay thon dài khẽ cong lại, đặt nhẹ trên ngực, tỏ ra vô cùng tự nhiên. Cái cằm nhọn hoàn mỹ, đôi môi màu hồng đào với những đường cong mê người, sống mũi nhỏ và thẳng, mái tóc ngắn màu vàng kim rủ trước trán khiến anh càng thêm đẹp.

Mặc dù đôi mắt của anh bị che bởi một tấm vải màu xanh, cả người anh đang yên lặng ngồi dựa trên ghế và ngủ ngon lành.

Nhưng theo như kinh nghiệm nhiều năm của mình, tôi dám đoán chắc 100%, anh chàng này...

Chắc chắn là một chàng trai đẹp hoàn mỹ!

Wa, ha ha ha! Không ngờ người đẹp trai thực sự lại ở ngay cạnh tôi!

Trái tim tôi đập loạn nhịp, nhưng chưa đầy hai giây sau, nó đã như cái đồng hồ quả lắc, càng ngày càng chậm!

Bởi vì hai mối “cơ duyên” vừa rồi lại hiện lên trước mắt tôi.

Gặp phải khó khăn không đáng sợ, đáng sợ là “chưa đánh đã lui”.

Anh chàng đẹp trai trước mặt liệu có phải là một “sản phẩm đặc biệt” được gia công sau khi đã đeo lớp che mắt, chờ sau khi tháo cái che mắt đó ra, anh ta sẽ trở thành diễn viên chính trong vở kịch “Hoàng tử quái vật” phiên bản đời thật hay không?

Nghĩ tới đây, tôi bắt đầu căng thẳng, bất giác co người lại, nhặt cuốn “Phép thuật tình yêu” lên và nhanh chóng giở ra một trang.

Tôi chỉ nhìn thấy ở giữa trang sách màu xanh nhạt có một dòng chữ lớn đập vào mắt...

Nếu hai “mối duyên” trước đó khiến bạn không hài lòng, vậy thì đừng lo lắng, chân mệnh thiên tử của bạn luôn xuất hiện vào phút cuối cùng, người tiếp theo sẽ là...

- Cậu! Cậu! Cả cậu nữa! Tất cả các cậu đi về phía đó tìm cho tôi, không được bỏ sót một góc nào!

Tôi đang mở to mắt, tập trung tinh thần vào trang giấy thì bỗng dung một giọng nói thô bạo vang lên trong khoang máy bay.

Giọng nói vừa dứt đã thấy 7, 8 người mặc áo vest đen ủa ra khắp nơi, giống như một bầy chó săn, ngó đầu vào mọi góc trong máy bay tìm kiếm cái gì đó.

Ngón tay đang giở sách của tôi dừng lại, sợ hãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái gã có hai răng cửa dài như con hải ly đang hung dữ ra lệnh, sau đó bỗng dung gã quay phắt 180 độ, cung kính cúi lưng, hai tay đưa về phía trước, ra dấu “mời” một ai đó.

- Thiếu gia! Xin cậu yên tâm, chắc chắn là vừa nãy bị rơi trên máy bay, sẽ tìm thấy nhanh thôi.

- Ủ...

Người được gọi là “thiếu gia” đó là một thanh niên cao lớn, mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, dưới sự hộ tống của một đám người áo đen, lười biếng dựa một tay vào vách máy bay, khẽ ừ một tiếng!

Mái tóc đen dài tới vai, lộn xộn che mất vầng trán cao nhưng không che được đôi mắt sáng thông minh của anh ta. Đôi môi mỏng khẽ mím lại như thể anh ta không thèm quan tâm tới bất cứ thứ gì trên đời này. Bên tai trái có một cái khuyên gắn kim cương thi thoảng lại phát ra ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng màu trắng và màu đen hòa lẫn vào nhau khiến vẻ đẹp như ánh mặt trời của anh ta càng trở nên thần bí.

Anh ta rất cao, cả người toát lên một vẻ quý tộc, quần áo anh ta mặc dù rất đơn giản, nhưng hình như cho dù anh ta mặc quần áo như thế nào cũng không quan trọng, vì bản thân anh ta không cần bất cứ thứ quần áo sang trọng nào cũng vẫn có thể tôn lên được vẻ đẹp của mình.

Nếu dùng cách nói của thầy giáo ở Học viện Thời trang khi chọn người mẫu thì anh ta đúng là một ma-nơ-canh trời sinh!

Bởi vậy, mặc dù chỉ là một bộ đồ thể thao vô cùng đơn giản nhưng khoác lên người anh ta cũng toát lên một khí chất cao quý!

Các hành khách trên máy bay đều trốn về một góc, không dám thở mạnh, thậm chí ngay cả áp suất trong máy bay cũng bỗng ngưng hạ xuống thấp!

Hình như anh ta bị mất món đồ gì quý giá lắm!

Haiz... đi ra ngoài sao có thể không cẩn thận như vậy được?

Tôi vốn dĩ không có sức đề kháng với những người đẹp trai, nghĩ thầm trong lòng, bất giác xoay xoay cái vòng trên tay mình. Đùng thấy nó chỉ là một cái vòng bán ngoài chợ với giá chưa tới 50 tệ, nhưng từ khi tới Chanel, tôi coi nó như bùa may mắn của mình.

Tình tang...

Bỗng ngưng, trong đầu tôi lóe sáng.

Người tiếp theo của bạn là...

Nói tới vận may, bỗng ngưng tôi nhớ tới lời dự báo trong cuốn “Phép thuật tình yêu”.

Chẳng nhẽ vị “thiếu gia” này chính là chân mệnh thiên tử của tôi sao?

Thượng đế hình như cũng nghe thấy tiếng gọi của tôi, chiếu ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ lên chiếc vòng trên cổ tay tôi, ánh sáng bàng bạc sáng lên, thu hút ánh mắt của vị “thiếu gia”, ánh mắt của anh ta lập tức hướng về phía tôi.

Tôi vội vã nở nụ cười mê hoặc, khẽ nghiêng mái tóc dài, cố gắng tạo dáng để thể hiện được hết các đường cong của mình!

Sao đó tôi ngẩng cao đầu, uốn ngực lên, ngồi thẳng người, cổ tôi hơi nghiêng sang trái, nhẹ nhàng gỡ cặp kính râm trên sống mũi xuống!

- E hèm!

Tiếng ho nhẹ cuối cùng thêm lần nữa thu hút vị “thiếu gia” đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Đúng! Thêm vào một chút bất cần! Không sai!

Trong lòng tôi bắt đầu đếm ngược.

5...

Theo như sự suy đoán của tôi về anh ta, tôi có thể khẳng định rằng anh ta cao hơn 1m80, chân dài ít nhất cũng 1m10, bây giờ khoảng cách giữa chúng tôi không quá 5m...

4...

Nhìn vào sống mũi thẳng đứng của anh ta, thêm vào đó là một đám người đi theo hầu hạ, tôi đoán chắc 100%, anh ta là một công tử con nhà giàu, tự tin rằng trên thế giới này không có người con gái nào anh ta không theo đuổi được!

3...

Bởi vậy...

2...

Với ngoại hình hoàn mỹ “ai gặp cũng mê” và vẻ mặt vô cùng ngạo mạn của mình lúc này...

1...

Chắc chắn anh ta không thể thoát khỏi tay tôi!

Pặp...

Quả nhiên, đúng vào lúc tôi thầm đếm tới con số cuối cùng, không nằm người dự liệu, ánh mắt của “thiếu gia” sáng lên và chuyển động!

Giây sau đó, không khí xung quanh tôi bỗng trở nên chật chội, chỉ có một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay tôi!

Ha ha ha...

“Ánh mắt hút hồn của Bạch Tô Cơ, bách phát bách trúng”.

Hôm nay, một lần nữa tôi nhận được tấm giấy chứng nhận của hiện thực. Bingo!

Tôi dương dương tự đắc ngẩng cao đầu, đang định phát huy “ánh mắt hút hồn” của mình thì bỗng dưng tôi phát hiện ra, “thiếu gia” cúi đầu xuống!

A...

Sao mặt anh ta lại gần mặt tôi như vậy?

Da anh ta thật đẹp, vừa trắng vừa mịn, không có chút tì vết nào! Hàng lông mi dài như quét lên mặt tôi.

Tôi còn ngửi thấy trong mớ tóc đen dày đang bay nhẹ của anh tỏa ra mùi nước hoa dịu dàng làm say đắm lòng người...

Lãng mạn... Giây phút này quả là lãng mạn...

Lẽ nào anh ta định hôn tôi sao?

Nếu vậy thì có phải là nhanh quá hay không?

Đã từng trải qua hàng trăm trận chiến tình yêu, nhưng giây phút này, đầu óc tôi trống rỗng, cả người bất giác co lại, miệng mím chặt, đôi mắt khép hờ...

- Đưa đây!

Ai ngờ rằng những tình tiết lãng mạn như trong phim lại không xuất hiện, bên tai tôi chỉ vang lên hai tiếng lạnh lùng, một bầu không khí lạnh lẽo và thô bạo bỗng dưng làm đông cứng mọi tưởng tượng trong tôi.

Chương 1: Kỳ tích của “Siêu nhân tình yêu”

- Cái gì?

Tôi giật mình, mở lớn mắt ngạc nhiên hỏi.

- Đừng nhiều lời! Nếu cô không muốn vừa xuống máy bay đã phải vào tù thì tốt nhất là đừng để tôi phải đích thân ra tay!

Bàn tay to lớn của “thiếu gia” nắm chặt lấy cổ tay tôi, giọng nói lạnh lùng ra lệnh, từ mắt phát ra tia nhìn lạnh lẽo dường như muốn xé nhỏ tôi ra thành từng mảnh.

Choang...

Giấc mộng hoa hồng tan vỡ!

Hiện thực là cô gái làm điên đảo bao nhiêu chàng trai trên thế giới là tôi – Bạch Tô Cơ lại đang bị một gã con trai uy hiếp!

Có chết tôi cũng không thể chấp nhận được chuyện này.

- Đây, não anh bị nước vào rồi sao? Tôi chẳng hiểu anh đang nói về cái gì cả?

Tôi lập tức nổi giận. Xem ra gã này đang coi tôi là một tên ăn trộm.

Những thiếu gia nhà giàu tôi gặp nhiều rồi, nhưng kẻ vô lý, ngạo mạn như gã này thì là lần đầu! Nếu không thì là...

- Hừ... – Tôi cười lạnh, nói bằng giọng khinh bỉ, – dùng cách này để tán gái, tệ quá.

- ...

“Thiếu gia” hơi khựng lại, sau đó ánh mắt phát ra một tia nhìn nguy hiểm, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn bước tới, ghé sát vào mặt tôi, nghe hàm răng trắng bóng và đều tăm tắp, nhưng trong mắt tôi, nó lại giống như hàm răng nanh của một con dã thú.

- Cô nghe cho rõ đây... Tôi đếm tới ba, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn giao nó ra đây, nếu không, mọi hậu quả sau đó tôi không chịu trách nhiệm...

- Anh...

Tôi nghiêng chặt răng. Chuyện gì vậy, chẳng phải người ta bảo người bị bệnh tâm thần thì không được lên máy bay sao?

- Lúc tôi đang nói chuyện thì đừng có chen vào.

- 1...

Trời ơi, sao trên đời này lại có một kẻ vô lý như thế?

- 2...

Rốt cuộc thì anh ta cần cái gì?

Son môi? Phấn trắng? Mascara?

Hay là... Hay là...

Không đúng!

Tôi đang lo lắng cái gì? Rõ ràng hắn là kẻ biến thái!

Thật là vô lý.

Gã đáng chết! Nếu lát nữa hắn dám động tay động chân với tôi, chắc chắn tôi sẽ đánh cho hắn một trận nên thân.

- 3...

Tôi bất giác nắm chặt tay, chờ mặt hắn tới gần một chút là cho hắn một đấm.

Á...

Giây phút ngàn cân treo sợi tóc đã tới!

Cho dù nói thế nào...

Tôi vẫn rất... sợ...

- A, thiếu gia, thiếu gia. Tìm thấy rồi. Tìm thấy vòng tay rồi!

Đúng vào lúc tôi căng thẳng nhắm nghiền hai mắt, chuẩn bị tấn công hắn thì một giọng nói vui vẻ vang lên từ đầu kia của máy bay.

Chúng tôi cùng lúc quay đầu ra, thấy một người mặc áo đen đang vui mừng lắc lắc chiếc vòng tay hình mặt trăng cứ như thể tìm được người yêu mà anh ta thất lạc đã nhiều năm.

Ô la la...

Trong phút chốc, bốn chữ “tôi là giỏi nhất” trên mặt “thiếu gia” nhanh chóng rơi mất, ánh sáng chói mắt bất giác bị che khuất bởi một màn đen nặng nề!

Hắn lập tức quay đầu qua, dùng ánh mắt “giết người” nhìn gã áo đen vừa nãy!

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là chỉ một giây sau, hắn lại khôi phục lại trạng thái lúc nãy.

Bỗng dưng hắn cúi người xuống, nhặt cuốn sách “Phép thuật tình yêu” tôi làm rơi dưới đất lên, một tay chống vào ghế, đứng thẳng người lên như chưa hề có chuyện gì xảy ra, hít sâu vào một hơi rồi nhét cuốn sách vào tay tôi, trên mặt nở một nụ cười bình tĩnh.

- Đúng là một cuốn sách hay, không có chuyện gì nữa, cô thưởng thức tiếp đi.

Cái gì?!

Ngọn lửa giận trong lòng lên tới đỉnh điểm!

Đúng là không thể tìm được từ ngữ nào độc ác hơn để hình dung về cái gã này! Lẽ nào trong bộ óc đơn giản của hắn cho rằng tất cả những điều này đều không có ý nghĩa gì sao?

- Xin lỗi!

Tôi đứng bật dậy, hét lên với cái lưng của hắn.

Bước chân của hắn thoáng dừng lại, có thể nhận ra hắn đang khẽ run vì cố kiềm chế bản thân.

Lúc này, mọi hành khách xung quanh vừa giả vờ “hôn mê” đều tỉnh lại, đưa nhau nhô đầu lên khỏi ghế nhìn chúng tôi bằng ánh mắt háo hức!

Một giây, hai giây, ba giây...

Cuối cùng, hắn cũng chậm chậm quay người lại, nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi nhún vai, vẫy tay gọi gã “hải ly” tới.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng bước đi, tới chỗ gã mặc áo đen ban nãy, cầm cái vòng tay lên, nhét vào túi áo rồi cuối cùng, thanh thoi ngồi xuống ghế.

Cứ như là... không có việc gì xảy ra!

Khốn nạn! Cứ như thế là xong sao?

Nếu cái gã bị người ta đánh hỏng cả đầu óc này cho rằng mọi việc kết thúc như vậy thì gã ngây thơ quá!

Tôi ghét nhất là những gã đàn ông luôn tỏ ra mình đang ban phúc cho người con gái khác!

Nhìn vào cái lưng ung dung của “thiếu gia”, tôi gồng mình lên, lửa giận bốc lên phừng phừng.

Không được! Hôm nay Bạch Tô Cơ tôi không đòi lại công lý thì không được!

- Thưa... thưa cô... có chuyện gì có thể giúp cô không?

Lúc đó, bên tai tôi có vang tới giọng nói của “hải ly”, tôi ra sức nắm chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm vào gáy gã, nghiến răng ken két.

- Giúp? Vậy thì tốt, hãy giết gã đó cho tôi!

- Giết... giết thiếu gia?

Trên trán “hải ly” lấm tẩm mấy giọt mồ hôi, lắp bắp nói:

- Thực sự xin lỗi, việc này thì không được... Nhưng thiếu gia của chúng tôi đã dặn dò, cho dù bắt tôi làm gì, tôi cũng sẽ cố gắng để bù đắp cho cô...

- Anh rút ra! Tôi nhất định phải giết chết gã khốn nạn đó.

Tôi vừa hần học lờm “thiếu gia”, vừa giang tay ra, định xô gã “hải ly” sang một bên!

Nhưng vừa cúi đầu xuống, tôi phát hiện gã “hải ly” đang nhìn tôi bằng đôi mắt say mê!

A a a...

Tôi không thể chịu được nữa!

Tôi phải báo thù!

*

* *

“Thưa quý khách, máy bay sắp cất cánh, xin ổn định chỗ ngồi, đừng gây ảnh hưởng cho các hành khách khác. Xin cảm ơn”. Lúc đó, tiếng nói trẻ trung của một cô tiếp viên hàng không không biết từ chỗ nào phát ra, khiến mọi người lục tục trở về chỗ ngồi.

Trong phút chốc, tất cả đám người mặc áo đen đều về chỗ của mình, biến mất không để lại dấu vết, “hải ly” cũng luyến tiếc trở về chỗ ngồi của gã.

Thằng nhóc này, có phải chán sống rồi không? Dám gây chuyện với “vạn người mê” đã từng hạ gục không biết bao nhiêu người đẹp trai trên thế giới là tôi.

Ha ha ha... Tôi nghiến răng cười nhạt.

Để mặc hấn tác oai tác quái ở đây thì đâu còn là phong cách của Bạch Tô Cơ!

Vậy thì được!

Để cho hấn biết bộ mặt thật của Bạch Tô Cơ tôi, để hấn biết thế nào là con gái đẹp không dễ ăn hiếp!

Nghĩ tới đây, tôi lấy một cái gương từ trong túi xách ra, tô thêm ít son, chải lại mái tóc thẳng, khẽ hít vào một hơi.

Tốt!

Đám đàn ông các ngươi hãy chờ mà nhận sự trừng phạt!

Các người sẽ phải trả giá cho hành vi vô lễ của mình!

Nhân lúc tiếp viên hàng không đang nhanh chóng đi qua “vùng đất thị phi”, “nữ thần báo thù” Bạch Tô Cơ chuẩn bị lên sân khấu.

Tôi tháo vòng tay ra, nắm chặt trong tay mình, sau đó dẫm lên đôi giày cao 6 phân, thỉnh thoảng bước tới bên cạnh gã “thiếu gia” vô tri.

Bỗng dưng, tôi nhanh như chớp che kín đôi mắt hấn, cố ý nói với giọng nũng nịu:

- Darling, đoán xem em là ai?

- Thiếu gia.

Hành động bất ngờ của tôi khiến đám vệ sĩ xung quanh trở nên căng thẳng, vội vàng giơ tay lên như một đám chó săn sẵn sàng lao vào cứu chủ bất cứ lúc nào!

- Tránh ra.

Nhưng gã “thiếu gia” không nhìn thấy gì lại nhẹ nhàng phẩy tay, ngăn không cho đám vệ sĩ hành động liều!

Ha ha ha! Xem ra danh hiệu “sát thủ thanh niên” của Bạch Tô Cơ tôi quả là “danh bất hư truyền”.

Chỉ cần ra tay là không có gã đàn ông nào thoát được khỏi tôi.

- Ừm, từ giọng nói nũng nịu này có thể đoán là con gái, về độ tuổi... Có lẽ khoảng 40. – Ai mà ngờ được một giọng nói hiền lành nhưng có phần đặc ý vang ra từ kẽ tay tôi.

Mặt tôi thoáng chuyển sang màu xanh.

Cái gì? 40 tuổi?

Đồ chết tiệt, dám nói tôi là một bà cô đã hơn 40 tuổi, tôi còn là một người con gái trẻ trung, xinh đẹp, vậy mà hấn dám... .

- Từ bàn tay thô ráp mà nói thì nghề nghiệp... Có lẽ là rửa bát đĩa trong quán ăn!

Thô ráp? Rửa bát?

Trời ơi! Đôi tay ngọc ngà của tôi!

Mặt tôi từ màu xanh chuyển sang màu đen, dường như bỗng dưng rơi vào một căn phòng đóng kín, trước mặt là một màu đen u tối!

Đáng ghét! Không được, tôi không thể để hấn trêu đùa mình như vậy, chắc chắn tôi phải cho hấn biết tay!

- Ha ha ha! Darling, anh thực sự quên em rồi sao? Lần trước chính anh nói với em rằng anh sẽ không bao giờ quên giây phút đầu tiên anh nhìn thấy em sao?

Nhưng nghe tôi “vu khống” xong, “thiếu gia” vẫn giữ nụ cười ngạo mạn bên khóe miệng, khề nghiêng đầu một cái, tay tôi bắt giắc lỏng ra.

Hấn bèn nhân cơ hội đó quay người lại, đối mặt với tôi, hàng răng đều tăm tắp phát ra tia sáng lấp lánh.

- Xin lỗi, trong đầu tôi chỉ có ấn tượng sâu sắc nhất về một bà béo nặng gần 100 cân.

Nói xong, hấn quay người đi, ngồi vào chỗ của mình, chỉ còn lại tôi đang đứng há hốc mồm, không nói được gì!

- Thiếu gia! Cô gái này là ai?

- Dám đối với thiếu gia như vậy! Hay là chúng tôi...

- Không cần đâu!

Trước một đồng câu hỏi “quan tâm” của đám vệ sĩ, “thiếu gia” tự đắc đeo Ipod lên tai, bắt đầu nhắm mắt “duỡng thần”:

- Bất quá chỉ là một fan cuồng của tôi mà thôi. Lần trước vì muốn có được chữ ký của tôi còn đâm đầu vào kính, làm vẹo cả xương sống mũi... Ha ha ha...

- Thì ra là như vậy! Chúng tôi hiểu rồi. Con gái bây giờ điên thật.

Cái gì?!

Vì có chữ ký của anh ta mà tôi đâm vẹo cả xương mũi?

Sao anh ta có thể nói dối như thế được?

Nhưng bây giờ không phải là lúc tính toán, tôi còn “nhiệm vụ” khác quan trọng hơn!

Tôi cắn răng, thông thả đưa tay lên vuốt mái tóc dài, ép mình phải giữ nụ cười tươi.

Bỗng dưng, tôi giả vờ đứng không vững, kêu lên một tiếng rồi ngã vào người “thiếu gia”.

“Thiếu gia” vội vã đưa tay ra giữ lấy vai tôi, ra sức đẩy tôi ra.

Lần này, hình như hấn chẳng còn đủ kiên nhẫn để cười nhạo tôi. Chỉ chau mày nói:

- Này, mắt cô có vấn đề gì không, không nhận ra là tôi không có hứng thú với cô hả?

- Hừ! Tôi cũng thế!

Tôi cười lạnh, không nói thêm nửa lời, quay ngoắt người đi.

Ha ha ha!

Không ai biết rằng, chỉ ba giây trước, tôi đã nhét cái vòng tay của mình vào túi áo hấn, rồi giờ chiêu “Cần Khôn đại na di” ra, tráo cái vòng của hấn.

Đồ chết tiệt! Chờ tới lúc cái đầu bò của anh phát hiện ra thì chúng ta đã không còn cơ hội gặp mặt nhau nữa!

Chỉ tiếc là cái “vòng tay may mắn” của tôi bị rơi vào tay hấn.

Tôi cười thầm trong bụng.

Vừa trở về chỗ ngồi, bỗng dưng từ bên trái có một bàn tay giơ ra, trong năm ngón tay thon dài là một cái che mắt màu xanh.

Tôi ngạc nhiên quay đầu qua, ngay lúc đó có một giọng nói êm như nước chảy rót vào tai tôi.

- Gã “thiếu gia” đó hổng hách quá phải không? Thực ra bạn có thể ngủ hoặc ngắm cảnh. Ngắm cảnh?

Đúng vậy, lúc này trước mặt tôi quả là một phong cảnh đẹp.

Đó là một chàng trai vô cùng anh tuấn, vô cùng đẹp trai, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

Không bị che khuất bởi cái che mắt, trong ánh mắt màu xám nhạt đang nhìn tôi ngạc nhiên phảng phất như một hồ nước mùa thu mơ hồ nhìn không rõ đáy, chiếu ra những tia sáng mê người!

Tôi ngẩn ngơ nhìn chàng trai trước mắt, còn chàng trai đó hình như cũng nhìn tôi chăm chú một cách khác thường.

Trong phút chốc, tôi chỉ cảm thấy không khí xung quanh mình trở nên ngọt ngào hơn, tim mình hình như ngừng đập, máu huyết khắp người tôi dường như đã đông lại trong phút chốc.

Ôi, quả nhiên là ông trời vẫn chưa từ bỏ Bạch Tô Cơ tôi.

- Bạn này, bạn không sao chứ?

- À, không... không sao!

Tôi vội vã định thần lại, thấp thỏm thu ánh mắt của mình, chân tay lóng ngóng nhấc tách cà phê lên uống một ngụm!

Nếu mà để người khác biết...

“Vạn người mê” nổi tiếng trường Trung học Minh Đức mà lại trở thành một cô gái si tình thì chắc chắn mọi người sẽ cười tôi chết mất.

Tôi cố lấy lại tinh thần, điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt, cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn vào chàng trai bên cạnh và nở một “nụ cười tiêu chuẩn”:

- Minh ồ!

Nhưng chờ đón tôi không phải là khuôn mặt say mê mà lại là một vẻ mặt kinh ngạc tột độ.

Chàng trai đó khẽ lắc đầu, lỗ mũi hơi nở ra, giọng nói hơi nhỏ, hình như là tự nói cho mình nghe:

- Bạn không sợ đắng sao?

Đắng?

Lúc này tôi mới phát hiện ra, ly cà phê tôi cầm trên tay là black coffee! Hộp sữa nhỏ vẫn ngoan ngoãn nằm bên cạnh, gói đường cũng chưa hề xé ra.

Vị giác của tôi nhanh chóng hoạt động và đưa ra phản ứng. Mẹ ơi! Đắng quá! Khó uống quá!!!

- Ha ha ha... Mình thích uống cà phê không đường...

Hình tượng! Tôi phải chú ý hình tượng của mình!

Mặc dù kiểu chữa cháy này chỉ có Tô Hựu Tuệ là hay làm nhưng bây giờ tôi cũng đã hơi hiểu cho tâm trạng của cô khi đó!

Mặc dù dạ dày của tôi đang co rút lại nhưng tôi vẫn cố gắng mỉm cười rồi chậm chậm đặt ly cà phê xuống!

- Ồ...

Đôi mắt màu xám nhạt của chàng trai khẽ sáng lên, anh mỉm cười gạt đầu với tôi rồi lại dăm chiêu:

- Những cô gái thích uống cà phê không đường không nhiều đâu! Bạn đúng là một cô gái đặc biệt!

- Vậy sao... Có lẽ thế.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi được người con trai mới quen khen là “đặc biệt”, nhưng hôm nay tôi lại cảm thấy người mình như bay lên! Những không vui trong lòng trước đó hình như cũng tan biến hết.

Tôi thoải mái ngả lưng về phía sau, nhét cuốn “Phép thuật tình yêu” trong tay vào túi. Nhưng bỗng dưng máy bay xóc nảy lên.

Phịch...

Tay tôi khẽ buông ra, đồ trong túi rơi hết xuống đất! Tôi vội vã cúi người xuống nhặt, bỗng bên tai vang lên giọng nói vừa rõ ràng vừa dịu dàng:

- Này, vòng tay của bạn rơi rồi...

Tôi quay đầu sang, nhìn thấy chiếc vòng tay mà tôi vừa “chôm” được đang nằm gọn trên bàn tay trắng trẻo của chàng trai, chìa ra trước mặt tôi!

- Cảm ơn bạn!

Hu hu! Chuyện gì thế? Sao vòng tay rơi dưới đất mà tôi cũng không biết! Tôi nhận cái vòng tay, cảm ơn anh ta, nhưng anh ta chỉ mỉm cười, tiếp tục giúp tôi thu dọn đạc.

Khi anh ta cầm tờ giấy chứng minh học sinh trao đổi của tôi lên, bất giác ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi lẩm bẩm:

- Đại học Tinh Hoa...

- Ồ...

Ánh mắt màu cà phê của chàng trai sáng lên, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nụ cười hiền hòa nở trên môi, nhìn anh còn dịu dàng hơn Lý Triết Vũ gấp nhiều lần.

- Chuyện gì thế? – Thấy anh ta cứ nhìn chăm chăm vào cái vòng tay của tôi, tôi không nén nổi tò mò, bật hỏi.

- À, không có gì.

Chàng trai khẽ lắc đầu, một lúc lâu sau, anh mới ngượng ngùng mỉm cười, hàng lông mi dài để lại một cái bóng mờ trên khuôn mặt trắng trẻo, đẹp trai.

- Sao không đeo vòng tay vào? Nó cũng đẹp như bạn vậy!

Một câu nói như có như không lọt vào tai tôi.

Đẹp...

Có phải anh ta đang khen ngợi tôi không?

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

*

* *

Đường phố náo nhiệt, không khí ẩm áp, vạn vật mới mẻ, wa...

Tinh Hoa, tôi tới rồi!

Xe taxi chạy như bay trên đường, tôi giống như một đứa trẻ đi du lịch lâu ngày, áp mặt vào cửa sổ, thích thú nhìn ngắm khung cảnh hai bên đường lướt qua trong chớp mắt.

Từ xa, trong mắt tôi xuất hiện một dãy nhà bằng gạch đỏ, cao thấp nhấp nhô như một rặng núi, vô cùng hoành tráng.

Cánh cửa điêu khắc hình chim nhạn màu đen nằm phía trước, những hòn đá Đại Lý vuông vức bề thế yên lặng nằm hai bên.

“Thưa quý khách, bạn đã tới nơi cần tới, xin thanh toán tiền theo số hiển thị trên đồng hồ...”.

Hây ya...

Chiếc xe taxi vòng một vòng thật đẹp rồi dừng lại trước cổng chính.

Bốn chữ Đại học Tinh Hoa màu vàng tỏa sáng lấp lánh khiến tôi phải nhắm mắt lại vì chói.

Đại học Tinh Hoa

Lúc này, ở nước Chanel đang là buổi trưa, còn ở Tỉnh Hoa đã là hoàng hôn.

Một đoàn học sinh rồng rắn kéo nhau ra từ cổng trường Đại học Tỉnh Hoa, đang sôi nổi bàn tán vấn đề gì đó. Tôi đứng ở cổng trường, nhìn Đông nhìn Tây chờ “người đó” xuất hiện.

- Bạch Tô Cơ! Bạch Tô Cơ!

Phía trước mặt tôi vang lên một tiếng gọi vội vã.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái mặc váy dài màu xanh, đang thở hổn hển vẫy tay rồi chạy về phía tôi.

Không lâu sau cô đã chạy tới, hai tay chống đầu gối, thở hắt ra rồi đứng thẳng lên trước mặt tôi, khuôn mặt đỏ hồng vì mệt, nhìn tôi mỉm cười dịu dàng!

- Cậu là... Ma Thu Thu?

Tôi nhìn vào ánh mắt chân thành của cô gái trước mặt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt khác – mấy ngày trước Tô Hựu Tuệ gửi cho tôi một bức ảnh qua QQ, cô gái trong ảnh tết tóc hai bên, mặt rất trẻ con, mặc dù ánh mắt có phần e thẹn nhưng không che giấu được nét đáng yêu và xinh đẹp.

- Ôi! May mà không đến muộn! Nếu việc Hựu Tuệ giao cho tớ mà tớ không hoàn thành thì chết mất! – Ma Thu Thu vừa nói vừa ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn tôi. – Tớ đã nghe Hựu Tuệ nói về chuyện của cậu lâu rồi. Cô ấy nói cậu là cô gái rất có sức quyến rũ, còn nói không cần cho tớ xem ảnh cậu, tới lúc đó, người nào nổi bật nhất, xinh đẹp nhất giữa đám đông thì chắc chắn đó là cậu...

Ha ha ha!

Hựu Tuệ đúng là tuyệt thật! Nói tốt cho tôi nhiều quá!

Tôi mừng thầm trong bụng, nhưng nhớ ra Ma Thu Thu vẫn còn đang nhìn tôi, vội điều chỉnh lại sắc mặt, chớp mắt nhìn rồi trịnh trọng kéo tay cô.

- Thu Thu, cảm ơn đã tới đón tớ! Bây giờ cậu đã trở thành người bạn duy nhất của tớ ở Đại học Tỉnh Hoa rồi đây! Ha ha ha! Không cần phải khách khí như vậy, sau này cứ gọi tớ là Tô Cơ được rồi.

- Ừ... ừ... – Ma Thu Thu hơi ngượng ngùng, ngẩng đầu lên, đáy mắt phát ra tia sáng lấp lánh như thủy tinh, vui mừng nói. – Tô Cơ, cậu tốt quá...

Tôi và Ma Thu Thu nhanh chóng trở thành hai người bạn thân thiết của nhau.

Ma Thu Thu là một cô gái rất hiền lành, khiến người khác có cảm giác cô như một cơn gió mùa thu, dịu dàng và ấm áp. Chả trách cô có tới hai “bạch mã hoàng tử” đi theo.

Nghe nói cô cùng một vị “hoàng tử” trong số đó – Kim Ánh Minh cùng thi đỗ vào Đại học Tỉnh Hoa, nhưng lúc đó Kim Ánh Minh đang là học sinh trao đổi ở Đại học Hồng Phong.

Còn chàng hoàng tử còn lại của cô tên là Mông Thái Nhất, hiện đang học ở Học viện quân sự Tỉnh Hoa, tiến hành khóa học khép kín. Nghe nói ở đó, cho dù là người con trai mạnh mẽ nhất, ban đêm cũng phải khóc thầm vì không chịu nổi cực khổ.

Sau một hồi nói chuyện với Thu Thu, tôi âm thầm quan sát kỹ càng khuôn mặt cô, rồi không tự chủ được nói ra nghi vấn của mình:

- Này, Thu Thu, quần mắt của cậu thâm quá! Có phải tối qua cậu không ngủ được không? Cậu nên biết rằng mắt ngủ là kẻ thù tự nhiên của một cô gái đẹp đấy nhé!

- Ô, là thế này, mấy ngày trước tớ phải làm bài tập, ôn bài, thời gian còn lại thì học tiếng Anh...

Ma Thu Thu hơi xấu hổ lắc lắc đầu, mỉm cười với tôi.

- Làm bài tập? – Câu trả lời của Ma Thu Thu khiến tôi ngạc nhiên, – học đại học cũng phải làm rất nhiều bài tập sao? Học viện Thiên Trạch chúng tớ không như thế. Các giáo viên đều để cho bọn tớ tự do phát huy, chỉ cần sáng tạo ra những thứ có ý nghĩa, có giá trị là được, còn quá trình không phải là quan trọng nhất.

- Không phải, bởi vì ở trường Tinh Hoa, nam sinh nhiều hơn nữ sinh, hơn nữa thành tích của họ đều rất cao, bởi vậy gây áp lực lớn cho các nữ sinh! Hơn nữa, tớ lại không thông minh, bởi vậy ngoài việc ra sức học bài, tớ chẳng còn cách nào khác...

Ma Thu Thu nói xong, bất giác đưa tay lên day nhẹ huyệt Thái Dương.

- Trời ơi! Đó chính là cuộc sống đại học của cậu sao?

Tôi chép miệng, nhìn Ma Thu Thu bằng con mắt kỳ lạ:

- Cuộc sống ở đại học phong phú lắm, cậu nên tham gia vào các hoạt động xã hội! Quen biết thêm nhiều người bạn mới. Có bạn ở bên cạnh, cuộc sống trong trường mới không còn vô vị nữa.

- Tô Cơ...

Sắc mặt Ma Thu Thu bỗng ửng hồng, thấp giọng nói:

- Ở Tinh Hoa, mỗi người đều có việc riêng của mình, họ đều rất bận. Hơn nữa, muốn kết bạn cũng đâu phải là chuyện đơn giản...

- Ai nói vậy? Kết bạn là công việc vui vẻ, nhẹ nhàng nhất trên đời này. – Tôi vỗ mạnh vào vai Ma Thu Thu, nói tiếp, – Tớ hiểu rồi! Các bạn ở trường Tinh Hoa đều rất hay xấu hổ, đúng không?

...

- Xin anh đừng bỏ rơi em! Cứ cho là anh thương hại em cũng được.

- Tránh ra! Tuần sau tôi còn phải tham gia kỳ thi toàn quốc, bận lắm. Không có thời gian!

Câu nói của tôi còn chưa dứt đã nghe thấy giọng nói khản cầu của một cô gái và tiếng từ chối lạnh lùng của cậu con trai.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên thân hình cao to đang giăng mạnh cánh tay khiến cô gái bị đẩy ngã dúi dụi xuống đất.

Đáng ghét! Đồ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển! Dám đối xử với con gái như thế sao?

Tôi giận dữ cắn môi, hận là không thể đánh cho gã đàn ông kia một trận. Đúng lúc đó...

- Thưa anh, em đã thích anh từ lâu lắm rồi. Xin anh hãy nhận bức thư tình này của em.

- Đây cũng là lời mà em muốn nói với anh, xin anh bớt chút thời gian để đọc thư của em.

Mấy cô gái chen nhau giơ cao thư của mình lên cho một chàng trai thân hình thấp bé, gầy khô như một quả đậu bên cạnh, nhưng người con trai đó vừa đi vừa đọc:

- Tình hình phát triển của thế giới hiện đại...

Nhìn những cô gái đó, chàng trai lãnh đạm nhận mấy bức thư, khuôn mặt của các cô gái

lập tức trở nên hân hoan, vui vẻ.

Nhưng ai biết được rằng gã đó vừa nhận mấy bức thư xong đã vò nát chúng thành giấy vụn.

Rồi hắn vung tay lên, những cục giấy bay lên vẽ thành một đường vòng cung nhỏ ở trên trời rồi rơi vào thùng rác.

*

* *

- Đáng ghét. Bọn đàn ông này thật quá đáng! Sao có thể đối xử với con gái như vậy chứ?

Há hốc mồm nhìn hai màn “bi kịch tử tình” của trường Tinh Hoa, tôi chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân như sôi lên sùng sục, bất giác nắm chặt tay lại.

- Cũng không phải đâu, Tô Cơ, cậu không biết đó thôi, hai người này đều là những nam sinh ưu tú của trường! Người thứ nhất là anh Lâm, từng được “giải an ủi” trong cuộc thi thể dục thể thao ở trường năm ngoái. Anh ấy lợi hại lắm nhé! Có thể dùng tay không đấm thủng một thùng nước 10 lít! Người còn lại là anh Trần, suýt nữa thì được vào vòng chung kết cuộc thi diễn thuyết năm ngoái, từng liên tiếp mấy kỳ thi...

Ma Thu Thu nhìn vào bóng của hai gã vừa bước đi, thao thao giới thiệu.

Tôi có nghe sai không vậy?

Loại đàn ông này mà cũng được bọn con gái bu quanh sao?

Tôi kinh ngạc nhìn vào đôi mắt sùng bái của Ma Thu Thu, lửa giận trong đầu bốc lên.

Không! Tôi tuyệt đối không cho phép đám con trai cuờn lên đầu con gái mà vẫn ra vẻ như mình đang ban phước cho họ!

- Hừ, chỉ dựa vào đám đàn ông thối này mà cũng muốn đối xử với con gái chúng ta như vậy sao? Thu Thu, cậu chờ đấy, chắc chắn tớ sẽ đòi lại công bằng cho các cậu!

- Tô Cơ, cậu định làm gì... Không sao chứ... – Ma Thu Thu bán tín bán nghi nhìn tôi, thì thầm hỏi.

Tôi tự tin nhìn cô, cười tươi rói, sau đó xách va li hành lý cố ý đi thật chậm ở giữa đường.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến tà váy của tôi khẽ bay lên, trông như một làn sóng, còn mái tóc của tôi cũng tung bay theo gió, khiến “làn sóng” đó càng khiến người ta phải “hồn xiêu phách lạc”.

Đương nhiên, điều khiến người ta khó có thể chống cự lại nhất vẫn là “nụ cười tiêu chuẩn” tuyệt đẹp của tôi.

Sha la la la...

Dường như có một vầng hào quang vây xung quanh tôi.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay lên, lau giọt mồ hôi vừa lăn xuống trán, cố ý tỏ ra yếu đuối:

- Ôi, lẽ nào ở đây không có người nào ga lăng cả sao?

- Bạn này, chắc là va li của bạn nặng lắm, để tôi giúp bạn nhé!

- Bạn ở ký túc xá nào thế? Nếu không phiền thì tôi đưa bạn qua đó!

- Bạn là học sinh mới sao? Để tôi xách hành lý cho bạn, chờ lát nữa sẽ đưa bạn đi thăm xung quanh trường...

...

Trong phút chốc, một đám đàn ông từ khắp nơi đổ đến quanh tôi!

Bọn họ không hẹn mà cùng đưa tay về phía tôi, những khuôn mặt mồ hôi nhễ nhại đang nhìn tôi bằng ánh mắt chờ đợi, nhìn họ giống như những chú hề đang chờ được nữ hoàng ban phát ân sủng!

- Ha ha ha...

Tôi khẽ cười thầm trong bụng, chu môi lại một cách dễ thương, hất mấy lọn tóc dài về phía sau rồi chậm chậm đi qua những người mắt cận, mũi tẹt đang đứng chờ, vừa đi vừa vẫy tay với hai gã điên cuồng vừa nãy.

- Xin lỗi, bây giờ bồn tiểu thư không cần nữa.

Lời nói của tôi vừa thốt ra, ở cổng trường vang tới một tiếng động rất mạnh!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu ra.

Chỉ nhìn thấy một nam sinh đạp xe đạp, không biết đâm đầu vào cổng trường từ lúc nào. Cả người và xe đều bị kẹt vào giữa hai thanh sắt của cổng, trên mặt vẫn còn hai vệt nhọ màu đen chạy dài!

Mặc dù như thế, nhưng đôi mắt của anh ta vẫn sáng lấp lánh, khó nhọc quay đầu về phía tôi, vẻ mặt say mê, đắm đuối.

Nhìn thấy cảnh này, ngay cả một người có kiến thức rộng rãi như tôi cũng không chịu nổi, mồ hôi toát ra ướt áo, những ngón tay đang xách va li bỗng trở nên cứng đờ.

- Tô Cơ, cậu lợi hại thật!

Ma Thu Thu nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

- Ha ha, Thu Thu, lẽ nào Hựu Tuệ không nói cho cậu biết sao? – Tôi chớp mắt nhìn Ma Thu Thu, – Bạch Tô Cơ tớ là chuyên gia tình yêu đấy.

- Chuyên gia tình yêu?

Ma Thu Thu kinh ngạc nhìn tôi như thể vừa nghe thấy một từ nước ngoài, hoàn toàn không thể hiểu nổi, chau mày suy nghĩ!

- Ha ha ha, chuyên gia tình yêu có nghĩa là dạy cho các cô gái ngây thơ biết cách làm thế nào để có đủ tự tin đánh bại đám đàn ông thói tha.

Tôi vừa nói xong bèn khẽ nghiêng đầu sang bên trái 15 độ, mặt hất lên 15 độ, hai mắt lim dim nhìn lên bầu trời xanh ngắt, một chân hơi dịch về sau một chút, tay trái đặt trên vòng eo nhỏ, mái tóc dài uốn cong như sóng đổ về phía sau.

- Ôi... nữ thần Venus!

- Cô gái đó... đẹp quá.

- Có lẽ cô ấy là diễn viên điện ảnh!

...

Trong phút chốc, cả sân trường vang lên những tiếng khen ngợi nho nhỏ! Đám đàn ông xung quanh tôi càng thêm ngơ ngẩn.

Ha ha ha! “Vạn người mê” mà xuất chiêu, không ai có thể địch nổi!

Chính vào lúc tôi đang đắc ý thì bỗng dưng phía trước có một cơn gió nóng thổi tới! Ngay sau đó hình như vang tới những tiếng xôn xao như sóng thủy triều.

Tiếng huyền não từ đằng xa vọng lại trong phút chốc đã che lấp tiếng tán dương kinh ngạc của đám con trai, khiến những tiếng nói đó như lọt vào hố sâu không đáy.

Tôi bực bội quay đầu lại, thấy có cả đám nữ sinh như thủy triều trào lên, người đi trước, kẻ đi sau lao về phía tôi! Bọn họ đều giơ cao hai tay, nghênh cao đầu, trông như những con vẹt đang chờ được cho mồi.

Chỉ trong giây lát, những “kẻ sùng bái” tôi dường như không còn sức lực gì nữa, bị đám con gái đẩy dạt sang một bên.

Ngay sau đó, đám con gái nhanh chóng xếp thành hai hàng dài, chỉnh tề như duyệt binh.

Sau đó, mỗi người con gái đều lấy ra một lá cờ nhỏ màu đỏ từ trong túi, căng lên thành một tấm băng rôn! Trên đó là những chữ lớn màu vàng chói mắt:

Nhiệt liệt chào mừng điện hạ An Vũ Phong vô địch võ trụ

An Vũ Phong?

Cái tên này thật là quen mắt, nhưng tôi không thể nhớ ra là mình đã nhìn thấy ở đâu.

Nhưng ngọn lửa giận dữ trong tôi lại bốc lên...

Gã An Vũ Phong này không biết có mấy cái đầu mà dám khiến cho quá nửa nữ sinh trường Tinh Hoa ra đón gã?

Điều khiến tôi đau lòng hơn là đám nữ sinh này cũng thật chẳng ra làm sao! Không phân biệt được địch ta đã cổ vũ chí khí cho quân địch, tự hạ thấp uy phong của mình!

- Giờ thiếu gia An vẫn chưa tới, chúng ta tranh thủ tập trước một lượt!

Một cô gái lấy ra một cái loa, lớn tiếng ra lệnh.

- Các bạn, các bạn! Một, hai, ba, chuẩn bị... Bắt đầu!

Tiếng nói rõ ràng và có hiệu lực ngay lập tức vang lên khắp không gian của ngôi trường Đại học Tinh Hoa.

Hai hàng nữ sinh đều đồng loạt giơ lá cờ hồng trong tay mình lên, rồi giống như cây lúa bị gió thổi, người khể lác lư rồi bắt đầu nhảy tại chỗ!

- Tùng tùng tùng... Vũ Phong Vũ Phong. Đế vương chi phong.

- Tùng tùng tùng... Vũ Phong, Vũ Phong. Ai dám tranh cùng!

Cuối cùng, một tiếng hét chói tai vang lên:

- Thiên hạ vô địch An Vũ Phong, điên đảo say mê bao nhiêu người! A a a... A a a...

Thiếu gia An tới rồi!!!

Ào ào....

Đám chim sẻ đang nghỉ ngơi trên mấy cái cây bên đường bị sự cuồng nhiệt của đám nữ sinh này làm cho hoảng sợ, vụt bay tán loạn.

Trong giây lát khi đám chim hoảng sợ bay đi, tầm mắt trước mặt tôi cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều. Ở giữa con đường rộng lớn, một bóng người to lớn nho nhả bước đi...

Mái tóc đen dài khể bay trong gió, cặp môi mỏng ngạo mạn hơi nhếch lên trên, nước da trắng hồng khiến con gái cũng phải ghen tị... Còn nữa! Cả ánh mắt quyến rũ và nguy hiểm mà cho dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra!

- Á...

Hắn, hắn, hắn chính là An Vũ Phong!

Đúng là oan gia ngõ hẹp, gã đàn ông trên máy bay cũng tới Tinh Hoa!

Lẽ nào trò “Cần Khôn đại na di” của tôi đã bị hắn phát hiện ra rồi sao? Ôi, nếu thế thì tệ quá!

Mặt tôi tối lại, vội quơ lấy va li, nói với Ma Thu Thu:

- Thu Thu, đi lâu quá, bụng tớ đói lắm rồi... Chúng ta đi mau thôi.

- Này! Người đằng trước kia... Đứng lại cho tôi!

- Ấy... Tô Cơ... – Ma Thu Thu ngạc nhiên quay đầu lại. – Hình như có người đi về hướng này. Anh ta quen cậu hả?

- Mặc kệ hắn, tớ vừa tới Tinh Hoa, làm gì quen ai. Chúng ta đi mau thôi.

Ai mà ngờ, lời tôi còn chưa nói dứt đã thấy An Vũ Phong nhanh như ngọn hỏa tiễn, đứng chắn trước mặt tôi.

Hắn không nói câu nào, nắm chặt cổ tay tôi, đồng thời tay kia bỗng dưng dùng sức mở ra, giữ chặt cái vòng trên tay trái của tôi.

Hu hu hu!

Anh chàng đẹp trai dịu dàng trên máy bay... Cũng tại anh hại tôi thê thảm thế này! Chỉ vì câu nói của anh mà tôi đeo cái vòng “tang vật” này lên, lần này thì hay rồi, báo ứng rồi.

Wa, cổ tay tôi đau quá!

Gã đàn ông này không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc sao? Sao lại nắm tay tôi chặt thế!

- Hi hi... anh... anh chàng đẹp trai này, chúng ta hình như không quen biết gì nhau, giữa chốn đông người anh không cần dùng cách trực tiếp như thế này để tiếp cận tôi, như vậy hình như không hay lắm.

Mặc dù như vậy, tôi vẫn giữ nụ cười “vạn người mê” của mình, ngẩng đầu lên, cố ý tỏ vẻ kinh ngạc.

- Ô? Lẽ nào cô vẫn thích chơi trò bịt mắt bắt dê với người khác sao?

An Vũ Phong làm như không có chuyện gì, chép chép miệng, thu lại nét mặt độc ác của mình, hai con mắt lim dim, mặc dù miệng vẫn cười nhưng lại phát ra một thông tin vô cùng nguy hiểm.

- Đây, đây là thái độ của một người đàn ông ga lăng đối với một cô gái yếu đuối sao?

Mặt tôi hơi tái đi, nhưng vẫn khẽ lắc đầu như kiểu một cô gái vô cùng yếu ớt, cả người tôi không ngừng lùi về phía sau, hai tay âm thầm giằng co với gã.

- Ha ha ha, tôi chưa bao giờ nghe nói rằng kẻ trộm lại được gọi là “cô gái yếu đuối”.

Nụ cười của An Vũ Phong ngày càng tươi, nhưng sức trong tay hắn lại ngày càng mạnh.

Đáng ghét! Con đau trên cổ tay không ngừng kích thích vào bộ óc vốn vận hành rất nhanh của tôi, gã giàu sổi này dám thô lỗ như vậy với cô gái xinh đẹp ai gặp cũng yêu như tôi sao?

Tôi không hề chịu thua kém, vừa ra sức uốn ba tấc lưỡi, vừa nghiêng chặt răng, cố gắng rút tay ra, cùng hắn tranh hơn thua.

Hai người kẻ tiến người lùi, đúng là một màn “chiến đấu điên cuồng” trước mặt mọi người.

Soạt...

Trong phút chốc, cả thế giới dường như bị bao bọc bởi một tấm lưới khổng lồ, thời gian dường như dừng lại.

Những tiếng huyền não vừa rồi biến mất không để lại dấu vết! Đám con gái ngẩn người nhìn chúng tôi, quên cả việc vẫy những lá cờ hồng trong tay.

- Thật là vinh hạnh! Anh vì tôi mà sẵn sàng từ bỏ hình ảnh của một người đàn ông trước mặt mọi người. Ha ha ha, rất nhiều người đang nhìn đây nhé!

Tôi giả vờ mỉm cười “nhắc nhở” hắn, ra sức rút tay về!

- Vì cô thì việc gì cũng đáng.

An Vũ Phong hình như còn bình tĩnh hơn cả vừa rồi, vừa quay người đi, bộ ngực vạm vỡ của hắn đã chặn hết cả người tôi.

- Có phải đầu anh bị người ta đánh hỏng rồi phải không? Dám ăn cướp ngay chỗ đông người.

- Tôi hạ thấp giọng nói của mình, hắn học lờm An Vũ Phong.

- Chỉ là vật về chủ cũ mà thôi. Để cái vòng tay lại cho tôi. – An Vũ Phong vẫn mỉm cười cúi sát vào mặt tôi nói. – Nếu không tôi không khách khí với cô nữa đâu.

Cái gã này thật là đáng ghét.

Chẳng phải chỉ là một chiếc vòng tay thôi sao?

Thực ra lúc đầu cũng định trả cho anh! Nhưng bây giờ, hừ, đừng có trách tôi không khách khí.

Nghĩ tới đây, hai mắt tôi mở to giận dữ, hít một hơi thật sâu:

- Có lưu manh...

Đúng vào lúc tôi đang định tung ra tuyệt chiêu cuối cùng là một cô gái xinh đẹp gặp phải một gã lưu manh hồng mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người thì bỗng dưng, hình như An Vũ Phong đã kịp nhận ra suy nghĩ của tôi, neho mắt lại.

Ngay sau đó, cổ tay tôi bỗng lỏng ra.

Nhưng... á...

Do vừa nãy dùng sức quá lớn nên tôi bỗng mất thăng bằng, chỉ cảm thấy những cái cây bên cạnh mình hình như không ngừng nghiêng ngả, mặc dù tôi bất chấp hình tượng của một “thục nữ”, thực hiện một loạt các động tác kỳ quái để giữ thăng bằng, nhưng vẫn không thể nào xoay chuyển được số phận ác nghiệt đang giáng xuống đầu mình.

- Á...

Xong... rồi...

Bạch Tô Cơ tôi, dưới con mắt chứng kiến của bao nhiêu người...

Ngã xuống...

Bằng tư thế khó coi nhất.

Mặc váy, nằm bò trên sân trường Đại học Tinh Hoa, nơi có biết bao người qua lại.

Tưởng tượng tới tư thế khó coi của mình lúc đó, tóc tôi đã dựng ngược hết cả lên.

Vào giây phút đó, sân trường Tinh Hoa bị bao trùm bởi một sự yên tĩnh trước nay chưa từng có.

Tất cả mọi người hình như đều giật mình trước tình cảnh này, há hốc miệng, nhìn chăm

chằm vào tôi bằng đôi mắt hiếu kỳ xen lẫn thương hại.

Nửa giây sau, không khí yên tĩnh bị phá vỡ bởi những âm thanh chói tai! Đó là tiếng nói lao xao của đám nữ sinh đang vọng khắp sân trường.

- Thiếu gia Phong, thiếu gia Phong! Sao cô gái này cứ bám lấy anh không tha vậy?

- Thiếu gia Phong, anh có quen cô ta không? Cô ta thật quá đáng.

- Ha ha ha, thực ra cô ta chỉ là một fan si tình quá thôi, đuổi theo tôi từ Chanel tới tận Tinh Hoa, ngay cả tôi cũng thấy khâm phục dũng khí của cô ta, vì không muốn cô ta đau lòng quá nên vừa rồi mới hỏi thăm cô ta vài câu. Không ngờ, ôi, cô ta kích động quá.

Fan? Si tình?

Khốn nạn! Lúc trước ở trên máy bay nói là mũi của tôi bị vẹo xương, bây giờ lại nói tôi “đuổi theo” hấn ta. Cái gã này quả là vô liêm sỉ.

Có điều... Với tình cảnh của tôi hiện tại thì làm sao có thể đấu với hấn?

Xoẹt...

Có phải là chớp không? Chắc là lát nữa sẽ có sấm.

Có thể như vậy... tôi sẽ được giải thoát chăng...

Ai mà biết được, chính vào lúc tôi đang ủ rũ nằm bò trên đất, bực bội vì không thể bốc hơi được khỏi tầm mắt mọi người, trước mặt tôi bỗng xuất hiện một khuôn mặt tươi tắn.

An Vũ Phong khom lưng xuống, khoái chí nhìn tôi, hai vai không ngừng lắc lư!

Tôi thu hết sức, đang định ngồi dậy bóp cổ hấn, nhưng bỗng dưng cầm bị người ta dùng sức hất lên, á... cái gã đó... chỉ dùng có một ngón tay, nhìn tôi bằng con mắt... xảo quyệt.

- Thấy cô khổ sở như vậy, thôi thì đồ của tôi cứ để tạm cho cô giữ! Có điều cô nên nhớ, cô không thoát được đâu.

Nói xong, hấn rút tay về, đứng thẳng người lên, bước đi mà không thèm quay đầu lại lần nữa.

- Phịch.

Cầm tôi không còn gì đỡ, đập mạnh xuống nền đất cứng, mắt tôi hoa lên, hai hàm răng suýt nữa thì va mạnh vào nhau.

Á á á...

An Vũ Phong, đồ đáng chết!

Tôi phải giết anh!

- Tô Cơ, Tô Cơ. Cậu vẫn ổn chứ?

Tiếng gọi lo lắng cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Quay đầu lại thấy khuôn mặt lo lắng của Ma Thu Thu, cô đang kéo va li và đứng ngay cạnh tôi.

- Không sao đâu. Vừa nãy chỉ là...

Nhìn vào ánh mắt quan tâm của Ma Thu Thu, tôi vội đứng lên, giả vờ như mình không quan tâm tới chuyện vừa rồi, nhưng còn chưa nói xong, Ma Thu Thu lại một lần nữa ngắt lời tôi.

- Tô Cơ, không ngờ cậu lại thích An Vũ Phong...

Cái gì? Tôi đứng sững sờ, không hiểu Ma Thu Thu đang nói gì.

- Nhưng cậu biết không? Anh ta rất thích trêu chọc người khác! Em họ tớ Thái Linh ngày

trước khi học ở trường nam sinh thường bị anh ta làm cho khốn đốn! Tô Cơ, tớ khuyên cậu hãy từ bỏ đi. Nguy hiểm lắm!

Ngay cả Thu Thu mà cũng tin lời của gã khốn nạn đó!

Hu hu! Hu hu!

Tôi chỉ cảm thấy cả người mình như phình to ra, phổi tôi như bị không khí nén chặt tới mức sắp vỡ tung

- Thu Thu, cậu đang nói cái gì thế, làm sao tớ có thể...

- Tô Cơ, quên anh ta đi, anh ta còn là một trong ba đại thần của nước Chanel, chúng ta chỉ là những người bình thường, đừng với quá cao, sẽ không có hạnh phúc đâu.

Tôi há hốc miệng, sững sờ nhìn vào vẻ lo lắng của Ma Thu Thu, vô số lời biện hộ đều bị chặn lại nơi cửa họng, cả người run lên bần bật.

Lẽ nào trong mắt mọi người ở đây, tôi đã trở thành một người si mê An Vũ Phong rồi sao?

Trời ơi! Gã đàn ông đáng chết này, danh tiếng cả đời của tôi đã bị hủy trong tay hắn!

Được. Bắt đầu từ lúc này, tôi thề với trời, Bạch Tô Cơ tôi và An Vũ Phong sẽ là hai kẻ thù không đội trời chung.

Gã khốn nạn, cứ chờ đấy.

Lần sau mà để tôi gặp lại anh, nếu anh không chết thì tôi sẽ chết...

*

* *

Trường Đại học Tinh Hoa buổi hoàng hôn vừa yên bình vừa đáng yêu, nhà hàng Top nổi tiếng đã bật đèn sáng trưng.

Không gian rộng lớn, cánh cửa sổ bằng thủy tinh trong suốt, tấm rèm cửa bằng lông thiên nga màu tím khiến cả phòng ăn chìm trong một không khí ấm thực ngọt ngào và lãng mạn.

- Thưa các bạn học sinh. Chào mừng các bạn đến với Đại học Tinh Hoa! Tôi là chủ nhiệm của các bạn, các bạn có thể gọi tôi là sir Chung. Hôm nay, chúng tôi tổ chức buổi tiệc chào mừng rất thịnh soạn cho các bạn, hy vọng rằng mỗi người trong các bạn đều có một buổi tối thật vui vẻ.

Một người đàn ông trung niên đeo kính, khí chất nho nhã hào hứng với màn mở đầu của mình.

Giọng nói vừa kết thúc, ting ting... tang tang...

Cả phòng ăn phút chốc vang lên những âm thanh lộn xộn, các học sinh đều đắm mình trong hương vị tuyệt hảo của các món ăn ngon, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả tôi!

Ngồi trước bàn thức ăn thịnh soạn, tôi hoàn toàn quên hết những gì mình từng nói với Tô Hựu Tuệ, giảm bớt là sự nghiệp cả đời của phụ nữ.

Chính vào lúc tôi đang vô tư ăn uống rất ngon lành thì một giọng nói dễ chịu vang lên bên cạnh.

- Chào bạn.

Tôi quay đầu lại, một màu vàng hoàng kim quen thuộc đập vào mắt tôi.

Một chàng trai anh tuấn đang tươi cười đứng sau lưng tôi, một tay cầm chiếc đĩa bạc,

hơi cúi người, tư thế vô cùng nho nhã, đưa chiếc đĩa cho tôi, trên đó là một hai ly sâm-panh sủi bọt sắc vàng tuyệt đẹp.

- A! Là bạn sao? – Nhìn vào đôi mắt màu xám nhạt trước mặt, tôi vui mừng, mắt sáng lên, – Bạn chính là người trên máy bay...

- Ha ha, không ngờ sau lần gặp gỡ tình cờ trên máy bay, chúng ta lại có thể gặp lại trong ngôi trường Tinh Hoa xinh đẹp này, mình cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Giọng nói dễ chịu và dịu dàng của chàng trai khiến tôi như muốn bay lên, bất giác suy nghĩ lại trở về với lúc đó.

Gã “thiếu gia” đó hống hách quá phải không? Thực ra bạn có thể ngủ hoặc ngắm cảnh.

Nếu không phải là chàng trai đó thì chắc chuyến bay này là chuyến bay tồi tệ nhất trong đời tôi.

Tôi nhìn anh, hơi ngẩn ngơ, nhưng bỗng dừng lại nghĩ ra cái gì đó, ngượng ngùng nói:

- Đúng rồi, cái che mắt của bạn, mình...

Cho tới lúc xuống máy bay rồi tôi mới nhớ ra là mình chưa trả cái che mắt cho anh ta. Nhưng tôi vẫn cất giữ nó rất cẩn thận. Bởi vì đó là hồi ức duy nhất khiến tôi cảm thấy được an ủi trong chuyến bay tồi tệ này.

Không ngờ tôi lại được gặp anh lần nữa trong nhà ăn này, quả thật là bất ngờ!

- Ha ha, cái che mắt đó coi như là món quà đầu tiên mình tặng bạn đi.

Anh còn chưa chờ tôi nói hết đã dịu dàng cười nói:

- Mình vẫn còn chưa chính thức giới thiệu về bản thân. Mình tên là Kỷ Minh.

Nói xong, anh hơi nâng ly rượu lên hướng về phía tôi.

Ánh mắt màu xám nhạt của Kỷ Minh sáng lên như mặt hồ dưới ánh trăng, giọng nói của anh như một dạ khúc trong mơ, tôi thấy người mình như tan ra, nở một nụ cười e ấp, ngón cái và ngón giữa nâng ly rượu lên, khẽ cụng nhẹ vào ly của Kỷ Minh, sau đó khẽ nhấp một ngụm.

Vị ngọt xen lẫn vị chát của sâm-panh tan ra trên đầu lưỡi, khiến trái tim tôi thêm rung động.

Tôi vui vẻ tự giới thiệu:

- Chào bạn, mình tên là Bạch Tô Cơ!

- Ha ha ha, “gà chay” đi với “gà gáy” (Chú thích: Trong tiếng Trung, từ “gà chay” và từ “Tô Cơ”, từ “gà gáy” và từ “Kỷ Minh” có cách phát âm giống nhau), hai người đúng là một đôi trời sinh! – Đúng vào lúc tôi đang chìm đắm trong vị ngọt tuyệt vời của sâm-panh thì một giọng nói như âm hồn bất tán vang lên, phá vỡ mọi điều tuyệt diệu.

- An Vũ Phong?

Nghe thấy giọng nói như có nam châm đó, tôi chỉ cảm thấy một khoảng trống sau lưng mình dường như tối đi.

Lại là hấn.

Hấn hại tôi bẽ mặt trước mọi người không nói làm gì, bây giờ còn bị ỏi tới mức nghe lời người khác nói chuyện. Bây giờ hấn còn mặt mũi đi tới đây sao?

Tôi nhìn nụ cười gian tà trên mặt hấn, khẽ hừ lạnh một tiếng, giả vờ như không nhìn thấy gì.

- An Vũ Phong, chào cậu.

Nhưng Kỷ Minh thì vẫn giữ được phong độ của một người đàn ông như ban nãy, nở một nụ cười hiền lành:

- Nếu mọi người đều có duyên gặp nhau ở đây thì để tôi mời cậu một ly nhé.

Nói xong, Kỷ Minh gật đầu chào An Vũ Phong rồi đưa ly rượu sâm-panh cho hắn.

Trong phút chốc, hai anh chàng đẹp trai đứng nhìn nhau. Hai luồng ánh sáng từ mắt họ phát ra, tạo thành một cuộc chiến đấu vô hình trong không trung, thu hút ánh mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh, phòng ăn vốn dĩ chìm trong không khí ồn ào, huyền ảo, bỗng dưng đông cứng lại.

An Vũ Phong không hề động đậy, vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Anh ta không đưa tay ra đón ly rượu, chỉ hất cằm lên, uy phong nhìn vào Kỷ Minh, ngay cả tôi cũng có thể cảm thấy sức nặng to lớn trong đôi mắt đó.

Nhưng Kỷ Minh vẫn không hề lùi bước, vẫn giữ nguyên tư thế “mời rượu”, ngay cả nụ cười trên khuôn mặt cũng không hề thay đổi.

Kỷ Minh, anh thật tuyệt!

Bỗng dưng, An Vũ Phong khẽ mỉm cười, nhận ly rượu trong tay Kỷ Minh, uống một hơi hết sạch.

Anh ta tiện tay đặt ly rượu lên bàn ăn, không thèm nhìn thêm lần nữa, cười nói:

- Kỷ Minh? Cậu đúng là một người thú vị...

Hừ! Vô duyên! Lại bắt đầu ra dáng rồi!

Hắn tưởng hắn là ai, Thượng đế sao?

- Kỷ Minh, kệ hắn ta! – Tôi lườm An Vũ Phong một cái, kéo cánh tay Kỷ Minh, – Chúng ta đi thôi.

- Ha ha ha... Bạch Tô Cơ, cô bất lịch sự quá đấy! Lẽ nào Học viện Thời trang Thiên Trạch dạy cô như vậy sao? Mẹ cô, hiệu trưởng Bạch Ngưng của trường Trung học Minh Dương cũng dạy cô như vậy sao?

Không ngờ An Vũ Phong lại ung dung rút tay vào túi quần, mỉm cười nhìn tôi.

Nghe hắn nói như vậy, tôi khẽ giật mình.

Không ngờ chỉ trong hai lần gặp nhau ngắn ngủi mà gã này đã hiểu về tôi nhiều như thế.

- Ha ha ha, An Vũ Phong, không hổ danh là một trong ba đại thần của nước Chanel, độ nhanh nhạy khi điều tra đời tư của người khác có lẽ còn lợi hơn cả chó.

Tôi chu môi, mỉm cười nhìn An Vũ Phong.

- Không phải tại tôi lợi hại, là vì Bạch Tô Cơ nổi tiếng quá, rất nhiều các nam sinh đều viết tên cô trong nhật ký, hàng ngày cầu nguyện...

An Vũ Phong cố ý không nói mấy từ cuối mà chỉ mỉm cười đều đặn.

Đồ khua môi múa mép không biết xấu hổ... Mặc dù những lời hắn nói đều là sự thật, nhưng sao nghe hắn nói lại có cảm giác “không đứng đắn” như thế.

- Xin lỗi, tôi không có thời gian nói chuyện với anh. Xin phép.

Nói xong, tôi cố bắt mình phải bình tĩnh, ngẩng cao đầu nhắc ly rượu lên, kéo Kỷ Minh bước đi.

- Ha ha ha...

Vừa đi được mấy bước, sau lưng vang lên tràng cười đắc chí của An Vũ Phong.

Không biết vì sao, nghe thấy tiếng cười đều cáng đó, tôi bỗng có dự cảm không hay...

Ting ting ting ting ting ting ting...

Chuông đồng hồ gõ 8 nhịp.

Phòng ăn của trường Đại học Tinh Hoa đã được thay mới, trên mỗi chiếc bàn dài hình chữ nhật lại được phủ lên một lớp vải trắng tinh, từng chiếc ghế cao được xếp đặt ngay ngắn, từng đôi mắt chăm chú nhìn lên sir Chung trên sân khấu, chờ thời khắc quan trọng nhất tới gần.

- Các em thân mến, chắc rằng mọi người đều đã biết, mỗi lần học sinh trao đổi tới trường ta đều phải xác định một chủ đề hoạt động! Tất cả các học sinh trao đổi buộc phải hoàn thành chủ đề này theo suy nghĩ của riêng mình, hơn nữa người được điểm cao nhất sẽ giành được một phần thưởng bất ngờ. Từ trước tới nay, đây luôn là phần thưởng cao quý nhất của Đại học Tinh Hoa.

Giọng nói của sir Chung vang lên trong loa, cuối cùng thầy trình trọng nói:

- Tôi tuyên bố, chủ đề đặc biệt của kỳ này là: Kỳ tích!

Kỳ tích?

Tất cả các học sinh trao đổi đều cúi đầu bàn tán, sau đó rơi vào im lặng.

Lúc này, những lời nói của giáo viên chủ nhiệm ở Học viện Thời trang Thiên Trạch lại vang lên bên tai tôi. Xem ra muốn yên phận sống hết 100 ngày ở đây không phải việc đơn giản.

- Bạch Tô Cơ, lần này trường cử em tới Đại học Tinh Hoa để giao lưu, ngoài việc hy vọng em có thể là một hình tượng tốt để đại diện cho trường, đồng thời còn yêu cầu em làm tốt công tác tuyên truyền cho trường mình.

- Tuyên truyền? Thưa thầy, em không có hứng thú gì với việc này đâu...

- Vậy sao? Nếu là như vậy thì thầy cũng không muốn ép buộc em. À, tuần trước hình như em bỏ học hai tiết phải không?

- Sao ạ?

- Hai tiết đó thật khéo là do thầy dạy! Thầy đang nghĩ xem có nên nêu tên của em với cô giáo nghiêm khắc...

- Chờ đã, thầy chủ nhiệm, em đã là một thành viên của Học viện Thời trang Thiên Trạch, nay trường đã giao cho em trách nhiệm tuyên truyền, em chắc chắn sẽ tận tâm tận lực...

- Thưa các bạn, tiếp theo đây sẽ là một tiết mục – buổi họp giao lưu kỳ tích của học sinh trao đổi.

- Thưa các bạn, thời gian của cuộc trao đổi lần này là hơn ba tháng, tổng cộng là 100 ngày, trong 100 ngày này, các bạn hy vọng bản thân mình có thể hoàn thành được kỳ tích gì?

Sir Chung nâng cao âm lượng của giọng nói:

- Hy vọng mọi người đều có thể mở rộng tư duy của mình, không cần quá câu nệ. Bởi vì chủ đề của chúng ta là “kỳ tích”, do đó, tôi hy vọng mỗi người các em ngồi ở đây đều có thể tạo ra một kỳ tích!

Giọng nói của sir Chung vừa dứt... Xoẹt...

Một cô gái cao ráo, ánh mắt sắc sảo đứng lên, nói rõ ràng từng tiếng:

- Tôi là Dương Vân tới từ Đại học Tụ Mỹ, tôi muốn thực hiện một bài diễn thuyết xuất sắc tại Đại học Tinh Hoa để nói với tất cả mọi người rằng thế nào mới là nghệ thuật chân chính.

- Chào mọi người, tôi là Tô Tiểu Lệ, tôi rất thích quay phim, 100 ngày sau, tôi sẽ tổ chức một triển lãm cá nhân nho nhỏ.

...

Từng người trong phòng ăn lần lượt đứng lên, xem ra mọi người đều rất nhiệt tình với hoạt động lần này.

Tôi cau mày, vừa phân tích kỹ càng trí sáng tạo của các bạn, vừa không ngừng suy nghĩ về bản thân mình.

Hơn ba tháng...

Trong 100 ngày này có bao nhiêu chuyện thú vị nhỉ?

Bạch Tô Cơ tôi nếu đã làm thì phải làm một việc mà người khác không nghĩ ra, khiến họ phải sửng sốt ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Bỗng dưng trong đầu tôi vang lên tiếng “ting”, mắt tôi sáng lên.

- Mình nghĩ ra rồi, – tôi vỗ tay Kỷ Minh, – mình quyết định thành lập một câu lạc bộ tình yêu.

- Câu lạc bộ tình yêu? – Kỷ Minh kinh ngạc hỏi tôi, trong mắt anh thoáng chút nghi hoặc. – Đó là cái gì?

- Câu lạc bộ tình yêu của mình thực chất có thể gọi là một câu lạc bộ bồi dưỡng khí chất cho mọi người! Đặc biệt là dành cho những bạn nữ tưởng chừng như đã có tình yêu trong tay nhưng lại để cho tình yêu tuột mất! Mình thề rằng phải giúp cho tất cả các cô gái đều được chìm đắm trong vị ngọt của tình yêu.

Tôi càng nói càng hưng phấn, hai tay chống hông, mỉm cười đắc ý với Kỷ Minh.

- Bồi dưỡng khí chất?

Mắt Kỷ Minh sáng lên, mỉm cười hiền lành.

- Mình không nói chơi đâu. – Tôi ra sức lắc đầu. Tang tang tang, bỗng dưng trong đầu tôi như có một luồng điện chạy ngang qua. – Đúng rồi, câu lạc bộ của mình sẽ có tên là “Câu lạc bộ tình yêu Tiểu Bạch”.

- Bạn gà chạy và bạn gà gáy, cuộc đối thoại của hai bạn quả là khác thường.

Đúng vào lúc tôi đang vô cùng hào hứng thì một giọng nói khó chịu từ đâu vang tới.

- Là anh sao?

Không biết từ lúc nào, An Vũ Phong đã đứng bên cạnh tôi.

Mái tóc dài của hắn khẽ bay nhẹ, đôi mắt trong vắt lúc này càng thêm sâu, nhìn tôi chăm chăm.

- Sao, không thể là tôi sao?

An Vũ Phong hơi xòe ngón tay trái ra, cố ý làm ra vẻ tao nhã.

- Câu lạc bộ tình yêu Tiểu Bạch... Quả nhiên là một câu lạc bộ đặc biệt và có tình thương. Làm như vậy vừa có thể giúp các bạn nữ giải quyết những vấn đề hóc búa trong chuyện tình cảm, hơn nữa chủ yếu nhất là chủ tịch câu lạc bộ còn có thể truyền thụ kinh nghiệm của mình,

tôi tin rằng hiệu quả sẽ rất bất ngờ.

- Cảm ơn.

Mặc dù tôi hiểu ý hấn nói, nhưng chỉ hấn học nhìn hấn chứ không nói lời nào.

- Ô? – Nụ cười của An Vũ Phong càng sâu hơn, – Bạch Tô Cơ, từ lúc nào cô trở nên bình tĩnh như vậy?

- Hừ

Tôi ưỡn ngực lên, hát cao cầm:

- Khi đối diện với những gã thích ra vẻ và vô liêm sỉ.

- Ha ha ha...

Nhưng những lời mắng chửi bức bối của tôi chỉ khiến An Vũ Phong cười lớn.

Bỗng dưng hấn đưa tay ra, chỉ vào đầu mình, khẽ nhướng mày lên:

- Bạch Tô Cơ, tôi rất hy vọng cô dẫn dắt đám “Tiểu Bạch” của mình tạo ra cái gọi là kỳ tích.

Lúc nói tới hai chữ “kỳ tích”, hấn còn cố ý kéo dài và nhấn mạnh hơn.

- Mọi người có suy nghĩ gì về bài diễn thuyết của bạn vừa rồi?

Từ đằng xa vọng lại tiếng của sir Chung. Nhưng ở bên này, lửa giận của tôi đang bốc lên ngàn ngút.

Sự bình tĩnh vừa nãy đã biến mất, tôi giận dữ nhìn An Vũ Phong, chì chiết:

- Anh là gã khốn nạn nhất thế giới này.

- Anh là gã khốn nạn nhất thế giới này... khốn nạn nhất... thế giới... này.

Chuyện gì thế này, tại sao giọng nói của tôi lại vang to như vậy?

Ngẩng đầu lên, tôi phát hiện tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người tôi, còn một chiếc micro không dây đang được đặt dưới cằm tôi.

- ...

Sir Chung nghiêm khắc nhìn tôi, run rẩy rút bàn tay cầm micro về, cuối cùng chán nản nói:

- Vừa rồi chỉ là sự cố ngoài ý muốn, bây giờ chúng ta cùng nghe bạn Bạch Tô Cơ nói...

Trời ơi, mất mặt quá!

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, quay lưng An Vũ Phong một cái, rồi mặt dày đứng lên hướng về phía mọi người.

- Mọi cô gái trên thế giới này đều mơ có một ngày được gặp bạch mã hoàng tử của riêng mình. Tôi, Bạch Tô Cơ tới từ Học viện Thời trang Thiên Trạch sẽ thành lập “Câu lạc bộ tình yêu Tiểu Bạch”, giúp đỡ những bạn đang có giấc mộng tình yêu được hoàn thành tâm nguyện của mình.

- Câu lạc bộ tình yêu Tiểu Bạch?

- Giấc mộng tình yêu?

Lời nói của tôi vừa dứt đã dậy lên những tiếng bàn tán xôn xao. Mọi người chụm đầu vào nhau, sắc mặt để lộ vẻ khó tin.

Sao vậy? Lẽ nào thành lập “Câu lạc bộ tình yêu Tiểu Bạch” khiến mọi người ngạc nhiên thế sao?

Chẳng phải chỉ là thành lập một câu lạc bộ thôi sao? Phản ứng của mọi người hình như là hơi thái quá.

Đúng vào lúc tôi đứng đó một cách khó hiểu...

- E hèm...

Trong loa vang lên tiếng lầy giọng, ngay sau đó giọng của sir Chung vang khắp căn phòng.

- Bạch Tô Cơ, suy nghĩ của em rất hay, chỉ có điều...

Sắc mặt của sir Chung thoáng cứng lại, nhưng thời nói của thầy còn chưa xong, đột nhiên, bốp, bốp, bốp...

Từ bên dưới vang lên một tiếng vỗ tay chậm rãi nhưng rõ ràng.

Tôi quay ra nhìn, vẫn là âm hồn không tan An Vũ Phong. Hắn vừa vỗ tay, vừa cười cười và giờ biểu tượng chữ V về phía tôi.

Rồi tôi thấy An Vũ Phong lại nhướng lông mày lên, khẽ nhếch khóe miệng, đôi mắt đen láy lại sáng lên nụ cười gian tà, chậm chậm nói:

- Sir Chung, giờ có thể cho em phát biểu không?

- Em... Em An Vũ Phong của nước Chanel?

Sir Chung thoáng giật mình, nhưng rồi đảo mắt nhanh, có phần hơi cung kính:

- Đương nhiên là được, xin mời!

Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy đôi mắt của An Vũ Phong lúc vô tình, lúc cố ý hướng về phía tôi, khiến tôi không tự chủ được, có chút hoảng loạn.

Tôi quay đầu đi, không muốn phải nhìn mặt hắn, nhưng giọng nói của hắn vẫn vang tới tai tôi.

- Tôi cảm thấy mục tiêu của bạn Bạch Tô Cơ hoàn toàn không thể thành hiện thực. Nếu có thể thực hiện, vậy thì chắc chắn có thể được gọi là kỳ tích. Còn tôi... có thể thành lập Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim để giúp bạn Bạch Tô Cơ hoàn thành ước mơ của mình, để bạn ấy không cảm thấy hối tiếc.

- An Vũ Phong, anh...

Tôi giận dữ đứng lên, nhưng nụ cười nguy hiểm của An Vũ Phong vẫn điềm tĩnh nở trên môi, đôi mắt sâu của hắn lại nheo lại theo thói quen, nhìn tôi chăm chú.

Hắn dương dương tự đắc nói:

- Sao hả, bạn Bạch Tô Cơ, bạn thấy không khỏe sao?

Đáng ghét, sao hắn có thể giả tạo như vậy trước chỗ đông người?

- Anh dựa vào cái gì mà làm như vậy?

An Vũ Phong mỉm cười, không lên tiếng nhưng lại nhìn tôi một hồi lâu bằng ánh mắt sâu và nhiều ý nghĩa.

Trong phút chốc, tôi cảm thấy nhịp đập của tim mình nhanh lên một cách kỳ lạ.

Vù...

Không biết có cơn gió từ chỗ nào thổi tới, mái tóc dài đen của An Vũ Phong khẽ bay lên, dường như cơn gió có thể thổi rách khuôn mặt trắng như sữa của hắn. Mặc dù bây giờ đã là ban đêm, nhưng cả người hắn vẫn tắm trong ánh sáng của màu vàng rực rỡ...

- A... An Vũ Phong đẹp trai quá.

- Trời ơi! Xin hãy để cho phút giây này dừng lại mãi mãi.

Đám học sinh vừa rồi còn yên lặng, giờ đây như những kẻ điên, say mê tán thưởng vẻ đẹp của An Vũ Phong, còn An Vũ Phong thì như vị thần chí tôn ngồi trên ngai cao, dùng giọng nói đầy sức mê hoặc của mình nhẹ nhàng rót vào tai tôi.

- Dựa vào cái này.

- Đáng ghét! Tôi khinh miệt ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, ngạo mạn lên tiếng:

- Hừ! Vậy thì cũng mời anh nhìn xung quanh mình xem.

Vù vù...

Lại một cơn gió lớn thổi qua, cả phòng ăn trong phút chốc như biến thành một cánh đồng hoang, cây cối xung quanh đều ngã nghiêng theo gió.

Trong ánh sáng mờ mờ...

Tôi chỉ nhìn thấy một đám nam sinh ánh mắt đờ đẫn, người thì nâng ly sâm-panh trong tay, người thì cắn dở miếng táo, hoặc ngồi phịch trên ghế, nhưng người nào cũng nuốt nước bọt nhìn về hướng tôi như thể nhìn thấy vị nữ thần tình yêu trong thần thoại Hy Lạp.

Trong phút chốc, đám con gái si tình và những chàng trai đang nuốt nước bọt ừng ừng tạo nên một phong cảnh đẹp kỳ quái trong phòng ăn.

- Chờ một chút.

Nhìn thấy không khí trong phòng ăn ngày càng trở nên căng thẳng, tiếng nói vang vang của sir Chung lại vang lên như tiếng một trọng tài đang cố gắng điều đình mối quan hệ giữa chúng tôi.

- Suy nghĩ của hai bạn đều rất tuyệt. Có điều tuyên truyền về tình yêu ở trong trường đại học không phải là một cách làm lý trí lắm! Các học sinh thì nên coi việc học làm trọng, tôi hy vọng hai em suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này, đặt ra một mục tiêu mới cho mình.

Cái gì?

Tôi đã 18 tuổi, đã thành niên rồi!

Yêu người ta cũng có tội sao?

- Thầy vừa rồi còn nói là không cần câu nệ, thêm vào đó em vẫn nghe nói trường Tinh Hoa là một trường đại học rất cởi mở, nhưng tình hình hiện tại khiến em buộc phải nghi ngờ về những lời đồn đại đó.

Tôi nhìn sir Chung, không hề do dự, ngẩng đầu lên và phản bác.

- Còn nữa, thưa sir Chung, lẽ nào khi thầy học đại học không hề gặp phải người con gái nào mà thầy thích sao?

Thoáng chốc, sắc mặt của sir Chung chuyển sang màu đỏ như gan lợn!

- Nếu phương châm giáo dục của quý trường không đồng nhất như vậy thì năm sau, Bộ trưởng Bộ giáo dục của nước Chanel có lẽ phải suy nghĩ lại xem có nên tiếp tục ký công văn trao đổi học sinh với quý trường nữa hay không.

Cái gã giáo hoạt này, dám mượn lời của tôi để tạo thêm áp lực cho sir Chung.

Nhưng trong chốc lát trở thành “đồng minh chiến lược” với An Vũ Phong khiến tôi có cảm giác kỳ lạ...

Nghĩ tới đây, tôi lại không tự chủ được, nhìn về phía hắn.
An Vũ Phong lúc này tỏ ra vô cùng ngang ngược, có cảm giác như từ người hắn toát ra một sức mạnh khiến người khác không thể chống lại được.

Mặt sir Chung biến đổi nhanh chóng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng thầy cũng bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu lên im lặng nhìn các học sinh trong phòng ăn, trù trừ hồi lâu...

- Ha ha! Những tin đồn về trường Đại học Tinh Hoa là sự thực. – Thầy lấy lại giọng, gật đầu. – Nhưng tôi nghĩ chắc các em chưa xem qua “Sổ tay câu lạc bộ” của trường. Tại Đại học Tinh Hoa chỉ được thành lập một câu lạc bộ cùng loại. Bạch Tô Cơ, An Vũ Phong, có cạnh tranh chắc chắn là một việc không tồi, nhưng các em như vậy chắc cần phải tiến hành một cuộc thi đấu rất khó khăn rồi.

Sir Chung cố ý kéo dài giọng nói, giây phút đó, tôi hình như nhìn thấy Thiết Phiến công chúa của Hỏa Diệm Sơn đang hùng hực quạt ngọn lửa nóng về phía mình.

- Thầy yên tâm đi, Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của em sẽ ngoan ngoãn khiến cho Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch phải tự động đóng cửa, tới lúc đó chỉ cần có một câu lạc bộ thôi, chẳng phải là vấn đề sẽ được giải quyết rồi sao?

Hừ! An Vũ Phong, anh đang nói cái gì vậy? Anh tưởng mình là một vị thần sao?

Cảm giác bất an trong lòng đã bị ngọn lửa giận thiêu cháy! Tôi cắn môi, nắm chặt tay, ngẩng phắt đầu lên, nói rõ ràng từng tiếng một.

- Sir Chung! Em, Bạch Tô Cơ, chấp nhận lời khiêu chiến!

Không khí trong phòng hình như có mùi cháy khét, tôi và An Vũ Phong bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu.

Bên tai tôi vang lên tiếng xì xào của các bạn, không khí của cả gian phòng một lần nữa lại được đẩy lên tới cao trào.

- OK. – Vào giây phút quan trọng nhất, cuối cùng sir Chung cũng lên tiếng.

Ánh mắt của thầy sáng lấp lánh, giọng nói cũng vô cùng hào hứng.

- Trường đại học Tinh Hoa chúng ta mỗi lần thành lập một câu lạc bộ mới đều phải có một kỳ thi sát hạch, trong vòng 90 ngày buộc phải hoàn thành một mục tiêu. Nếu các em đã chọn tên của câu lạc bộ mình là Tình yêu và Nhịp đập Trái tim, vậy thì nội trong 90 ngày, các em phải lần lượt kết hợp được 50 couple, nếu không phải tự động giải tán!

- Em An Vũ Phong, em Bạch Tô Cơ, thời gian các em giao lưu ở trường Tinh Hoa là 100 ngày, hay nói cách khác, các em buộc phải hoàn thành nhiệm vụ trước 10 ngày, cho tôi một kết quả đáng hài lòng.

- Vâng.

- Không vấn đề gì.

Tôi và An Vũ Phong không hẹn mà cùng trả lời.

- Xin mọi người yên lặng một lát. Sau đây, xin mời bạn tiếp theo nói về ý tưởng của mình.

Sir Chung tiếp tục điều khiển cuộc họp, không lâu sau, micro được truyền đi một vòng, truyền tới tay của Kỷ Minh.

- Chào mọi người, mình là Kỷ Minh, tới từ trường Đại học Chanel.

Kỷ Minh đứng lên, dáng người dong dong cao của anh trở nên nổi bật trong cả căn phòng.

Giọng nói của anh vô cùng điềm tĩnh.

- Nếu bạn An Vũ Phong đã cho rằng bạn Bạch Tô Cơ không đủ khả năng để thành lập câu lạc bộ, vậy thì mục tiêu của tôi sẽ là trong 90 ngày, dốc toàn lực giúp bạn Bạch Tô Cơ.

- Tại sao Kỷ Minh lại đứng về phía Bạch Tô Cơ?

- An Vũ Phong và Bạch Tô Cơ trước đây là kẻ thù của nhau sao?

- Tôi thấy ba người họ cứ kỳ quái làm sao đó. Wa, liệu họ không phải là... với nhau chứ?

...

Những câu nói của Kỷ Minh giống như một hòn đá bị ném vào hồ nước, khiến những tiếng xì xào bàn tán càng ngày càng to.

Còn tôi thì liếc nhìn Kỷ Minh, trong lòng có cảm giác thật ảm áp.

Những kẻ vô duyên đó...

Bọn họ làm sao có thể hiểu được hàm ý của hai từ “tình bạn”.

Kỷ Minh, cảm ơn bạn đã giúp mình.

Chúng ta sẽ cùng nỗ lực, cùng đánh bại kẻ kiêu ngạo đáng ghét đó.

Sân trường Đại học Tinh Hoa hôm nay vô cùng náo nhiệt, bốn phía của sân vận động đều được đánh dấu bằng các màu sắc khác nhau để cho các câu lạc bộ lựa chọn. Từ xa nhìn vào, trông sân vận động như một đĩa màu vẽ của họa sĩ, nhưng bên trong lại tràn ngập trong mùi khói đốt.

3 giờ chiều, tất cả các chủ tịch câu lạc bộ sẽ rầm rộ bắt đầu hoạt động của mình!

Mặc dù bây giờ mới hơn 1 giờ nhưng tôi cũng đã khởi động từ lâu hòng giúp cho câu lạc bộ của mình chiếm được mảnh đất “phong thủy” tốt để thu hút sự chú ý của mọi người.

Ha ha... Miếng “đất quý” trong mắt tôi đương nhiên là ngay gần bàn chủ tịch ở phía trước sân vận động rồi. Không những địa hình cao nhất mà nó còn là một sân khấu tự nhiên.

Đương nhiên, thêm vào đó là một chủ tịch câu lạc bộ quyền rũ...

Tưởng tượng cảnh các bạn trong trường bu lại như ong hút mật, tôi đắc ý mỉm cười, bất giác bước chân nhanh hơn.

Nhưng ai mà ngờ, khi tôi đi đến chỗ đó, mắt tôi như hoa lên.

Hóa ra đã có người tới đó trước tôi.

Tôi chỉ thấy có mấy nữ sinh dáng người to lớn đang vui vẻ làm việc của mình trên cái sân khấu được đánh dấu màu vàng cam, còn trên mặt đất trải đầy các băng rôn, biển hiệu nhiều màu sắc.

Hu hu...

Không biết chủ tịch câu lạc bộ nào mà thông minh như vậy, lại đến trước cả “bồn cô nương”.

Xem ra hoạt động lần này của tôi chắc không được suôn sẻ rồi.

Nếu biết sớm như vậy thì đã không mất nhiều thời gian để trang điểm rồi. Tôi nhìn vào chiếc váy quây màu hoa hồng mà tôi kỳ công lựa chọn, bực mình chặc lưỡi, chỉ đành biết đi tìm

“chiến trường khác thôi”.

Tôi vội vã chạy tới khoảng đất 400m màu xanh lam... có người rồi.

Sân đá bóng màu xanh... Có người rồi.

Sân bóng chuyền màu tím... Cũng có người rồi.

...

Trời ơi! Tôi hồn hển chạy hết hai vòng sân, phát hiện tất cả các vị trí trung tâm đều đã bị các câu lạc bộ khác chiếm hết! Cuối cùng chỉ tìm được mảnh đất màu xám ở gần tòa nhà dạy học.

Khi tôi chật vật lắm mới chuyển được hai chiếc bàn tới đó, hoạt động tuyển thành viên câu lạc bộ đã sắp bắt đầu.

Tôi vội vã đặt mấy tờ quảng cáo lên bàn, tay phải giơ cao chiếc loa đã chuẩn bị từ trước, đặt sát loa vào miệng, tay trái cầm một xấp giấy đăng ký giơ lên cao, khoe môi nở một nụ cười mê hồn, cố gắng dùng giọng nói ngọt ngào nhất để quảng cáo cho câu lạc bộ của mình...

- Tôi làm chủ hạnh phúc của mình.

- Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, mảnh đất trường thành ấm áp.

- Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, bến đỗ của hạnh phúc.

Tôi vừa đọc to khẩu hiệu của câu lạc bộ, vừa nở nụ cười tươi rói với mỗi người đi qua, vẫy vẫy xấp giấy trong tay mình, hy vọng có thể giữ được bước chân của họ.

Nhưng cũng giống như đã bị nhốt kín trong bóng râm của tòa nhà dạy học, không những rất ít người qua lại mà thi thoảng có vài người đi qua cũng chỉ dừng lại một lúc, chỉ trở vào tôi bàn tán cái gì đó.

- Câu lạc bộ tình yêu... Không phải chứ? Lẽ nào lại sắp xếp cho người ta đi “xem mặt” sao? Đúng là buồn cười...

- Nếu mà tham gia vào đó thì chẳng phải là thông báo cho mọi người biết mình là bà cô ế sao?

- Chúng ta tới các câu lạc bộ khác xem đi.

Giả sức nếu có chàng trai nào bị nụ cười của tôi hút lại thì sau một hồi do dự, cuối cùng họ cũng rời đi.

Hu... hu... hu...

Nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, cổ họng tôi đã bỏng rát nhưng vẫn chưa phát được tờ giấy đăng ký nào đi.

Sau lưng tôi, một cơn gió thổi làm lay động cành cây long não, mấy chiếc lá cô đơn bay lượn mấy vòng trong không trung rồi cuối cùng rơi xuống chân tôi...

Nhìn vào đám người náo nhiệt ở đằng xa, “mảnh đất màu xám” của tôi càng trở nên lẻ loi.

...

Tôi mệt mỏi tựa vào bàn, uống một ngụm nước cho cổ họng đỡ rát.

- Đúng thật là! Tại sao mọi người lại chỉ đứng nhìn? – Tôi nhìn ra xung quanh với vẻ khó hiểu, đưa hai tay lên day day huyệt thái dương đang nhức như búa bổ. – Nếu không thể tập hợp đủ 50 cặp couple trong vòng 90 ngày thì phải làm thế nào với Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu

Bạch chứ?

Tôi chép chép miệng, khuôn mặt buồn rầu như đêm đen không nhìn thấy vì sao, trong lòng cảm thấy không cam tâm.

Đúng vào lúc đó, bỗngưng xuất hiện một cô gái quen thuộc đang cố len ra khỏi đám đông! Trong tay cô cầm mấy quyển sách, bước đi vội vã, hình như là vừa tan học.

Và cô gái đó không phải là ai khác, chính là người bạn duy nhất của tôi ở Đại học Tinh Hoa này.

Ma Thu Thu.

Mắt tôi sáng lên, vội vã chạy ra, kéo Ma Thu Thu về phía mình.

- Thu Thu, hoạt động tuyển thành viên mới hôm nay dựa hết vào cậu đấy! Lát nữa cậu làm người mẫu cho tớ, bất kể tớ làm gì, chỉ cần cậu mỉm cười là được rồi.

Tôi giải thích cho Ma Thu Thu lúc đó còn đang ngơ ngác về ý định của mình.

- Ủ, ừ, tớ hiểu rồi, Tô Cơ.

Ma Thu Thu ra sức gật đầu.

- Thu Thu... Cảm ơn cậu! Lát nữa chắc chắn tớ sẽ cho họ phải mở rộng tầm mắt.

Tôi hưng phấn xoa hai tay vào nhau, ha ha!

Tôi đã nghĩ ra một tuyệt chiêu, chờ tới khi tôi ra tay, các người muốn không chú ý tới “Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch” của tôi cũng khó.

- Thưa các bạn, các bạn có nhìn thấy cô gái trước mặt các bạn không? Chỉ cần thời gian ba phút, tôi sẽ biến cô ấy thành một nàng công chúa.

Tôi kéo Ma Thu Thu tiến lên trước mấy bước, bắc loa lên miệng và nói lớn với đám người đang đi trên đường lớn.

- Cái gì, công chúa á? Nhìn cô ta cũng bình thường thôi mà.

- Ba phút, khoa trương quá. Mỗi sáng mình phải trang điểm mất ít nhất là nửa tiếng đấy.

- Ha ha, cô ta không định làm ảo thuật đấy chứ?

Lời nói của tôi vừa dứt, ngạc nhiên, nghi ngờ, hiếu kỳ... Mọi lời bàn tán xôn xao bắt đầu cất lên, hơn nữa rất nhiều nữ sinh đều dừng chân lại, mở lớn mắt nhìn tôi và Thu Thu, nét mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Ha ha ha...

Đây chính là điều tôi cần.

Tôi mỉm cười, bắt đầu màn trình diễn “trang điểm” tuyệt chiêu của mình.

- Được, vậy thì mọi người hãy chờ xem! – Tôi nói lớn, – Trước tiên, vẻ đẹp của chúng ta chính là “bắt đầu từ đầu”, tôi sẽ dùng một vài chiếc kẹp tóc để thay đổi hoàn toàn kiểu tóc của cô ấy.

Nói rồi tôi tháo bím tóc của Ma Thu Thu ra, quấn một nửa mái tóc của cô ấy lên đỉnh đầu, khiến phần đầu của cô ấy trông đầy đặn hơn, cải thiện cảm giác về một cái đầu bẹt trước đó. Sau đó tôi dùng một cái kẹp tóc cố định lại! Số tóc còn lại chia làm hai, cũng quấn tròn lại, sau đó vắt phần đuôi của hai nửa tóc lại, tạo thành một hình trái tim. Cuối cùng, tôi buông mấy sợi tóc dài còn thừa xuống trước ngực.

OK!

Kiểu tóc vừa năng động, hoạt bát vừa có vẻ cao quý của một nàng công chúa đã hoàn thành!

Tôi tự tin mỉm cười nhìn vào “khán giả” của mình, quả nhiên, không ít lời trầm trồ khen ngợi vang lên.

- Wa, kiểu tóc đẹp quá, đúng là giống công chúa thật.

- Nhanh thế. Không đến một phút đã xong.

Ha ha ha...

Mọi người hãy sùng bái tôi đi! Đuổi theo tôi đi. Sau đây còn tuyệt hơn nữa cơ!

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì nhanh, khi đám con gái vẫn còn đang mê khen ngợi, tôi lại nhanh chóng tháo sợi dây chuyền màu đỏ trên cổ Ma Thu Thu xuống.

- Mọi người nhìn đây, phần ngực ở váy bạn này đã có một bông hoa rất lớn, nếu đeo thêm sợi dây chuyền này thì trông rất không cân đối...

Tôi buộc sợi dây chuyền lên eo Ma Thu Thu:

- Còn nếu biến nó thành một sợi dây lưng, không những có thể tôn lên vòng eo nhỏ gọn mà còn khiến cho chiếc váy này có thêm điểm nhấn.

Cuối cùng, tôi tô cho Ma Thu Thu một lớp son màu hồng nhạt có mùi hoa quả...

Kiểu tóc hoàn mỹ!

Kết hợp ăn ý!

Trang điểm đơn giản và nhanh chóng!

Chưa đầy ba phút! Cả người cô ấy như được đổi mới.

Ha ha ha...

Bình thường tôi từ bỏ nhiều thú vui chơi để nghiên cứu thêm các tạp chí thời trang quá là không phí công.

Nhìn vào những đôi mắt sắp nhảy ra ngoài của đám con gái vây quanh, tôi không để lỡ cơ hội, “marketing” cho câu lạc bộ của mình.

- Tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, quan trọng không phải là làm thế nào để yêu, mà là nâng cao sức thu hút của các bạn nữ từ trong ra ngoài, khiến chúng ta tự tin hơn, thoải mái hơn...

Đúng vào lúc đám con gái đang đua nhau chìa tay ra để tranh nhau mẫu đơn đăng ký; đúng vào lúc tôi vừa giới thiệu vừa vui vẻ nháy mắt với Ma Thu Thu; đúng vào lúc tôi cảm thấy mọi thứ đều vô cùng hoàn hảo...

- A... a... a... Đẹp trai quá.

Một tiếng hét như xé tan cả bầu trời vang lên khắp sân trường Đại học Tinh Hoa.

Một đám chim sẻ giạt mình giương cao đôi cánh bay vào trời xanh. Cả sân vận động như một nồi nước đang sôi sùng sục, chực chờ phá tan cả cái nồi bên ngoài.

...

Trong phút chốc, những cánh tay chỉ còn cách mẫu đơn đăng ký của tôi 0,01mm, bỗng dừng đông cứng lại.

Tất cả mọi cái đầu đều hướng về nơi vừa phát ra âm thanh đó.

Giây sau đó, như đàn gà con gặp phải mẫn thú, họ đua nhau chạy về hướng trung tâm của sân

vận động.

Á....

Tôi tức điên lên mất!

Là ai?

Rốt cuộc thì kẻ nào dám đấu với bản cô nương?

Đúng vào lúc quan trọng, hấn lại xuất hiện phá hoại việc tốt của tôi!

Đỉnh đầu tôi như xuất hiện một làn khói đen, hàm hực nghiến chặt răng, mặc cho lời khuyên nhủ của Ma Thu Thu, tôi giận dữ lao về phía phát ra âm thanh.

Khi tôi đến nơi, bốn phía sân khấu của sân vận động đã bị mọi người vây kín.

Dường như tất cả con gái của trường này đều tụ tập hết về đây, những tiếng hét có sức dòn non lấp bễ phát ra từ những cái đầu đang ra sức nhể lên.

Khi sự chen lấn ngày càng tăng, đám con gái tạo thành một lớp “sóng người” lắc lư qua lại, ngay cả đứng cũng đứng không vững!

Hừ!

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, chiếm địa bàn của tôi trước không nói làm gì, bây giờ còn dám cướp cả người của tôi.

Tôi phải xem xem bọn chúng lợi hại ra sao?

Tôi ra sức chen vào bên trong, khi đầu tóc rối tung, quần áo xộc xệch, từng giọt mồ hôi đua nhau túa ra trên trán, cuối cùng tôi mới “đột phá được vòng vây” và chen vào trong cùng.

Nhưng cảnh tượng mà tôi nhìn thấy trước mắt khiến mọi cơn giận dữ của tôi bỗng chốc đóng băng!

Chương 2: Rung động trái tim

*

* *

Quả nhiên là “hàng cao cấp”!

Trên sân khấu, một chàng trai dong dỏng cao đang ôm cây đàn ghita trong suốt màu đỏ rực, mái tóc lộn xộn nhuộm đỏ dựng đứng lên, trên khuôn mặt anh tuấn và có vẻ ngang bướng là một nụ cười ngạo mạn!

Còn bên cạnh hắn là một người cao lớn đang cúi thấp đầu, khiến mọi người không thể nhận ra được sắc mặt của anh ta, chỉ để lộ ra cái cằm cương nghị, từ người anh ta toát lên cảm giác của một con người lạnh lùng, thần bí, và vũ khí của anh ta chính là một cây ghita bass.

Họ là ai?

Những chàng trai xuất sắc như vậy mà sao tôi không hề biết tới sự tồn tại của họ?

- Tùng tùng tùng...

Bỗng dưng, một hồi trống dồn dập vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Lúc này, hai anh chàng đẹp trai hơi né người qua... một dàn trống lấp lánh ánh bạc xuất hiện trước mắt mọi người.

Và người ngồi sau dàn trống...

Chính là An Vũ Phong!

Tôi cảm giác như cái cầm của mình đã rơi xuống đất, hóa ra tôi bị chính “địch thủ” của mình thu hút tới đây.

Ông trời ơi! Hãy cho một miếng đậu phụ tới đây đâm chết tôi đi!

- Tùng tùng tùng...

An Vũ Phong vẫn ung dung ngồi đó, mái tóc dài đen nhánh hơi buông xuống, khiến khuôn mặt đẹp trai của hắn thoát ẩn thoát hiện, chỉ có chiếc khuyên tai bằng kim cương là thi thoảng vẫn sáng lên dưới ánh nắng mặt trời.

Hắn chậm chậm gõ mấy nhịp lên cái trống, dường như đang trêu đùa gì đó, nhưng dần dần, những tiếng gõ ngày càng dồn dập và cuối cùng, không ai còn nhìn thấy sự chuyển động ở tay hắn nữa.

Sau một hồi trống dồn dập, An Vũ Phong đột nhiên dừng lại, cầm dùi trống nhìn hai người bạn chơi ghita và chơi bass.

Lúc này, cả sân vận động bao trùm trong một sự yên lặng chết chóc.

Ngay sau đó, một bản nhạc mạnh mẽ vang lên khắp sân, rót vào tai mọi người đang có mặt tại đó!

Dần dần, trong đám đông bắt đầu có người hét tên An Vũ Phong.

Mọi người giơ cao hai tay, nhảy múa, gào thét...

- Trời ơi, tớ chỉ mới gặp cảnh tượng này trong show diễn của một ngôi sao nổi tiếng!

Một cô gái ngẩn ngơ nói.

- Đây là tay trống đẹp trai nhất mà tớ từng gặp...

Những người khác cũng hùa theo.

- Thiếu gia An, chúng tôi yêu anh! Chúng tôi yêu anh!

Đám đông bắt đầu phát ra những tiếng hét chói tai, sau đó từng tràng vỗ tay như pháo nổ vọng khắp sân trường.

Tôi ngẩn ngơ đứng ở đó, để mặc cho đám người xung quanh không ngừng xô đẩy vào người mình, nhưng tôi đã hoàn toàn bị An Vũ Phong trên sân khấu thu hút rồi, hai anh chàng đẹp trai lúc này thật vô phúc đã trở thành quá khứ!

Hắn hăng say tới quên cả bản thân, chỉ tập trung toàn bộ tinh thần cho tiếng trống của mình, mỗi tiếng trống gõ xuống dường như đều có ma lực nào đó khiến người nghe không thể rời đi được.

Mái tóc đen nhánh cũng lắc lư theo mỗi điệu lắc mình của chủ nhân, tạo thành một đường vòng cung thật đẹp trong không trung! Hơn nữa lúc này, đôi mắt nghiêm túc của hắn giống như mặt nước hồ tĩnh lặng, khiến người ta không tự chủ được mà rơi vào đó, đôi môi hắn mím chặt hơi cong lên, càng trở nên gợi cảm.

Cho dù là con người hắn hay tiếng trống của hắn đều có sức cuốn hút vô cùng, đều thể hiện ra phong thái của một bậc đế vương.

Một khúc nhạc vừa kết thúc, tiếng vỗ tay vỡ òa trong sân!

Bỗng dưng, ngón tay An Vũ Phong cong lại thành một vòng tròn, toàn trường nhất thời im phăng phắc.

Cái gã đáng sợ này đã dễ dàng khống chế trái tim của mọi người.

Tôi thừa nhận, tôi cũng đã bị tiếng trống của hắn làm cho rung động.

An Vũ Phong đứng lên, giọng cao dùi trống, ngạo mạn hát cao cầm, liếc mắt nhìn từng người đứng dưới sân khấu, đám nữ sinh đều đua nhau mở to mắt, ngừng thở chờ đợi.

Chết rồi, nếu bị hắn phát hiện rằng tôi cũng là một trong số các fan cuồng của hắn, thế thì còn mặt mũi nào gặp ai!

Người tôi cứng đờ, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Đúng vào lúc tôi đang do dự xem có nên quay người đi hay không thì bỗng dưng một cô gái bên cạnh tôi run rẩy hét lên và lướt qua người tôi.

Tôi ngẩn ngơ quay người lại, thấy cô ta đã vui mừng như điên đứng trước mặt An Vũ Phong, mặt đỏ bừng, lấp lắp:

- Xin hỏi... có phải chọn tôi không?

An Vũ Phong nở nụ cười khiến cô ta gần như ngất đi, bỗng dưng nghiêng đầu, đôi mắt như cười như không nhìn thẳng về phía tôi, ngay sau đó, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên và cuối cùng là nheo nheo đôi mắt đa tình.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, nhưng miệng lại nói:

- Đương nhiên, vừa rồi tôi thấy bạn lắng nghe tôi chơi nhạc rất say mê.

Trái tim tôi phút chốc như rơi ra ngoài, mặt rất đỏ như vừa bị ai đó cho một cái tát.

Tôi cắn môi, cúi thấp đầu...

Đáng chết, cái kiêu si mê vừa rồi của mình đã bị hấn nhìn thấy hết rồi! Hu hu, tôi không muốn sống nữa.

- Đúng là tôi rất thích.

Hai mắt cô gái đã biến thành bông hoa đào, hai tay ôm mặt xấu hổ.

An Vũ Phong thu ánh mắt của mình lại, khẽ vẫy tay, trên mặt không hề có chút biểu cảm nào, chỉ vào một tập đơn đăng ký đặt dưới đất:

- Vậy thì mời bạn tham gia vào câu lạc bộ của tôi.

- A a a... Chúng tôi cũng muốn.

Cả hội trường thoáng chốc mất đi sự trật tự vốn có, một đám nữ sinh lao lên sân khấu.

Tôi vội vã nhân cơ hội đó để bỏ đi, tôi không nên ở lại đó cho dù chỉ là một giây nào nữa! Nếu cứ như vậy, chỉ sợ hấn sẽ nghe thấy tiếng tim tôi đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Ánh mắt của gã đó thực sự có thể giết chết người.

Tôi tả tơi trở về với “trận địa” của mình, cảnh tượng nhiệt náo khi nãy đã không còn tồn tại nữa, một xấp giấy đăng ký dày cộp bị gió thổi bay xuống đất, Ma Thu Thu đang vội vã đi nhặt.

Tôi hít một hơi thật sâu, không biết là vì vẫn chưa lấy lại được tinh thần, hay vì thất vọng với sự “thất bại” của mình mà cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Chính vào lúc này, đột nhiên một bàn tay trắng dài chìa ra trước mặt tôi:

- Tôi có thể đăng ký không?

Giọng nói dễ chịu này giống như ánh sáng xua tan màn đêm trong tôi.

A! Tuyệt quá!

Tôi vui mừng ngẩng đầu lên, ngay sau đó đụng phải đôi mắt màu xám nhạt như đang cười nhìn tôi chăm chú.

Chủ nhân của đôi mắt đó có một mái tóc ngắn màu vàng kim, sống mũi cao thẳng kết hợp với đôi môi hồng tự nhiên, giọng nói nhẹ nhàng dễ chịu khiến trái tim tôi khẽ đập loạn nhịp!

Tôi hơi hoảng hốt nhìn người đứng trước mặt, một lúc lâu sau vẫn há hốc miệng, lắp bắp mãi mới thành câu.

- Kỷ Minh? Sao lại là bạn?

- Bạch Tô Cơ, cho mình một tờ đăng ký được không? Mình muốn tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch.

Kỷ Minh không hề quan tâm tới sự kinh ngạc của tôi, đôi môi màu hồng khẽ mỉm cười, trong đôi mắt màu xám nhạt phát ra tia sáng đẹp mê người, tiếng nói của anh thơm như hoa lan, đôi môi của anh như bông hoa đào mới nở, đem lại cho tôi thông điệp của mùa xuân.

- A... được chứ!

Đầu óc tôi cuối cùng cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình, nở nụ cười vô định của riêng Bạch Tô Cơ!

- Hoan nghênh bạn tham gia Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch! Bạn là thành viên nam đầu tiên của câu lạc bộ, xin chúc mừng!

Kỷ Minh cầm tờ giấy đăng ký, bước đi nho nhả về phía bàn, chăm chú điền các thông tin trong đó, giây phút đó, trong lòng tôi lại nhen lên một tia hy vọng.

Tang tang tang...

10 phút trôi qua, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch của tôi đã lấy lại khí thế.

Ma Thu Thu cũng quên cả xấu hổ, chỉ cần nhìn thấy có người nào đi qua là chạy lên lôi họ lại, sau đó không hề do dự, bắt đầu tuyên truyền về Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch.

- ... Các bạn, nếu các bạn tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch của chúng tôi, bạn sẽ được bạn Bạch Tô Cơ đích thân hướng dẫn, dạy bạn cách trang điểm khi hẹn hò, dạy bạn làm thế nào để giao tiếp với người bạn trai mà mình thích...

- Sẽ giúp các bạn chỉ trong một thời gian ngắn trở nên tự tin hơn, chủ yếu là bồi dưỡng khí chất và hình ảnh của các bạn...

Ha ha ha!

Thu Thu! Cậu lợi hại thật, mới có một lúc mà cậu đã học thuộc lòng phương châm hoạt động của câu lạc bộ rồi.

Lời giới thiệu nhiệt tình, thêm vào đó là màn trang điểm thần tốc của tôi, quả nhiên là có tác dụng.

Không lâu sau cũng có vài học sinh nữ tới đăng ký tham gia vào câu lạc bộ của chúng tôi.

Nhưng không được bao lâu, phiền phức lại tới!

- Xin hỏi Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch dạy mọi người kỹ năng yêu như thế nào?

- Có giáo trình gì có liên quan không?

- Yêu nhau chắc chắn không phải chỉ có một người và không khí đầy chứ?

Một đám nữ sinh bao vây Ma Thu Thu, trong mỗi cái đầu lại có một câu hỏi to đùng, ra sức truy hỏi cô.

Nhìn thấy cảnh này, tôi vội vã chạy ra, nhìn mọi người mỉm cười, nụ cười đẹp như cầu vồng.

- Mọi người không cần phải lo lắng, tham gia Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, tôi sẽ tiến hành luyện tập cho mọi người. Mỗi một bạn nữ đều được tiến hành các bài luyện tập có liên quan với một bạn nam để khắc phục vấn đề nhút nhát và tính cách hướng nội.

- Wa? Diễn tập tình yêu?

- Nhưng nếu không đủ các bạn nam thì làm thế nào?

- Nếu bạn nam đó rất xấu thì tôi cũng không cần! Tôi chỉ tập với người đẹp trai thôi.

...

Đầu tôi quay như chong chóng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu bắt đầu nhỏ xuống hai bên thái dương. Tôi bắt lực thở dài!

- Nếu đối tượng luyện tập là tôi, các bạn có ý kiến gì không?

Một giọng nói kiên quyết và rõ ràng vang lên như một hòn đá nặng, cắt ngang lời bàn tán của đám con gái.

Giây phút đó, tất cả mọi người đều như đã hóa thạch, ngẩn ngơ đứng nhìn, ánh mắt như một ngọn lửa nhìn chằm chằm vào sau lưng tôi!

- Chào mọi người, tôi tên là Kỷ Minh, tôi đã tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch thì tôi cũng xin góp một phần sức mạnh của mình cho câu lạc bộ này. Bây giờ nếu đăng ký, các bạn được ưu tiên chọn tôi là partner cho các bạn.

- Kỷ Minh!

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Kỷ Minh, nụ cười của anh còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

- A a a... Đẹp trai quá! Đẹp trai quá đi mất!

- Tôi muốn tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch! Tôi muốn trở thành người đầu tiên được luyện tập với Kỷ Minh!

- Bạch Tô Cơ, cho tớ một tờ đăng ký!

Sau ba giây bị Kỷ Minh làm cho hóa thạch, đám con gái bỗng như một đàn vịt tranh nhau con giun bé xíu, lao về phía tôi như dòng thác!

- Đừng có chen! Mọi người đừng chen lấn!

- Kỷ Minh! Anh chờ đây, chắc chắn em sẽ trở thành partner đầu tiên của anh!

- Kỷ Minh! Em tới rồi...ô... i...

Bình!

Không hiểu sao, tôi bỗng dưng trở thành trung tâm của một cái vòng tròn, bị vô số bàn tay kéo, đẩy, muốn dừng lại nhưng không thể nào khống chế được đám con gái đang kích động kia.

Một đám đông hỗn độn đang giằng co tôi.

Còn xấp giấy đăng ký trong tay tôi chỉ trong nháy mắt đã không còn tờ nào!

Giáo trình tình yêu đầu tiên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch

Địa điểm: Phòng âm nhạc Đại học Tinh Hoa

Học viên: Các bạn nữ.

Người mẫu đặc biệt: Kỷ Minh.

Giáo viên hướng dẫn: Bạch Tô Cơ.

“Phòng học tình yêu Tiểu Bạch” Lesson One – Tự mình phát hiện

Cho dù là hy vọng có nhiều bạn hơn, hay hy vọng nhận được sự chú ý của chàng trai mà mình thích, trước tiên bạn phải biết tự phát hiện ưu điểm của bản thân và phát triển ưu điểm này, đừng cảm thẹn thể hiện chúng cho người mà bạn thầm thương trộm nhớ.

Hãy quên đi mọi khuyết điểm khiến bạn thấy sợ hãi, muốn người khác thích bạn, trước tiên bạn phải thích chính bản thân mình!

- Nếu may biết rằng, những đêm nhung nhớ kéo dài vô tận, thử thêm một giây, nhớ thêm một giây, trái tim lại thêm một giây cháy bỏng...

Bây giờ đang là giờ tan học nhưng trong phòng âm nhạc vẫn vang lên bài tình ca mà mọi người đều khá quen thuộc.

Một cô gái to béo dùng những ngón tay béo trắng của mình che đôi má đỏ hồng, xấu hổ hướng về phía cửa sổ:

- Tớ... Tớ tên là Hồ Bách Linh, sở trường duy nhất của tớ là ca hát, nhưng từ trước tới nay chưa có ai chịu nghe tớ hát. Kỷ Minh, bạn biết không? Chuyện mà tớ muốn làm nhất lúc này là đứng trước mặt bạn và hát cho bạn nghe.

Nhìn vào cảnh này, trên đầu tôi bốc lên ba cột khói!

Hừ... Không ngờ Kỷ Minh lại có sức chịu đựng như vậy.

“Ưu điểm” mà Hồ Bách Linh nhận ra quả thật là đáng sợ, ngay cả chủ tịch câu lạc bộ như tôi cũng không thể nào chịu nổi!

Khi đó, cái bóng bên cửa sổ vẫn đứng với tư thế vô cùng nho nhã, ánh mặt trời màu vàng hòa với mái tóc ngắn màu vàng khiến ánh sáng quanh đó càng thêm rực rỡ!

- Bách Linh, cảm ơn màn trình diễn của bạn. Tiếng hát của bạn thực sự khiến trái tim tôi rung động.

Kỷ Minh khẽ quay người, hai mắt hơi nhướng lên, trong ánh mắt màu xám nhạt che giấu một nụ cười khiến người khác có thể ngừng thở.

Tay trái anh khẽ đặt hờ trước ngực, tai phải hơi mở ra về phía trước, làm động tác như đang cảm ơn người đối diện.

Hồ Bách Linh dường như không dám tin vào việc xảy ra trước mắt mình, hấp tấp chạy về phía Kỷ Minh, ai ngờ rằng chân trái của cô ta không cẩn thận, vấp vào một hòn đá...

Cả thân hình to lớn bỗng đổ ụp xuống...

A a a...

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều nhắm chặt mắt lại.

Nhưng mấy giây đã trôi qua, tiếng động nặng nề vẫn không vang lên.

Nhìn qua kẽ hở của ngón tay, tôi kinh ngạc phát hiện ra, Kỷ Minh đã chạy vội về phía trước, quỳ một chân xuống, đỡ lấy Hồ Bách Linh.

Thoáng chốc, hai con mắt của Bách Linh đảo qua đảo lại, đôi mắt vốn dĩ có màu đen giờ đã chuyển sang màu đỏ.

Và sau lưng cô ta dường như cũng xuất hiện một bầu trời ngập trong sắc đỏ của hoa đào, ngay cả không khí cũng trở nên ấm áp hơn, tràn đầy mật ngọt.

Mọi người xung quanh đó mở to mắt, ngay cả chớp mắt cũng không dám.

Thình thịch...

Không khí im lặng tuyệt đối, chỉ nghe thấy tiếng tim mọi người đang đập dồn dập.

Rất tuyệt! Rất hay!

Màn tỏ tình của Hồ Bách Linh rất tuyệt, và biểu hiện xuất sắc của Kỷ Minh cũng khiến mọi người càng thấy không hối hận khi tham gia vào câu lạc bộ này.

Chỉ có điều... cái giá mà Kỷ Minh phải trả cho Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch quá lớn.

Chủ tịch câu lạc bộ quyết định sẽ ghi nhớ công ơn này của anh.

Anh phải đứng vững nhé!

Giáo viên hướng dẫn bài học lần này – tôi, hai tay khoanh trước ngực, hài lòng gật đầu!

“Phòng học Tình yêu Tiểu Bạch” Lesson Two – Phản ứng sau khi

bị từ chối

Nếu có người từ chối bạn, bạn đừng bao giờ tỏ ra sụp đổ hay khóc lóc đau đớn hoặc làm

những hành vi khiến người kia càng thấy sợ hãi bạn!

Hãy cứ mỉm cười và quay người bước đi, hoặc bạn có thể lịch sự và tự nhiên đưa ra yêu cầu... làm bạn bình thường.

- Bạn Kỷ Minh, bạn có sẵn sàng chấp nhận lời tỏ tình của tôi không?

A a a! Tôi thực sự không chịu đựng nổi nữa.

Lại là Hồ Bách Linh.

Giọng nói của cô ta run rẩy như thể một cái ly thủy tinh đang phải nhảy múa trên đầu kim, chỉ cần không cẩn thận sẽ vỡ tan tành.

- Rất xin lỗi, bạn Bách Linh, tôi nghĩ rằng chúng ta không hợp nhau, nhưng tôi sẵn sàng trở thành một người bạn tốt của bạn.

Kỷ Minh kiên định lắc đầu, chậm chậm nói bằng âm thanh khiến người ta khó có thể kháng cự. Wa!

Mọi người rơi vào yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng trái tim của Bách Linh rơi bụp xuống nền nhà! Những giọt nước mắt trong vắt không ngừng lăn ra, tôi chỉ sợ nơi này sắp thành sông tới nơi.

Đúng vào lúc vô cùng nguy cấp này, tôi ra hiệu bằng mắt cho Ma Thu Thu, Ma Thu Thu hiểu ý gật đầu, không hề do dự bước nhanh về phía trước, khẽ nói nhỏ vào tai Bách Linh mấy câu.

Nhận được sự nhắc nhở, Hồ Bách Linh lập tức lấy lại tinh thần, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

- Hu hu... hu... bạn Kỷ Minh... Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của bạn rồi! Chúng ta... vẫn là bạn tốt chứ?

- Ừ, tất nhiên.

Trên khuôn mặt Kỷ Minh vẫn là nụ cười điềm đạm.

- Vậy thì... Nếu chúng ta là bạn tốt, bạn có thể dành cho tôi một cái ôm của tình bạn không? – Ai mà ngờ Hồ Bách Linh lại đưa ra yêu cầu này.

Cái gì?!

Hồ Bách Linh quả là hiểu thật “sâu sắc” về tinh túy của bài học thứ hai!

Hình như tôi đâu có dạy cô ta về “cái ôm cuối cùng”?

Cô gái này đúng là...

Tôi không nhìn được, trợn mắt lên, tiếp tục quan sát sự thay đổi tiếp theo, còn Ma Thu Thu cũng căng thẳng, lấy tay che miệng.

Đúng vào lúc này, còn chưa chờ sự cho phép của Kỷ Minh, Hồ Bách Linh đã lắc lư thân hình béo ục ịch của mình chạy về phía anh.

Tôi chỉ nhìn thấy Hồ Bách Linh như “sói đói vồ mồi”, khi cô ta còn cách Kỷ Minh vài milimét, tôi không nhìn nổi nữa, đám con gái này thật là quá quái.

Chính vì tính cách hiền lành tốt bụng của Kỷ Minh mới khiến họ không ngừng đưa ra các yêu cầu vô lý.

Là bạn bè, tôi không thể bàng quan đứng ngoài được.

Nghĩ tôi đây, tôi bỗng lao lên, Hồ Bách Linh bất ngờ bị ngăn lại, cả người lập tức như một trái đạn, bay ra ngoài!

- Tại sao... Tại sao ngay cả yêu cầu của tôi cũng không được...

Hồ Bách Linh đầu tóc rũ rượi nằm bò trên sàn nhà, đầu đập vào bàn, hai tay mệt mỏi đưa lên chải lại tóc, đau lòng khóc.

Các thành viên khác lúc đó đều chữa mũi dùi về phía tôi:

- Chủ tịch, cậu làm gì vậy. Rõ ràng cậu bảo chúng tớ luyện tập mà!
- Không phải là cậu đau lòng cho bạn Kỷ Minh đấy chứ?
- Chủ tịch, Hồ Bách Linh vẫn khóc kìa, phải làm thế nào?

A a a... Cái đám này, tôi sắp vỡ tung đầu ra mắt.

Còn Kỷ Minh lúc đó vẫn bình tĩnh quan sát bọn con gái xung quanh, đôi chân dài của anh bước từng bước dài, đi về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh ngẩn người ra, còn Kỷ Minh thì nhẹ nhàng cúi xuống, bình thản chìa tay ra trước mặt cô ta, nhẹ nhàng nói:

- Dựa vào tay tôi đứng lên đi.

Hồ Bách Linh giống như bị thôi miên, há hốc miệng ra dựa vào tay Kỷ Minh và đứng lên! Chỉ còn nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Kỷ Minh bay trong không trung.

- Bạn không được quên nội dung của bài học! Trước mặt chàng trai đã từ chối mình, nếu cứ đeo bám lấy người ta sẽ phá mất hình ảnh của con gái. Đó không phải là cách làm đúng đắn.

Kỷ Minh lại mỉm cười:

- Tôi dành cho bạn một cái ôm tình bạn thì có thể. Có điều, cần phải chờ chủ tịch Bạch Tô Cơ sắp xếp bài học lần sau đã.

...

- Ôi! Bài học lần sau! Tôi mong nó đến thật mau.

- Wa, đừng! Chủ tịch, cho tớ thành partner của Kỷ Minh đi!

- Hồ Bách Linh, tránh ra! Bài học của cậu hôm nay kết thúc rồi! Giờ tới lượt tớ! Bỏ ngay bàn tay lợn của cậu ra khỏi người Kỷ Minh.

Nhìn thấy Hồ Bách Linh chìm đắm trong men say của hạnh phúc, đám con gái xung quanh vốn đã bị ánh hào quang của Kỷ Minh hút hồn bắt đầu hét lên căm phẫn.

- Suyt!

Đúng vào lúc đó, Kỷ Minh đang đứng giữa vòng vây của các bạn nữ quay người qua, đôi mắt sáng lên một nụ cười. Khóe miệng anh hơi nhếch lên giống như một cái kẹo ngọt có tác dụng an ủi thần kỳ, trong phút chốc, mọi tiếng hét đều đột nhiên im bặt.

- Đừng vội, chúng ta tiến hành lần lượt, cứ từ từ. Ai cũng có cơ hội mà...

...

- Tô Cơ, Kỷ Minh... Cậu ấy lợi hại quá!

Ma Thu Thu từ nãy đến giờ vẫn đứng im một góc, lúc này cũng bị đám con gái kia làm cho ảnh hưởng, sắc mặt hơi ửng hồng. Cô đưa tay lên sờ vào cái trán đang nóng bừng bừng của mình, nói nhỏ với tôi.

- Đúng... đúng thế... – Nhìn vào những gì đang xảy ra trước mắt, tôi ngơ ngác gật đầu.

Khó khăn lắm mới ổn định lại được trật tự, tới giờ giải lao, Kỷ Minh đứng dựa vào vách tường, hít nhẹ một hơi.

Nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt anh, trong lòng tôi rất áy náy, bèn đi về phía đó, dịu dàng nói:

- Kỷ Minh, vừa nãy cảm ơn bạn rất nhiều! Để thể hiện sự biết ơn của mình, lát nữa mời bạn đi ăn cái gì đó nhé?

- Cảm ơn mình... Ăn gì cũng được sao? – Kỷ Minh nhìn tôi, nụ cười dịu dàng lại nở trên khóe môi anh.

- Chỉ cần bạn không khiến mình phá sản là được...

Tôi bật cười.

- Ừm... Vậy nên ăn bào ngư hay ăn vi cá đây? – Kỷ Minh làm ra vẻ đang suy nghĩ rất lung, nói nhỏ. Mặt tôi thoáng biến thành màu đen.

- Đùa bạn thôi, Coca là được rồi.

Kỷ Minh nhìn bộ dạng của tôi, không nhịn được bật cười lớn.

- Coca? Thực sự là chỉ cần Coca thôi sao?

Lần này thì tới lượt tôi không dám tin vào tai mình nữa.

- Nếu muốn cảm ơn mình thì chỉ cần thành ý là được rồi... Bởi vậy phiền chủ tịch đích thân chạy đi mua Coca cho mình.

Kỷ Minh giơ tay lên cốc nhẹ vào đầu tôi.

- Không vấn đề gì.

Đúng vào lúc tôi cầm hai chai Coca quay về thì trong phòng âm nhạc vang lên tràng cười rộn rã.

- Lợi hại quá! Cậu nói chuyện không còn bị lấp nữa rồi.

- Tớ còn thích ăn kem, có thể cùng ăn kem với cậu không?

Tôi lắng nghe kỹ hơn, tiếng cười vọng vào tai tôi càng rõ hơn, không chỉ có một người mà hình như là rất nhiều người cùng cười.

Tiếng con gái ngượng ngùng xấu hổ, tiếng con trai tán dương khâm phục như một làn gió từ khắp nơi thổi vào tai tôi.

Tới gần hơn, nghi hoặc trong lòng tôi càng nở rộng ra như quả bóng bay, càng ngày càng căng, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp

Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của An Vũ Phong.

Không sai, chính là hấn.

Trong phút chốc, tôi cảm thấy như có hàng ngàn con kiến đang bò lên trái tim mình, vô cùng ngứa ngáy khó chịu!

Hừ! Không biết bọn họ đang tập cái gì mà cười nói vui vẻ như vậy.

Ừm...

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Như vậy, tôi phải vào xem thế nào mới được...

Nghĩ tới đây, tôi rón rén quay người lại, lặng lẽ mở cánh cửa phòng âm nhạc, cẩn thận núp ngoài cửa và nhìn vào bên trong.

Ai mà ngờ vừa mới nhìn vào, tôi lập tức há hốc mồm, không nói được lời nào.

Phòng âm nhạc lúc đó được trang hoàng rất lộng lẫy, một đám người ngồi bên chiếc bàn được kê ở chính giữa, các khuôn mặt đều đỏ hồng, cô gái vừa nãy vẫn còn nhìn Kỷ Minh bằng ánh mắt lấp lánh thì nay đã bước vào “vòng tròn tình yêu” ở gần đó, mọi người đều phấn

khích vỗ tay và cổ vũ cô.

Còn người ngồi ở bàn chủ tịch không phải ai khác...

Chính là kẻ thù không đội trời chung của tôi...

An Vũ Phong!

Tôi bất giác đưa tay lên bịt miệng, sợ mình sẽ phát ra một âm thanh nào đó!

Nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến tôi không tự chủ được mà mở mắt ngày càng to.

An Vũ Phong thong thả cầm cái ly thủy tinh lên tay, thi thoảng lại nghiêng ly về một bên, có lúc thì khẽ xoay tròn. Ly nước cam màu vàng sóng ánh nằm trong năm ngón tay thon dài của hắn tỏa ra một mùi vị mê người.

- Thiếu gia An, xin hỏi, có thể uống nước cam cùng anh được không?

Một cô gái ngồi đối diện với An Vũ Phong, trên đầu cài một cái cặp hình hoa hồng màu đỏ, lỗ mũi to như mũi trâu, bỗng đứng đứng phắt dậy, hai mắt lấp lánh hỏi với vẻ đầy mong đợi.

- Không vấn đề gì. – An Vũ Phong không buồn ngược mắt lên, vẻ mặt vô cùng thản nhiên.

- A a... hạnh phúc quá!

Một tiếng hét vang lên khắp căn phòng.

Tôi đột nhiên như bị mê hoặc, nói thẳng ra thì gã này đang muốn đối đầu với tôi, nhưng bây giờ bộ dạng lạnh lùng của hắn là vì mục đích gì?

- Là thật, sao ánh mắt trời hôm nay lại chói mắt như thế?

Bỗng dưng An Vũ Phong cau mày, bức bối nói.

- Vậy... vậy sao?

Cô gái mũi tẹt giật mình, nhất thời trong mắt ánh lên tia nhìn mừng rỡ:

- Thiếu gia An, để tôi giúp anh kéo rèm lại nhé, mọi người nghe thấy chưa, anh ấy chỉ ra lệnh cho tôi thôi...

- Sai rồi!

Đúng vào lúc cô gái mũi tẹt đang hoang tưởng thì An Vũ Phong hất mái tóc dài về phía sau, giơ một ngón tay ra trước mặt cô ta và khẽ lắc lắc:

- Không ai có cơ hội này hết

- Hà...

Cô gái mũi tẹt thất vọng kêu lên, nhưng tiếng kêu nhanh chóng bị những tiếng vỗ tay hoan hô xung quanh át đi.

An Vũ Phong vẫn thở rất nhẹ nhàng, tỏ ra vô cùng sang khoái! Ngay sau đó uống cạn ly nước cam!

Nhìn thấy cảnh này, hai tay cô gái mũi tẹt nâng lên cao, một lúc sau mới lắp bắp nói:

- Thiếu gia An... quả... quả... quả thật là... đẹp trai quá!

Khuôn mặt của An Vũ Phong không có bất cứ sự thay đổi nào. Bỗng dưng, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn ra ngoài phòng học.

Tôi thoáng chột dạ, đang định quay người bỏ đi thì ánh mắt của hắn lại quay sang hướng khác, nói với cô gái mũi tẹt vừa nãy:

- Bạn tên là Ngưu Xuân Hoa phải không, hình như ngoài kia có tiếng động gì đó...

Ngưu Xuân Hoa được lệnh, lập tức lao ra ngoài cửa, tóm được tôi lúc đó đang định chuồn đi.

- Báo cáo thiếu gia, có gián điệp.

Cái gã đáng ghét đó quả nhiên đi từng bước dài tới trước mặt tôi, giả vờ như không hề quen biết gì tôi, dương dương tự đắc nói:

- Thì ra là một kẻ trộm vặt...

Sau đó hắn còn cố ý ồ lên:

- Ô, vừa nãy không nhận ra, thì ra là chủ tịch Bạch Tô Cơ, lẽ nào cô cũng muốn uống nước cam sao? – Hắn lười biếng dứt hai tay vào túi quần, nghe giọng nói thì hình như hắn đang rất vui vẻ.

Đúng là đồ mặt người dạ thú, đừng tưởng rằng như vậy là tôi nhận thua, đây đúng là một cơ hội tốt để tôi lột bộ mặt đạo đức giả của hắn.

Tôi thu hết dũng khí, nói lớn với đám nữ sinh đang nhìn hắn say mê:

- Hắn đối xử với các bạn lạnh lùng như vậy, lẽ nào các bạn không nổi giận sao?

- Không... Chúng tôi rất hạnh phúc!

Trời ơi! Có phải An Vũ Phong đã tẩy não cho bọn họ rồi không?

- Các người là một lũ ngốc!

Lời nói giận dữ của tôi vừa dứt, hầu như cả đám nữ sinh đó lao lên, giơ tay định đánh tôi nhưng bị An Vũ Phong giữ lại, lạnh lùng nói:

- Tôi không thích những cô gái thô lỗ.

Đám nữ sinh trong phút chốc trở nên ngoan hiền như một con thỏ con.

An Vũ Phong quay đầu lại, cười cười nhìn tôi rồi đột nhiên đảo mắt.

- Nếu cô đã tham quan hoạt động của tôi rồi thì theo nguyên tắc giao lưu, tôi cũng phải đích thân tham quan hoạt động của bạn Bạch Tô Cơ.

Nói rồi, còn chưa chờ tôi đồng ý, hắn đã bước thẳng ra khỏi phòng nhạc, giống như một vị hoàng đế cao quý, bước từng bước dài tới phòng của chúng tôi.

Các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch lập tức cảnh giác đứng thẳng lên, nhưng không ít ánh mắt của các cô gái đã có sự “thay đổi” rõ ràng khiến tôi tức ói máu.

Nhìn vào dòng chữ “Bài học Từ chối tình yêu” trên bảng, hắn mỉm cười. Tôi biết chắc chắn hắn lại nghĩ ra trò gì đó.

Quả nhiên, An Vũ Phong đi thẳng tới trước mặt đám con gái, câu hỏi mà hắn hỏi đã phá vỡ mọi cảnh giác của bọn họ.

- Cô có thích tôi không?

- Hà? Ừm...

Cô gái đó thoáng khựng lại rồi ra sức gật đầu.

- Thế cô thích tôi ở điểm nào?

An Vũ Phong thản nhiên hỏi tiếp.

- Anh rất đẹp trai... – Mặt của cô gái đỏ bừng như quả táo, – Còn nữa... anh là một công tử cao quý!

- Ha ha ha... Quả nhiên là những cô gái nông cạn.

Mặc dù nụ cười vẫn còn trên khóe miệng nhưng ánh mắt của An Vũ Phong chợt trở nên sắc bén.

Hắn lạnh lùng nói.

- Tiền bạc và một khuôn mặt đẹp là có thể mua được trái tim của cô sao? Nếu mục đích của cô chỉ như vậy thôi thì hãy từ bỏ đi, không ai chịu chấp nhận lời tỏ tình của cô đâu.

Cô gái sững sờ đứng im, không nói được lời nào.

Mấy giây trôi qua.

Những giọt nước mắt của cô ấy rơi xuống như mưa.

Lúc này, đám con gái đi theo An Vũ Phong cũng tranh nhau nói.

- Các người có biết không, nếu các người tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch thì tất cả các anh chàng đẹp trai của Đại học Tinh Hoa đều sẽ không thích các người nữa.

- An Vũ Phong! Anh thật quá đáng! Sao anh dám đối xử với các thành viên câu lạc bộ tôi như vậy?

- Chớ ngoan không cản đường, phiền tránh ra! Các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch chúng tôi vừa luyện tập cả một buổi chiều, rất vất vả, bây giờ phải về nhà nghỉ ngơi!

Tôi giận dữ liếc nhìn An Vũ Phong, không hề khách khí lên tiếng đuổi khách.

- Ô, Chủ tịch Bạch Tô Cơ, bài học của cô xem ra chẳng có tác dụng gì cả! Khả năng chịu đựng của các thành viên của cô kém quá. – An Vũ Phong vẫn thản nhiên cười cười, – Ha ha, ngay cả yêu mà cũng cảm thấy khổ? Các thành viên của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim, các bạn nói xem, hoạt động của chúng ta như thế nào?

- Rất... hạnh... phúc.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Ngưu Xuân Hoa dẫn dắt toàn bộ thành viên của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim cùng nắm chặt tay, giơ cao lên đầu, trông như đang tuyên thệ một điều gì đó rất thiêng liêng! Cùng lúc đó, chúng còn nhìn các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch với ánh mắt coi thường.

- Hừ!

Tôi cố kìm nén lửa giận trong lòng, quay đầu lại, ra hiệu cho các thành viên trong đội mình, sau đó ngẩng cao đầu, lớn tiếng phản bác.

- Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch coi tình yêu là một việc vô cùng thần thánh và nghiêm túc. Bài học của chúng tôi không vô tác dụng, cũng không lãng phí thời gian, mà là...

Trong giây lát, toàn bộ thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đều giận dữ trừng mắt, còn thành viên của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim thì sa sầm nét mặt.

Thành viên của hai đội chen vào một căn phòng, tạo nên hai mặt trận.

Trong không trung vang lên những tiếng “đùng đùng đùng...” vang dội, mùi thuốc súng nồng nặc, những đám lửa màu xanh không ngừng tỏa lên.

- Chỉ biết hưởng thụ thì gọi là lãng phí cuộc sống! Các người đúng là không biết phân biệt trắng đen.

- Cái gọi là kỹ thuật chỉ thuộc về những đứa con gái sống giả tạo mà thôi.

...

Có ai biết rằng, hồi tranh chấp này chỉ là sự khởi đầu cho một cuộc thi mới?

Sau khi tan học chiều hôm đó, các học sinh đang tùm năm tùm ba kéo nhau ra nhà ăn hoặc tới phòng tự học. Cả sân trường lại chìm vào sự yên lặng và bình yên vốn có...

Nhưng! Tầng cao nhất của tòa nhà dạy học, cửa phòng thí nghiệm trên sân thượng, hai đám người đang hăm hè nhìn nhau!

- Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim chúng tôi tới trước! Phòng âm nhạc là của chúng tôi! Tại sao chỉ có các người mới được dùng đàn?

Ngưu Xuân Hoa của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim chống tay vào hông, hùng hổ hét vào mặt Tiểu Nguyệt của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch.

- Các... các cậu dựa vào đâu mà nói đây là của các cậu? Đây... đây là chứng minh “Quyền sử dụng đặc biệt” mà nhà trường đã cấp cho bọn tớ.

Tiểu Nguyệt cũng không chịu thua kém, mặc dù nếu xét về hình thể và chiều cao thì cô hoàn toàn thua kém, nhưng cô vẫn lớn tiếng, cố gắng đấu tranh với tiếng nói “sư tử hống” của Ngưu Xuân Hoa.

- Tới trước được trước, đạo lý đơn giản như vậy mà cậu cũng không hiểu sao? – Ngưu Xuân Hoa giống như một cánh rừng đang âm ỉ cháy, bỗng dưng được một cơn gió thổi vào khiến ngọn lửa bốc lên bùng bùng.

- Cậu... Cậu vô lý lắm. – Tiểu Nguyệt không biết nói gì, mặt đỏ bừng bừng, ấp úng mãi mới thốt ra được một câu.

- Dừng lại.

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa.

Gần như cùng một lúc, tôi và An Vũ Phong đều đưa ra “mệnh lệnh tối cao”! Ánh mắt của hai người chúng tôi gặp nhau trong không trung.

Xoẹt...

Lại có tiếng đá đánh lửa.

- Bạch Tô Cơ, nếu cô thực sự muốn có quyền sử dụng căn phòng này, vậy thì chúng ta công bằng một chút, đấu PK (Chú thích: Đấu PK là thi đấu loại trực tiếp) một lần nữa, xem ai thắng, người thua thì phải nhường người kia.

- PK? – Tôi nghiêng rằng... chẳng thà đâm chết anh luôn cho xong.

- Theo như tôi biết thì Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch cũng giống như cái tên của nó, cho tới hiện giờ chưa hề có một couple nào phải không? – An Vũ Phong cười nham hiểm, khễ nghiêng người ra. Tôi chỉ thấy sau lưng hắn có ba đôi nam nữ, vẻ mặt vô cùng tự hào đã xếp thành một hàng, kiêu ngạo ngẩng cao đầu!

- Tôi... tôi...

Tôi nhất thời ấp úng, cho tới lúc này, quả thực là câu lạc bộ của chúng tôi chưa có một couple nào.

- Nếu vậy... đã kém rồi thì có nên nhường đường cho người khác không?

An Vũ Phong ngạo mạn nhìn tôi, đắc ý nheo nheo mắt:

- Tôi nghĩ chắc trường cũng không có ý kiến gì với đề nghị của tôi đâu.

Chết rồi... Bị cái gã mặt người dạ thú này nắm thóp rồi, chắc chắn hắn sẽ không chịu từ bỏ đâu!

- Anh muốn thế nào? – Tôi gần từng tiếng một.

- À... Gần đây thời tiết khá là tốt, hay là chúng ta cùng thi bơi? – Hắn xoa xoa tay dưới cằm, chậm rãi nói.

- Bơi?

Cái gã này rõ ràng là cố ý gây sự với tôi. Trong một ngày mà gây với tôi hai lần.

Xem ra hắn không đập đổ được Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch thì không chịu cam tâm.

Tôi cau mày, giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

- Anh có ý gì? Anh là con trai, tôi là con gái, sao có thể thi cùng nhau được?

- Ha ha ha, tôi còn tưởng từ trước tới giờ Chủ tịch Bạch không chịu thừa nhận là con trai kém con gái! Xem ra không phải như vậy rồi. – An Vũ Phong nheo mắt nhìn tôi.

- Được.

Biết rõ đây là kẻ khích tướng, nhưng trước mặt bao nhiêu thành viên của câu lạc bộ, tôi không thể cúi đầu trước hắn được, chỉ đành nghiêng răng nhận lời.

- Thời gian, địa điểm! Anh quyết định đi. Tôi chấp nhận lời thách đấu của anh.

- Hay lắm. Vậy thì ba giờ chiều mai, tại bể bơi của Đại học Tinh Hoa, không gặp không về nhé...

- Không được, bạn không được nhận lời hắn!

Tiếng cười ngạo nghễ của An Vũ Phong còn chưa dứt đã có một giọng nói bình tĩnh vang lên ngắt lời chúng tôi.

Tôi quay đầu lại, thấy Kỷ Minh không biết từ nơi nào đi tới, đang đứng trước mặt An Vũ Phong, ánh mắt trong vắt của anh bình tĩnh nhìn hắn, nhưng trong ánh mắt đó lại có một sức mạnh khiến người ta không dám coi thường.

- An Vũ Phong, nếu muốn PK thì phải đường đường chính chính, tại sao lúc nào cậu cũng thích trêu đùa một cô gái vậy?

- Đó là tự Bạch Tô Cơ chọn đấy chứ. – An Vũ Phong cười nhạt, liếc tôi một cái. – Và lại, đây là chuyện giữa hai chúng tôi

- Có điều, tôi nhắc nhở cậu, cứ cho là cậu thắng Bạch Tô Cơ, tôi tin là cậu cũng không lấy gì làm vẻ vang cho lắm.

- Ồ? Xem ra cậu muốn giúp đỡ cho cô ta?

An Vũ Phong hát cao cái cằm kiêu ngạo, liếc tôi một cái, khoe miệng khê xếch lên:

- Cậu là thế nào của cô ta?

- Tôi... Tôi là thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch. - Kỷ Minh thoáng giật mình, giọng nói hạ thấp xuống.

- Thành viên có thể thay mặt cho chủ tịch không? – An Vũ Phong cũng không chịu thua kém.

- Ai nói không được, tôi và anh ấy là couple đầu tiên của câu lạc bộ. – Không biết lấy dũng khí thì đâu mà tôi lớn tiếng nói với An Vũ Phong câu đó.

- Couple đầu tiên?

An Vũ Phong hình như nhắc lại một lần nữa cho mình nghe, rồi anh ta nhìn chăm chăm vào Kỷ Minh, đôi mắt đen láy phát ra tia nhìn nguy hiểm chết người. Còn Kỷ Minh cũng không hề thua kém, bình tĩnh nhìn lại An Vũ Phong, hai người bọn họ hình như đang âm thầm triển khai một trận chiến bằng mắt.

Giây phút đó, cả phòng học bỗng yên lặng khác thường! Chỉ có hai anh chàng cao to đẹp trai đang gồng mình lên nhìn nhau.

Ánh mắt của họ gặp nhau trong không gian, dường như phát ra tia lửa điện.

- Nếu đã như vậy thì trận PK này sẽ diễn ra giữa hai chúng ta, được không? Nếu cậu có thể thắng tôi thì căn phòng này tùy các cậu sử dụng.

Một hồi lâu sau, An Vũ Phong mới phá vỡ sự im lặng đáng sợ này.

Câu cuối cùng của hắn cao vút lên, giống như một lời thách thức vô hình.

Lời nói của An Vũ Phong lại khiến tim tôi thót lại.

Kỷ Minh có thể thắng hắn không?

- Được.

Đôi mắt màu xám nhạt của Kỷ Minh vô cùng điềm tĩnh, anh gật đầu, nhẹ nhàng nói đúng một chữ. Tiếng nói của anh nghe vô cùng rõ ràng trong bầu không khí căng thẳng này.

- Kỷ Minh... – Nhưng tôi không nhìn được, lo lắng gọi anh.

- Vậy thì cuộc thi bơi sẽ diễn ra như dự kiến, không gặp không về.

An Vũ Phong đột ngột ngắt lời tôi, mặc dù câu nói này hắn nói với Kỷ Minh, nhưng hắn lại nghiêng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt ánh lên nụ cười đắc ý.

Bốp...

Hai bàn tay vỗ bốp vào nhau trong không trung, phát ra tiếng động khiến mọi người thấy sợ hãi.

Trận chiến lại một lần nữa lên tới cao trào.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trận chiến đã gần kề.

Mặc dù thời tiết tháng ba vẫn còn lạnh lẽo nhưng cả trường Đại học Tinh Hoa dường như trở nên nóng bức hơn như đã bước vào mùa hè.

- Thưa các bạn, thưa các bạn...

- Sau tiết hai của chiều hôm nay, tại bể bơi của trường sẽ diễn ra một cuộc so tài vô cùng đặc sắc.

- Đây là trận quyết đấu giữa hai học sinh trao đổi vô cùng xuất sắc! Cũng là một trận chiến dành cho những người đàn ông.

- Hai nhân vật chính của chúng ta lần lượt là – hoàng tử điện hạ An Vũ Phong và công tử nho nhã Kỷ Minh.

- Thưa các bạn hâm mộ của An Vũ Phong và fan của Kỷ Minh, hãy đem theo sự nhiệt tình của các bạn tới với bể bơi ngay hôm nay.

Bên tai tôi vang lên tiếng quảng cáo không ngớt của một ai đó.

Tất cả các nữ sinh đều kích động tới điên cuồng, tất cả bọn con trai đều chạy đua với thời gian, mục đích của mọi người đều chỉ có một – Cuộc thi bơi!

Tiếng chuông báo hết tiết cũng giống như tiếng còi giải phóng, chân trước của giáo viên

vừa bước ra khỏi lớp, đám học sinh đã lao ngay theo sau.

Tôi vội vã cất sách vở, chạy như bay về phía bể bơi.

Còn chưa đi tới bể bơi, tôi đã nhìn thấy hàng lớp người đông như kiến ở phía trước, những lời bàn tán xôn xao vang lên suốt dọc đường.

- Wa... Hai anh chàng đẹp trai thi bơi với nhau, không biết là người ai đẹp hơn nhỉ, tò mò quá!

- Đồ háo sắc! Mau rút ra! Cho dù là về ngoại hình hay về bơi lội thì thiếu gia Phong của chúng ta cũng thắng chắc rồi.

- Cũng chưa chắc đâu! Kỷ Minh không những dịu dàng, nho nhã mà còn là một kiện tướng thể dục đấy nhé.

Không lâu sau, đám con gái tự động chia làm hai phe, tranh cãi không ngừng.

Tách tách tách... Không biết ở đâu có một đám con gái giơ cao “vũ khí bí mật” khi theo đuổi con trai – điện thoại di động và đua nhau hướng về phía An Vũ Phong và Kỷ Minh, bấm nút OK.

Sau một hồi khó khăn gian khổ, cuối cùng tôi cũng chen được vào bể bơi.

Nhìn vào mặt hồ trong xanh, tôi không hề thấy tâm trạng căng thẳng của mình giảm đi chút nào.

Giây phút đó, ánh mắt của tôi bị lấp đầy bởi hàng trăm tấm băng rôn, băng hiệu cổ vũ.

Dọc hai bên hành lang của bể bơi là những tấm băng rôn cao bằng nửa người, trên đó có in những bức ảnh lớn của An Vũ Phong và Kỷ Minh.

An Vũ Phong kiêu ngạo ngẩng cao đầu, đôi mắt đen láy hơi nheo lại, hình như hấn đang nhìn Kỷ Minh ở bên cạnh.

Còn Kỷ Minh trên tấm áp phích bên cạnh lại vô cùng khác, mái tóc màu vàng kim rủ xuống trán, ánh mắt điềm tĩnh nhìn về phía trước như thể đang thưởng thức mặt hồ xanh ngắt.

Ở giữa ảnh của An Vũ Phong và Kỷ Minh còn có mấy chữ lớn bằng vàng rất thu hút:

Cuộc thi bơi lội giữa hai ngôi sao!

Trận so tài thực sự trong lịch sử Đại học Tinh Hoa

Bữa tiệc bằng mắt của hai anh chàng siêu đẹp trai!

Màn trình diễn đặc sắc tại bể bơi trường.

Câu lạc bộ tin tức Đại học Tinh Hoa

Tách... tách...

Bỗng dưng một tia sáng chói mắt lướt qua mặt tôi, là ánh đèn flash!

Tôi ngẩng đầu lên, thấy có bóng người cầm chiếc máy ảnh rất chuyên nghiệp chạy lướt qua, nhanh chóng biến mất trong biển người.

Tôi định tiếp tục tìm kiếm gã chụp ảnh đó, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một gã khác...

Một chiếc giá đỡ cao ba chân đang tìm kiếm góc đặt máy quay tốt nhất – đó chẳng phải là máy quay sao?

Không ngờ cuộc thi vì tôi mà xảy ra này lại náo nhiệt như vậy, ngay cả mấy gã làm ở nhà báo cũng phải tới đây. Xem ra họ đã huy động cả một đội ngũ làm việc rất chuyên nghiệp.

Máy ảnh, máy quay đều có đủ, hình như họ còn tiếc là không thể tường thuật trực tiếp cuộc so tài này! Tiếng tăm của cuộc thi này lớn như vậy khiến trong phút chốc, cả bể bơi bị

đám khán giả điên cuồng vây chặt.

Mặc dù như vậy, nhưng trong lòng tôi vẫn thoáng chút lo lắng.

- Wa... cơ thể của An Vũ Phong quả là đẹp!

- Giống y như người mẫu vậy.

- A! Không xong rồi, bên kia có bạn nữ bị ngất rồi, mau chuẩn bị hô hấp nhân tạo.

Trong giây lát, đám con gái đang giương lá cờ có hình An Vũ Phong đột nhiên hét lên, cả khu bể bơi dấy lên một lớp sóng người. Thi thoảng lại có thêm một người bị ngất.

An Vũ Phong khi đó đã thay xong đồ bơi, trên mặt vẫn là nụ cười khiến người ta mê đắm, thong thả đi ra, thi thoảng vẫn vẫy tay về phía đám nữ sinh, dấy lên những tiếng trầm trồ khen ngợi.

- Vô liêm sỉ!

Tôi chửi thầm một câu, nguyền rủa một cái! Nào ngờ ánh mắt tôi bị giữ chặt lại tại đó, không thể chuyển động được nữa.

Cái gã này! Cơ thể hắn đẹp tới mức không còn gì để nói!

Cao lớn, lưng thẳng không nói làm gì, vai hắn vô cùng vững chắc, dưới vòm ngực rộng là cơ bụng thoát ẩn thoát hiện, hai chân cũng rất dài...

A a a... Tôi làm sao vậy?

Tại sao bỗng dưng tôi lại như sắp bị chảy máu cam thế này? Hắn là kẻ thù không đội trời chung của tôi cơ mà.

Tại sao tôi có thể si mê hắn vào cái lúc quan trọng như thế này chứ?

Bạch Tô Cơ, tỉnh táo lại nào!

Nhớ rõ! Hắn là một gã khốn nạn thích trêu chọc con gái! Hắn chỉ là một gã mặt người dạ thú.

Lúc này, An Vũ Phong ung dung bước tới bên bể bơi, đột nhiên hắn đưa tay lên hất tóc về phía sau, để lộ ra một khuôn mặt hoàn mỹ, sau đó hắn bắt đầu nhàn nhã thực hiện các động tác khởi động.

Vặn lưng... Uốn ngực... Ép chân...

Thành thích... thành thích!

Chết rồi!

Vừa nhắc nhở mình như vậy mà hình như không hề có tác dụng gì.

Tại sao tôi nhìn An Vũ Phong mà lại có cảm giác đỏ mặt, tim đập mạnh như thế này? Hơn nữa, tim tôi lại càng lúc càng đập nhanh, ngay cả hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Tôi hoảng loạn lắc mạnh đầu, đứng vào lúc đó thì Kỷ Minh bước ra.

Khác với An Vũ Phong lúc nào cũng thích chứng tỏ mình, từ Kỷ Minh tỏa ra một cảm giác dịu dàng, điềm tĩnh, mái tóc màu vàng kim càng khiến anh trở nên đẹp hơn.

Mỗi bước đi của anh đều khiến người khác cảm thấy vui vẻ trong lòng.

- Trời ơi... Kỷ Minh! Đúng là người có khí chất...

- Nếu anh ấy là bạn trai của tớ thì có chết cũng đáng.

- Flower, đây mới thực sự là người đàn ông đẹp.

Hừ! So với Kỷ Minh, An Vũ Phong chỉ là một gã triệu phú giàu sổi thô tục mà thôi.

Tôi nhìn Kỷ Minh, nhưng không tự chủ được lại liếc An Vũ Phong một cái. Hắn vẫn cười hi hi nhìn tôi, ánh mắt sắc như một lưỡi dao.

Xoẹt...

Ánh mắt của chúng tôi gặp nhau trong không trung, tôi ra sức “giết” ánh mắt ngạo mạn của hắn, nhưng cho dù tôi làm thế nào, hắn vẫn tỏ ra vô cùng ung dung, thoải mái!

Hu hu! Hu hu!

Cuối cùng tôi vẫn là người bại trận, vội vã thu ánh mắt của mình về, cố trấn tĩnh lại rồi quan sát xung quanh, không thèm để ý đến ánh mắt của hắn nữa.

Không biết có ai để ý rằng mặt tôi lúc này đã gần như bốc cháy!

Những tiếng hét ngày càng lớn hơn bắt đầu vang dội trong khu bể bơi.

Trời ơi, đám con gái điên cuồng đó đã chia thành hai đội rõ rệt, đám con gái ủng hộ An Vũ Phong thì ra sức hò hét, đám con gái cổ vũ cho Kỷ Minh thì nhảy múa điên cuồng, hình như bọn họ đã dồn hết sức lực của mình vào việc này.

- Cuộc thi lần này được mọi người vô cùng quan tâm. Xin hỏi, tại sao anh lại tiến hành cuộc thi này với Kỷ Minh? Nghe nói...

Một phóng viên vội vã chạy tới đặt chiếc micro trước mặt An Vũ Phong, thao thao bất tuyệt.

- Thi? Chính là vì muốn có người nào đó ngoan ngoãn nghe lời tôi.

An Vũ Phong khẽ nhún vai, liếc Kỷ Minh một lượt rồi cuối cùng dừng ánh mắt lại phía tôi, nụ cười trong không trung càng trở nên sâu hơn, tôi bỗng thấy nổi da gà.

- Vậy anh cảm thấy cơ hội thắng của mình như thế nào? – Phóng viên hỏi tiếp.

- Anh thấy sao? – An Vũ Phong nheo mắt nhìn phóng viên, rồi nhếch miệng lên cười không thành tiếng, cả người hắn lại toát lên vẻ cao quý khó ai sánh được.

- Ừm... – Phóng viên dường như không biết nói gì nữa, vội lấy micro lại, đi về phía Kỷ Minh. – Xin hỏi, là một học sinh trao đổi lần đầu tiên tới với Tinh Hoa, điều gì đã dẫn tới trận PK ngày hôm nay?

- Nguyên nhân... – Kỷ Minh cười nhạt, – chính là vì để bảo vệ Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch... của Bạch Tô Cơ.

Câu trả lời dứt khoát của Kỷ Minh khiến mọi người có mặt ở đó đều ồ lên.

Không ít cô gái nhìn Kỷ Minh bằng ánh mắt yêu thương, nhưng đa số đều quay lại nhìn tôi bằng “đôi mắt hình viên đạn”.

- Nhân vật nữ chính dẫn tới cuộc thi này cũng có mặt ở đây, từ lâu đã nghe nói Bạch Tô Cơ nổi tiếng là mỹ nữ “vạn người mê”, cuộc thi mà cô tạo nên quả nhiên cũng khác thường. Thưa bạn Bạch Tô Cơ, bạn nghĩ gì về sự kiện lần này?

Khi đó, không biết phóng viên đã có mặt bên cạnh tôi từ lúc nào, ra sức truy hỏi.

Đáng chết, sao những lời gã này nói càng ngày càng kỳ lạ vậy?

Cũng ngay chính lúc đó, tôi bỗng cảm thấy có hai ánh mắt như cười như không từ hai bên chiếu về phía mình. An Vũ Phong vẫn cười hi hi, lông mày khẽ nhướng lên, gíu ngón tay cái về phía tôi!

- Không thể nói được.

Tôi chán nản trả lời, nhưng vừa quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Kỷ Minh, dường như đang nói “Có mình ở đây, không phải sợ gì cả”...

Tôi ngần ngừ nhìn theo cái bóng cao lớn đó, trong đầu nhắc đi nhắc lại câu trả lời của anh vừa rồi.

Bây giờ, tôi không thể không nghĩ tới... Kỷ Minh giúp đỡ tôi như vậy có phải vì anh thích tôi không?

Nhưng cũng lạ thật, khi tôi nghĩ tới khả năng này, vốn là một “nữ hoàng tình yêu” nhưng tôi lại không hề cảm thấy vui vẻ.

Lạ thật, vì sao lại thế?

Anh ấy là một chàng trai hoàn mỹ!

- Cuộc thi chính thức bắt đầu...

Mấy phút sau, tiếng còi của cuộc thi vang lên.

Tùm...

Cùng với hai đóa hoa được tung lên trời, hai cái bóng gần như cùng một lúc lao xuống nước! Một tràng pháo tay rộn rã vang lên, giống như một hồ nước lớn nhấn chìm tôi vào trong đó.

Tôi đứng nguyên tại chỗ cũ, bị đám con gái điên cuồng xung quanh chen lấn, nhưng ánh mắt tôi vẫn không rời khỏi hai cái bóng khỏe mạnh dưới bề bơi.

Họ nhấp nhô trong làn nước xanh, những tia nước trong vắt như thủy tinh bắn lên khiến cảnh tượng trước mắt càng thêm kỳ ảo.

Kỷ Minh ra sức quẫy mạnh hai tay, gương mặt anh vẫn vô cùng bình tĩnh, đầu anh lúc thì chìm vào trong nước, lúc lại ngoi lên. Thi thoảng tôi còn nhìn thấy ánh mắt của anh...

Ánh mắt anh vẫn vô cùng kiên định, chỉ chăm chú nhìn vào đích đến.

Quả không hổ danh là Kỷ Minh, chỉ một lát sau đã bơi được rất xa, làn sóng nước nhấp nhô hất lên tia sáng vô cùng đẹp!

Không khí của cả khu bể bơi cũng trở nên sôi sục hơn.

Trong chốc lát, tiếng hít thở, tiếng trầm trồ kinh ngạc... Hàng loạt âm thanh kỳ lạ không ngừng dội vào tai tôi.

Kỷ Minh, cố lên! Kỷ Minh, cố lên!

Trong lòng tôi không ngừng hét lên cổ vũ, nhưng không biết vì sao, tôi vẫn vô thức nhìn về bóng người khác trong bể bơi!

Hắn vẫn duy trì tư thế bơi bướm, những giọt nước như những hạt ngọc nhỏ từ khuôn mặt trắng trẻo của hắn xuống, chảy tới trước vòm ngực rắn chắc, hai cánh tay đập nước khỏe mạnh, dường như cả người hắn tràn đầy một sức mạnh kinh hồn. Khuôn mặt hắn được rửa sạch bằng nước dường như càng trở nên trắng hơn, hàng lông mày vốn dài và dày nay thấm nước cũng hơi rủ xuống, khiến đôi mắt vốn đã đẹp của hắn càng trở nên có hồn.

Hắn vẫn hát cao cái cảm cao quý, đôi môi hồng mỏng khê nhếch sang hai bên, tự tin nở nụ cười với mọi người đang theo dõi cuộc thi.

Bạch Tô Cơ, mày đúng là đồ háo sắc! Hơn nữa còn là một kẻ háo sắc không biết phân biệt địch ta!

Nếu bị người khác phát hiện ra, chẳng phải là sự thông minh cả đời của mày sẽ bị hủy đi trong giây lát sao?

Nhưng An Vũ Phong lúc đó quả thật là rất quyến rũ.

Hu... Cuối cùng tôi cũng hiểu thế nào là “tai họa tới từ nước” rồi.

Tôi đang đứng bên bờ hồ suy nghĩ lung tung thì bỗng nhiên...

- Wa...

Cả đám người ồ lên kinh ngạc.

Tôi vội vã cúi đầu xuống nhìn, hồ bơi vừa rồi mới chỉ dấy lên một cơn sóng nhẹ thì bỗng dưng như có “sóng thần” ập tới, một cái bóng như cơn lốc lao về phía đích đến.

Bình!

Một tiếng động lớn vang lên trong không trung, khiến mọi người có mặt ở đó đều sửng sờ!

An Vũ Phong đã về tới đích nhưng lại đập mạnh đầu vào thành hồ bơi! Cả người hất co lại, lắc lư vài cái rồi chìm dần xuống nước.

- Á... An Vũ Phong bị ngất rồi.

Cái... gì?

Ông trời ơi! Ông đang đùa tôi sao?

Tách... tách...

Đúng vào lúc mọi người đang nhộn nhạo cả lên thì bên tai tôi vang lên âm thanh của chiếc máy ảnh.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy gã phóng viên vừa nãy đang đứng trên ván nhảy của bể bơi, hai tay giơ cao chiếc máy ảnh chuyên nghiệp, nhanh tay chụp lại cảnh An Vũ Phong bị ngất.

Không phải chứ, một cuộc thi mở đầu hoành tráng lại kết thúc bi thương thế sao? Vô lý quá!

Tôi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của tay phóng viên, bất giác có một dự cảm không lành:

An Vũ Phong, có phải cái gã này lại kéo tôi vào một cái bẫy đáng sợ nào khác không...

Chiều ngày hôm sau, tôi xị mặt xách mấy túi quà, vội vã chạy tới chỗ ở của An Vũ Phong gần Đại học Tinh Hoa.

- Bạch Tô Cơ, An Vũ Phong không chỉ là học sinh trao đổi của Đại học Chanel mà còn là một trong ba đại thần của nước Chanel. Tính nghiêm trọng của sự kiện lần này chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng tới mối quan hệ bang giao giữa hai nước! Cuộc thi lần này do em gây nên, hy vọng em có thể làm tốt công việc giải quyết hậu quả.

Trong đầu tôi không ngừng vang lên tiếng trách móc của sir Chung, chóng mặt quá!

Trong phút chốc, tôi đã trở thành tội nhân thiên cổ phá hoại mối quan hệ tốt đẹp của hai nước. Nhưng tôi vẫn không thể không nghe theo mệnh lệnh của sir Chung, ra siêu thị mua ít quà, gánh trên vai tội lỗi “cái họa hồng nhan” đi thăm An Vũ Phong.

Tôi vô thức cắn môi, chỉ hận là không thể coi cái túi quà trong tay là cái cổ của An Vũ Phong. Gã chết tiết này, muốn chứng tỏ mình thì cũng phải tìm cách nào đó hay hơn chứ?

Dùng đòn tấn công bất ngờ như vậy, hẳn có biết là sẽ giết chết người hay không? Tiếng động lớn ngày hôm qua vẫn còn vang lên trong đầu tôi, tôi khi đó còn tưởng đầu hất nở hoa rồi

chứ.

Có điều, không ngờ da mặt hắn đã dày mà cái đầu còn cứng như đá, sau khi đưa tới bệnh viện kiểm tra, các bác sĩ dặn chỉ cần nghỉ ngơi ở nhà vài hôm là không sao. Lần này thì trái tim đang treo lủng lẳng trong cổ họng tôi cũng có thể trở về đúng vị trí của nó rồi.

Theo địa chỉ mà sir Chung giao cho tôi, không lâu sau, một tòa biệt thự nhỏ phong cách châu Âu gạch trắng ngói đỏ hiện lên trước mắt tôi. Trước cửa còn có một thảm cỏ xanh mát mắt. Ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào cánh cửa sổ bằng kính, hắt ra những tia sáng nhiều màu sắc.

Đúng là đại thần của nước Chanel, chỗ ở của hắn thật là xa hoa. Ngôi nhà đẹp như một bức tranh.

Tôi không ngăn được tiếng thở dài trong lòng, xách túi quà bước vào ấn chuông.

Kính coong... Kính coong...

- Chào cô, đây là An gia. – Một giọng nói lịch sự vang lên.

- Tôi là Bạch Tô Cơ, xin mở cửa giúp.

Người lăm tiền quả là xa xỉ, lại còn có cả người hầu. Tôi lãnh đạm nhìn vào hệ thống nhận diện gắn trước cửa, đáp lời. Bên trong cánh cửa im lặng một chút, xịch... cánh cửa lớn tự động mở ra.

Tôi nhấc chân bước vào.

Wa! Đây là phòng khách sao? Tại sao còn lớn hơn cả nhà tôi thế này?

Chiếc đèn thủy tinh được điêu khắc tinh xảo hắt ra thứ ánh sáng khiến tôi mê mẩn, cánh cửa sổ sát đất cũng được điêu khắc nhiều hoa văn phức tạp! Nơi đâu cũng là các đồ đạc tinh xảo tới mức khiến người xem chỉ muốn chạm tay vào đó, một chiếc ghế salon to và rộng, mềm như một cái bánh kem...

- Không ngờ bạn Bạch Tô Cơ lại quan tâm tới tôi như vậy. Cảm động quá!

Đúng vào lúc tôi đang hoa mắt chóng mặt trước gian phòng khách lộng lẫy này thì giọng nói quen thuộc như một hồi chuông cảnh báo vang lên từ trên lầu.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy An Vũ Phong với cái đầu bị quần băng trắng toát, đang dựa vào lan can cầu thang, ngoẹo cổ cười cười nhìn tôi.

Cái gã này bị bệnh mềm xương sao?

Còn nữa, ngoài mấy cái băng ở trên đầu thì sắc mặt hắn hoàn toàn không có biểu hiện nào của một người bị thương, ngược lại, trông hắn còn kiêu ngạo hơn trước.

Nhưng mục đích của tôi tới ngày hôm nay không phải là cãi nhau.

Tôi lạnh nhạt nhìn hắn một cái, bỏ hai túi quà trong tay xuống, nghiêm túc nói:

- Sự việc vì tôi mà nên, với lại bản tiểu thư chỉ tới đây thăm anh thôi... Xem anh đã “ngủ” chưa!

- Ô, thì ra là vậy. – Nghe câu trả lời của tôi, An Vũ Phong tỏ ra tiếc nuối. – Ha ha ha...

Nhưng cô định thăm như thế nào? Khám nghiệm vết thương sao?

Đừng có mơ! Tôi giờ tay lên nhìn đồng hồ.

- Tôi sẽ ngồi ở đây 10 phút. Trong 10 phút này, nếu anh còn gì cần làm thì cứ nói với tôi. Tôi

sẽ giúp anh hoàn thành.

Hừ, câu nói này sao nghe quen tai thế nhỉ?

- Vậy sao? Cô chu đáo thật!

Không ngờ An Vũ Phong hoàn toàn không nghe ra ý của tôi, ngược lại còn nhướn mày, vui vẻ đi một vòng rồi đứng lại bên cạnh tôi.

Ánh mắt hắn chậm chậm liếc vào gói quà, bỗng dựng mắt sáng lên, vui vẻ nói:

- Wa! Không nhận ra là cô lại hiểu tôi như vậy, chắc bình thường quan tâm tới tôi dữ lắm! Lại còn biết tôi thích ăn dưa hấu nhất nữa! Nào lại đây, mau bỏ cho tôi!

- Anh chỉ bị đụng vỡ đầu chứ chân tay có tàn tật đâu.

Cái gã này! Tưởng Bạch Tô Cơ tôi là người hầu của hắn sao?

Sao con người lại có thể mặt dày như thế nhỉ?

- Này, Bạch Tô Cơ, thực ra... Vừa rồi tôi nói như vậy đều là vì muốn tốt cho cô thôi. – An Vũ Phong bỗng cúi thấp đầu, ghé sát mặt vào mặt tôi, khiến tôi cảm thấy có một luồng khí nóng đi qua tai mình. – Tôi nghĩ chắc sir Chung không hy vọng nghe nói rằng vì chuyến viếng thăm của cô mà bệnh tình của tôi nặng thêm đâu.

- Anh...

Tôi duỗi ngón tay ra, run rẩy chỉ vào khuôn mặt cười cười đều cáng của hắn, nhưng nghĩ lại những lời mà sir Chung nói với mình, cuối cùng tôi lại buông thõng tay xuống.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố nặn ra một nụ cười méo mó:

- Được.

Nói xong, tôi lôi quả dưa hấu trong túi đồ vừa mua ra, quay người lại, giận dữ ném vào người An Vũ Phong như ném một quả bom.

- Thô lỗ quá! Cô định cho tôi ăn như thế này sao? – An Vũ Phong ra vẻ đau đớn, nhìn tôi rồi lại nhìn quả dưa, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Grừ grừ... Sao cái gã này không tới Hollywood nhỉ, giả làm người ngốc cũng giỏi đấy chứ!

- Vậy anh muốn thế nào? – Nụ cười trên mặt tôi tắt dần, bức bối trừng mắt nhìn An Vũ Phong, hối hận vì vừa rồi sao không ném quả dưa vào mặt hắn.

- Cái đó mà còn phải nói, đương nhiên là cô phải đích thân cắt ra cho tôi ăn rồi.

An Vũ Phong nháy mắt với tôi, trả lời vô cùng tự nhiên.

Hắn đang nói cái gì?

Trong đầu tôi xuất hiện một bức tranh theo lời An Vũ Phong nói...

Tôi sợ hãi, rụt rè nhặt từng cái hạt ra, khiến cả người mình dính đầy nước dưa hấu! Nhưng tôi vẫn phải mỉm cười dịu dàng, đưa từng miếng dưa đã cắt cẩn thận vào cái mồm đang há to của hắn. Còn “thiếu gia” An Vũ Phong thì đang vui vẻ hưởng thụ và thi thoảng lại gật đầu...

Chết tiệt!

- Anh đừng có nằm mơ.

Tôi phẫn nộ bật ra năm chữ, không hề do dự, đứng bật lên, quay người bỏ đi. Nhưng tiếng nói của An Vũ Phong hình như có một sợi dây vô hình lại níu chặt bước chân tôi lại.

- Thật là đáng tiếc, mua nhiều đồ như vậy, không những rất nặng mà chắc là cũng tốn tiền, đáng tiếc quá... Cuối cùng vẫn không thể nào báo cáo với thầy giáo được...

Nghĩ tới đây, tôi cố khống chế tâm trạng của bản thân, chậm chậm quay người lại, nhìn An Vũ Phong, cố hết sức mình để “nặn” ra một nụ cười rạng rỡ nhất có thể.

- Muốn ăn cái gì thì cứ nói ra đi. Chắc chắn tôi sẽ chăm sóc anh “thật tốt”.

- Được thôi. Bạn Bạch Tô Cơ, thấy bạn nhanh chóng khôi phục “nguyên khí” như vậy, tôi rất vui.

An Vũ Phong vẫn vô cùng bình tĩnh trước sự thay đổi của tôi. Hắn ôm quả dưa, vồ nhẹ một cái rồi đặt lên bàn, hai tay gối đầu nằm dài ra trên ghế, lười biếng nhắm mắt lại, nói nhẹ nhàng:

- Trước tiên, cắt dưa hấu ra cho tôi, nhớ đừng quên bỏ hạt đi nhé.

...

- Tôi cắt chết anh! Tôi cắt chết anh... – Tôi nắm chặt con dao trên tay, vừa ra sức bổ dưa, vừa thầm nói trong lòng.

- Cần thận có bị thương đó! – Lúc này An Vũ Phong lại cười hi hi bước tới, ngồi trước mặt tôi, – Đây là dụng cụ chuyên dùng để lấy hạt ra...

- Ha ha ha... Có cần cắt dưa thành từng miếng nhỏ không? – Hừ, nếu anh mà dám nói cần, thì tôi cắt anh thành 8 khúc.

- Không cần đâu!

An Vũ Phong sáng khoái lắc đầu:

- Nhưng... Thấy cô nhiệt tình như vậy, thôi thì làm cho tôi một suất mỳ Ý vậy.

Mỳ... mỳ Ý?

Trong căn bếp sạch sẽ, gọn gàng, tôi chạy khắp nơi như một con ruồi mất đầu.

Hu hu hu! Bạch Tô Cơ ơi Bạch Tô Cơ, sao mà ngu như thế?

Rõ ràng đã nói chỉ ở lại 10 phút, bây giờ đã qua hơn nửa tiếng đồng hồ rồi! Hơn nữa, mà lại còn ngốc nghếch đồng ý với An Vũ Phong, nấu ăn cho hắn!

Lẽ nào mà quên rồi sao? Ba năm trước, trong cuộc thi nấu ăn ở trường Trung học Minh Đức, một mình mà làm hỏng mất 2 cái lò vi sóng sao?

Bỗng dưng trước mắt tôi hiện lên hình ảnh một người đi săn và một con thỏ trắng, người đi săn đó có khuôn mặt của An Vũ Phong, hắn cười một tràng dài rồi “phịch”, tôi ngoan ngoãn rơi vào bẫy của hắn.

Mỳ Ý?

Tôi có thể làm mỳ Ý sao? Đúng là chuyện cổ tích!

Tôi vừa tự mắng mình, vừa cố gắng lục lọi trong ký ức mình cảnh tượng khi được ăn mỳ Ý lần gần đây nhất.

Bước đầu tiên... Có lẽ là nấu sợi mỳ?

Việc này chắc không làm khó được tôi! Tôi nhanh chóng bắc một nồi nước lớn, để lửa ở mức to nhất, sau đó hồi hộp đứng chờ.

Sau đó... Mỳ đâu? Mỳ để ở đâu? Nghĩ tới đây, tôi vội vã mở tủ lạnh. Wa, từng gói đồ được gói cẩn thận và đặt ngăn nắp trong tủ lạnh, từ đồ ăn tới đồ uống đều đầy đủ.

Cuộc sống của gã này sướng như tiên vậy...

Mất tôi chạm vào gói mỳ Ý và tương mỳ trong tủ lạnh. Vạn tuế! Đằng sau gói mỳ còn có một

bức hình đơn giản, hướng dẫn rõ ràng các bước nấu mỳ cơ bản nhất!

Ha ha ha, quả nhiên là ông trời vẫn còn thương tôi!

Tôi cẩn thận nghiên cứu bức hình, vội tìm một cái nồi đáy phẳng, xé gói tương cà chua ra, bắt đầu nấu. Chờ lát nữa chỉ cần tương cà chua nóng lên, trộn đều rồi rưới lên trên sợi mỳ là được! Việc này đối với một cô gái xinh đẹp tài sắc vẹn toàn như tôi chỉ nhỏ như con muỗi!

Rất nhanh sau đó, cả căn bếp đã ngập trong mùi thơm của nước sốt thịt! Tôi không nhịn được hít sâu một hơi, đang định vỗ tay hoan hô cho thành tích vĩ đại của mình thì nghe thấy một tiếng động kỳ lạ vọng vào tai.

A! Chết rồi, không xong rồi!

Chỉ mãi mê với nồi nước sốt thịt, tôi quên mất cái nồi nước vẫn đang sôi!

Chỉ nhìn thấy nước trong nồi đang sôi sùng sục! Vô số bong bóng nước nổi lên rồi vỡ tan ra, trôi sang hai bên, phát ra những tiếng ùng ục mà tôi nghe thấy vừa nãy! Tôi luống cuống, vội vã bỏ những sợi mỳ Ý khô vào nồi!

Nhưng trong phút chốc, một đồng bọt trắng trào ra, chảy tràn trên mặt bếp.

Vào lúc tôi đang định lấy khăn ra xử lý đám bọt trên bếp thì bên cạnh lại vang lên tiếng rít chói tai. Ngay sau đó là một mùi hương khó chịu bay vào mũi.

Tôi hoảng loạn nhìn sang, chỉ thấy lớp tương cà chua màu đỏ ở cái nồi bên cạnh đang chuyển màu...

5 phút sau, cả phòng khách ngập trong một thứ mùi kỳ lạ.

- Bạch Tô Cơ, cô chắc chắn là ăn cái này vào... sẽ không chết chứ?

Đôi mắt của An Vũ Phong mở to hết cỡ, ngạc nhiên nhìn vào đĩa “mỳ Ý” trước mặt, chép miệng hỏi.

- Chắc là không đâu... – Mặc dù tôi không chịu thừa nhận, nhưng sự thực là, đồng bầy nhầy đen đen bầy trên cái đĩa sứ trắng tinh chính là “kiệt tác” của tôi – mỳ Ý cháy.

- ... Ha ha ha... ha ha ha!

An Vũ Phong chăm chú nhìn khuôn mặt đang nghệt ra của tôi, bỗng dưng như phát hiện ra một châu lục mới, bật cười lớn.

- Anh cười cái gì?

Tôi bực mình, ngẩng đầu lên trừng trừng nhìn An Vũ Phong, bực bội cắn môi.

- Cái này... Cái này cũng được gọi là mỳ Ý sao? Bạch Tô Cơ! Lẽ nào mỳ cô nấu cũng cháy như cái đầu cô sao? – An Vũ Phong càng cười lớn hơn! Vừa cười, hắn vừa đưa tay ra chỉ vào mũi tôi.

- Anh nói cái gì...

Tôi thực sự nổi giận, máu huyết trong người hình như trong phút chốc đã dồn hết lên đỉnh đầu, đưa tay ra bưng đĩa “mỳ Ý” lên, không nói lời nào đi thẳng vào bếp.

- Nếu đã không hài lòng thì tôi làm lại cho anh là được chứ gì!

- Đợi đã.

Đúng vào lúc tôi đã sắp bước chân vào tới phòng bếp thì bỗng dưng một đôi “móng vuốt” đặt lên vai tôi.

Không cần nghĩ cũng biết là ai!

Làm gì mà lại có hành động này, tôi thân với anh lắm sao?

- Tránh ra! Nếu đã đồng ý nấu mỳ Ý cho anh thì tôi nhất định sẽ làm được!

Tôi ra sức hất cánh tay của hắn ra, nhưng An Vũ Phong vẫn không hề xê dịch, hai tay vẫn ấn xuống vai tôi, khiến tôi không động đậy được, nhưng tiếng nói của hắn thì chưa bao giờ dịu dàng như thế.

- Nghe lời nào, đưa cho tôi.

Gã biến thái!

Tôi không lên tiếng, chỉ đứng nguyên chỗ cũ không động đậy. Nhưng bàn tay của An Vũ Phong cứ như hai gọng kìm, tách từng ngón tay tôi ra, khiến tôi đau đớn nghiêng chặt răng.

Còn An Vũ Phong thì bung đĩa “mỳ Ý” trong tay tôi một cách vô cùng cẩn thận, như thể nó là một món bảo bối gì đáng giá lắm, lại còn đưa lên mũi ngửi.

- Anh...

Tôi nghi hoặc nhìn An Vũ Phong, dáng vẻ hắn lúc này không giống như bình thường.

Đôi mắt sâu hun hút ánh lên tia nhìn âm áp, khóe miệng bình thường vốn kiêu ngạo giờ trở nên dịu dàng. Cuối cùng hắn chỉ gật đầu rồi đi vào phòng bếp.

Bình...

Cánh cửa phòng bếp sập mạnh trước mắt tôi.

Lạch cạch... Bình bịch...

Không lâu sau, trong phòng bếp vang lên một “bản nhạc giao hưởng của các món ăn”.

Tôi quay lại salon, ấn điều khiển tivi, thi thoảng lại ấn nút chuyển kênh như một cái máy, nhưng ánh mắt tôi không thể nào tập trung vào cái tivi trước mặt.

An Vũ Phong, bây giờ anh đang làm gì?

Tôi có một cảm giác kỳ lạ, luôn cảm thấy những việc xảy ra tiếp theo sẽ khiến mình phải kinh ngạc!

Bình...

Có lẽ khoảng hơn nửa tiếng sau, cửa phòng bếp được mở ra! Đồng thời, một mùi thơm khiến ngón tay cái tôi khẽ động đậy xộc vào mũi tôi.

Tôi ngẩn ngơ, muốn tập trung tinh thần vào tivi nhưng càng nhìn càng không hiểu trên tivi đang chiếu cái gì, chỉ cảm thấy hình như trong đầu mình là một khoảng mơ hồ, mặc dù rất nặng nề nhưng lại như trống rỗng!

Xoẹt...

Bỗng dưng tôi cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh thổi qua, chưa kịp quay đầu lại đã thấy An Vũ Phong đứng ngay trước mặt.

Nhưng hắn lúc này không giống như bình thường, trên trán lấm tấm mấy giọt mồ hôi, khuôn mặt trắng trẻo mang thêm nụ cười rạng rỡ như ánh nắng, còn trên đôi tay trắng và rộng của hắn đang bung hai cái đĩa trắng, mỉm cười cúi lưng trước mặt tôi.

- Mì cá, gan ngỗng sốt tương cá.

Hắn nhanh chóng nêu lên hai cái tên mà tôi chỉ mới nghe thấy trong nhà hàng rồi lại đi nhanh như một cơn gió vào phòng bếp. Một lúc sau, hắn lại bung lên hai đĩa thức ăn khác.

- Thịt bò hầm rượu vang, gà rang tiêu.

Chiếc bàn trà dài nhỏ đặt thêm bốn đĩa thức ăn, giờ trở nên càng chật hẹp.

Nhưng đĩa mì cá có màu sắc tươi mới, thêm vào đó là mùi hương đậm đà của tương sốt, gan ngỗng sốt tương cá trông vô cùng hấp dẫn, thịt bò hầm rượu vang và gà rang tiêu cũng vô cùng bắt mắt...

Cái này... cái này... là...

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy An Vũ Phong không biết từ lúc nào đã nâng cao một chai rượu, vẫy vẫy với tôi.

Tôi càng thêm hoang mang. An Vũ Phong chỉ cười nhạt, rồi khoa tay một cái, như một nhà ảo thuật lấy ra hai chiếc ly đế cao bằng pha lê, nhặt cái mở nút chai ở bên cạnh lên, cắm vào chai rượu.

Phụt! Nắp gỗ của chai rượu vang bật ra. Hắn nhướn mày mỉm cười với tôi, thành thực đặt chai rượu vào miệng ly và từ từ rót rượu vào!

Tí tách...

Chất rượu màu đỏ như đá quý sóng sánh trong chiếc ly pha lê, quả là vô cùng đẹp! Tôi càng ngạc nhiên hơn! Cứ ngồi ngẩn ngơ trên ghế salon, không nói được lời nào!

- Tôi ghét nhất là nhìn thấy ai lãng phí thức ăn! Cô đúng là người phụ nữ may mắn! Tôi nấu nhiều như vậy rồi thì chúng ta cùng ăn với nhau nhé!

Tất cả đều vô cùng tuyệt hảo, An Vũ Phong nhắc ly rượu vang lên, đưa cho tôi. Không phải tôi đang nghe nhầm đấy chứ... Giọng nói của hắn rất hiền lành và dịu dàng.

Còn nữa, chỗ thức ăn này là hắn... tự tay làm sao?

Ừ ừ!

Trong đầu tôi vang lên một tiếng ừ đáng sợ.

An Vũ Phong nổi tiếng kiêu ngạo mà cũng biết nấu ăn sao?

Hơn nữa, không phải là xuống bếp nấu mì gói mà là chuẩn bị một bữa ăn vô cùng xa hoa! Lễ nào đại thần của nước Chanel đều đa tài đa nghệ như vậy sao...

- Sao thế? Hơi ngạc nhiên phải không?

Nhìn tôi đang ngơ ngẩn không nói được lời nào, khóe miệng An Vũ Phong lại khẽ nhếch lên, từ đuôi mắt ra chiếu ra một tia nhìn nhiều ý nghĩa; chiếc khuyên gắn kim cương trên tai hắn dường như cũng kết hợp với ánh mắt, phát ra ánh sáng lấp lánh!

- Hồi đi học ở Yves Saint Laurent, tôi liên tiếp mấy năm liền được giải nhất trong cuộc thi nấu ăn đấy! – Hắn bỗng đắc ý cười lớn lên, cầm ly rượu trong tay hướng về phía tôi – Mau lên, thức ăn nguội là mất ngon đấy.

- Ừ...

Hình như có rất nhiều kẹo bông nở trong lòng tôi, mềm mềm. Tôi không hề chống cự lại, nhận ly rượu trong tay hắn, ngoan ngoãn nâng lên, cùng An Vũ Phong thân mật “cạn ly”.

- Thử xem món gan ngỗng của tôi nào, ngon lắm, là gan ngỗng chính hiệu đấy! Chỉ sợ ngay cả nhà hàng cao cấp cũng không làm được như vậy đâu!

- Ừ...

Tôi ngây ngô nhìn An Vũ Phong, hơi há miệng ra, nếm một miếng.

Hơi có vị chát, nhưng sau khi nuốt hết lại có vị ngọt rất đậm...

Hu... có phải là vì thời tiết không? Vào một ngày mùa xuân nóng bức như thế này mà sao tôi lại cảm thấy đầu óc mình như say say, hay là vì rượu vang này nặng quá?

Chẳng phải là tôi vừa cãi nhau với gã này sao? Tại sao sau khi hấn vào bếp nấu ăn lại thay đổi như vậy? Lẽ nào người trước mặt tôi là một vị hoàng tử đang đeo mặt nạ của An Vũ Phong sao?

- Còn món thịt bò hầm rượu vang nữa, đây là món tủ của tôi, chắc là cô thích ăn thịt bò nhất phải không?

- ...

Hử... Bây giờ thì tôi không còn nghi ngờ gì nữa! Chỉ có gã này mới “độc mồm” vậy thôi, nhưng đáng sợ hơn là tại sao tôi nhìn khuôn mặt đều đặn của hấn mà lại thấy đẹp trai như vậy? Chắc chắn là do rượu vang rồi, chắc chắn thế!

Vào lúc tôi đang miên man suy nghĩ thì bỗng dưng cảm thấy không khí trước mặt trở nên rất chật chội, mở mắt ra nhìn, tôi thấy An Vũ Phong chồm qua cả bàn, đang ghé sát mặt vào mặt tôi.

- Anh...

Tôi vừa định mở miệng ra hỏi. Một ngón tay bỗng sờ nhẹ vào mặt tôi khiến mặt tôi đột nhiên trở nên nóng bừng.

- Bạch Tô Cơ, cô mấy tuổi rồi, sao còn để thức ăn dính lên mép thế này? – An Vũ Phong thích thú nhìn ngón tay mình, cười nói. Tôi đang định phản ứng lại, ai ngờ chỉ giây sau đó, ngón tay của hấn lại đưa lên miệng, ăn chỗ tương cà chua dính trên đó.

Tôi ngăn người nhìn hấn tới quên cả thở.

Không biết bao lâu trôi qua tôi mới định thần lại, vội vã giả vờ như không có việc gì xảy ra, cắm đầu vào ăn. Ai ngờ cái đĩa trong tay tôi không cẩn thận làm bắn mấy giọt tương lên mặt An Vũ Phong.

Mắt mặt quá đi mất! Chắc chắn hấn đã nhận ra tôi đang mất bình tĩnh! Kiểu gì cái gã này cũng cười nhạo tôi cho mà coi!

Nhưng không ngờ An Vũ Phong không hề nổi giận, chỉ khẽ cúi đầu xuống, cầm tờ giấy ăn trên bàn lau mặt, chính vào lúc này, sợi băng quấn trên đầu hấn không biết bị lỏng ra từ lúc nào, khi hấn cúi đầu xuống cũng chậm chậm... rơi lên bàn.

- Anh... hoàn toàn không bị thương?

Tôi sững sờ nhìn cái đầu không có bất cứ vết thương nào của hấn, kinh ngạc kêu lên, cái đĩa trong tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh chói tai.

- Không cần phải kích động như thế! Chẳng phải bác sĩ cũng nói tôi không bị thương rồi sao?

– An Vũ Phong từ tốn nhai miếng thịt bò trong miệng, – Chỉ tại cô lo cho tôi quá mà thôi.

- Khốn nạn!

Tôi giận dữ đập tay vào bàn rồi đứng bật dậy:

- Rốt cuộc anh muốn cái gì?

- Ha ha, tôi đã nói là sẽ bắt cô ngoan ngoãn nghe lời mà. – Lúc này An Vũ Phong mới ngẩng đầu lên, mỉm cười đều đặn, – Cô không đầu lại tôi đâu.

- Vậy anh... tại sao anh còn nấu ăn cho tôi... Tôi...

Trời ơi! Vừa nãy tôi còn bị hấn làm cho mê hoặc nữa chứ! Hu hu... bình tĩnh... Bây giờ nhất định phải bình tĩnh...

- Ha ha ha, Bạch Tô Cơ, cô có biết không, điệu bộ si mê của cô vừa rồi quả thật rất buồn cười! – Đôi mắt chằm chọc của gã đó bỗng dừng lại nheo lại, cười lẫn lộn trên ghế.

Tôi chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân như chảy ngược lại, mắt sắp tóe lửa tới nơi.

- Anh là đồ tiểu nhân bỉ ổi, làm bao nhiêu việc như vậy để tôi mắc bẫy...

- Mắc bẫy?

Hấn ngửa người ra sau, vẫn cười hi hi:

- Nhưng tôi thấy rõ ràng vừa nãy cô đang hưởng thụ mà.

- Vì để thắng tôi... Vì thắng lợi cuối cùng mà anh bất chấp thủ đoạn như vậy sao? – Tôi bị hấn nói trúng tim đen, chỉ biết giận dữ trừng mắt nhìn hấn, hét lớn.

Bỗng dưng An Vũ Phong khựng lại, ngay sau đó nụ cười trên mặt hấn cũng biến mất. Hấn nhìn chăm chăm vào tôi, biểu cảm phức tạp khiến tôi không hiểu hấn đang nghĩ gì...

Đột nhiên, hấn cầm khăn ăn lên chậm rãi lau miệng, cuối cùng nhướn mắt lên, bình tĩnh nói:

- Đúng! Tôi là người bất chấp thủ đoạn.

- Anh... anh thật quá đáng!

Không thể ở thêm một giây nào nữa, tôi quơ vội túi xách của mình rồi lao ra cửa.

Lúc đó, không khí sau lưng bỗng dưng vang lên tiếng nói như âm hồn đeo bám của An Vũ Phong:

- Quên mất không nói với cô, từ hôm nay, phòng âm nhạc là của tôi...

Thì ra đây hoàn toàn là một âm mưu!

Mặc dù lửa giận vẫn còn bốc lên bùng bùng, nhưng không biết vì sao, tôi không còn dũng khí để quay lại căn nhà đó nữa!

*

* *

Có người từng nói: “Thiên chức của học sinh là thi cử”. Câu nói này quả không sai.

Những cuộc thi PK tới dồn dập, bước chân của kỳ thi cũng không hề chậm lại.

Hơn một tháng đã trôi qua, chúng tôi đón chờ kỳ thi đầu tiên tại trường Đại học Tinh Hoa, ôn tập thật kỹ tất cả các môn, nhưng điều đáng ghét nhất là kết quả của kỳ thi lần này vẫn được công bố trên bảng tin của trường.

Một buổi chiều ba ngày sau đó, bảng tin của trường xuất hiện, một đám học sinh lớ nhố xuất hiện xung quanh.

Chẳng nhẽ những người này hồi học cấp ba còn chưa bị hành hạ đủ sao? Chỉ vì mấy điểm còn con đó mà cũng châu đầu vào.

- Wa! Tớ được vào bảng đỏ! Mau tới mà xem, thứ năm từ dưới lên là tên của tớ.

- Ha ha ha... Cậu lợi hại thật! Thám hoa của bảng trắng!

- Im mồm cho tớ...

...

Những tiếng ồn ào huyên náo vang lên trong tai tôi, mỗi lần có kết quả thi là lại như vậy, người buồn người vui...

Nhưng Bạch Tô Cơ tôi chưa bao giờ coi trọng chuyện điểm chác, điểm chác không thể hiện được tất cả... Chỉ có những gã ngốc mới cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho nó!

Đứng từ xa nhìn vào, hai tấm bảng đồ to dùng viết chỉ chút những cái tên màu đen.

Tấm bảng đồ giống như một biển hiệu chữ vàng phát sáng lấp lánh, còn trên tấm bảng trắng lại như một đàn kiến đang giành giật với cái chết.

- Hu hu hu... Sao lại thế... Sao lại như thế...

Đúng vào lúc tôi đang kiêu ngạo ngẩng cao đầu, định bước qua hai tấm bảng thì một tiếng khóc đau lòng lọt vào tai tôi.

Chờ chút... Sao âm thanh này lại quen thuộc thế?

Đó chẳng phải là Tiểu Ngọc của câu lạc bộ chúng tôi sao?

Tôi vội vã đi nhanh về phía đó, thấy Tiểu Ngọc đang khóc sụt sùi dưới hai tấm bảng, bên cạnh cô còn mấy thành viên khác của câu lạc bộ, nhìn ai cũng buồn rầu, ủ rũ.

- Các cậu... đều biết kết quả rồi?

Trong lòng tôi thoáng hiểu ra vài phần, nhẹ giọng hỏi.

- ...

Mấy cô gái nghe thấy tiếng tôi đều ngẩng đầu lên nhìn, không ai nói lời nào, Tiểu Ngọc lại càng khóc dữ hơn.

Tôi thấy lòng mình thêm nặng nề, quay người lại, ra sức tách đám người ra để đến gần bảng tin hơn, ngẩng đầu lên nhìn vào từng cái tên trên tấm bảng.

Chu Tiểu Ngọc! Đúng thứ 138 của bảng trắng!

Số điểm hiện rõ trên tấm bảng như một quả bom nổ trong đầu tôi! Nghe mọi người nói bình thường thành tích thi của Tiểu Ngọc rất tốt...

Lần này sao lại thế...

Không biết vì sao, tôi thốc thồm len ra khỏi đám người đông đúc, rồi lại lo lắng tới đứng cạnh họ.

- Tiểu Ngọc... Nói không chừng là do cậu sai sót một lần thôi, lần sau vẫn còn cơ hội...

Tiểu Ngọc cắn môi, giận dữ nhìn sang, hình như không thèm nghe tôi nói. Chết rồi... lẽ nào dự cảm không lành của tôi đã biến thành sự thực sao?

- Chủ tịch Bạch Tô Cơ, cậu có biết không, thành tích thi của các hội viên câu lạc bộ chúng ta lần này hầu như đều đi xuống. – Một cô gái đánh đá nói.

- Đa số mọi người đều có tên trên bảng! Nhưng tất cả đều là bảng... trắng.

- Tất cả là vì Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch không ngừng luyện tập, chiếm quá nhiều thời gian học tập của chúng tớ.

- Đúng thế! Đúng là chẳng cảm nhận được tí hạnh phúc nào lại còn lãng phí thời gian.

...

Ừ ừ , ừ ừ...

Bảng trắng! Lãng phí thời gian!

Tôi chỉ cảm thấy xung quanh hình như có một cơn bão lớn đang thổi qua, còn tôi thì bị giữ chặt ở trung tâm cơn bão, những tiếng chỉ trích ồn ào xung quanh giống như những mũi gươm đang chĩa vào tôi, khiến tôi không biết trốn đi đâu.

Các hội viên của tôi...

Họ đều đang trách tôi sao?

Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch không những không đem lại cho mọi người niềm hạnh phúc mà ngược lại, còn khiến họ rơi vào vực sâu đau khổ?

Không thể nào, không thể nào... Rõ ràng là tôi đã rất cố gắng... Vì sao tới cuối cùng lại có kết quả như thế này?

Tôi nhìn vào những khuôn mặt giận dữ đó, cảm thấy mình không thể ở lại đây thêm giây phút nào nữa. Lại một lần nữa bất chấp tất cả lao vào đám đông, xoa nhẹ lên mắt mình, nhìn kỹ từng cái tên trên bảng trắng.

Chu Tiểu Ngọc... Hồ Bách Linh... Vương Á Mĩ...

Họ đều có tên trên bảng trắng!

- Ôi dà... Bọn con gái xấu xí thì chăm chỉ mà học hành, còn mơ tưởng gì tới tình yêu nữa chứ!

- Cậu ác quá, người ta cũng có quyền đó mà. Ha ha ha...

- Ai bảo thích nổi tiếng, giờ lên bảng trắng thì muốn không nổi tiếng cũng khó.

...

Đã vậy lại còn có người khoét sâu thêm vào vết thương của người ta.

Tôi nắm chặt tay, chỉ hận là không thể lao lên tống cho mấy đứa con gái độc ác kia một nắm đấm.

Lúc này, mấy bạn khác cùng dìu Tiểu Ngọc đang khóc nức nở rời khỏi nơi đó, không để ý đến “con ong” điên cuồng đang cắn xé tôi ở đằng sau.

Bạch Tô Cơ tôi từ trước tới nay không sợ những lời đồn đại vô căn cứ... Nhưng hội viên của tôi oán trách tôi, chỉ trích tôi lại khiến tôi thấy buồn vô cùng.

Nhìn vào cái bóng họ đã đi đằng xa, một mình tôi cô đơn quay lại phòng học, vô thức đi vào phòng sinh hoạt của câu lạc bộ.

Hôm nay, các hội viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch buộc phải chuyển tới phòng mỹ thuật để tập luyện.

- Chào mọi người, hôm nay là bài học thứ ba của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, nội dung là Top 100 điều cần biết khi hẹn hò, có thể dạy mọi người làm thế nào để ứng dụng đối phó với các sự kiện đột xuất trong buổi hẹn hò. Hy vọng mọi người chăm chỉ chép bài, sau khi bài giảng kết thúc, chúng ta sẽ tiến hành luyện tập. Việc sắp xếp các thành viên luyện tập ngày hôm nay là...

Mặc dù tôi cố gắng truyền sức sống vào giọng nói của mình, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác buồn bã.

Lúc này, từ phòng âm nhạc ở bên cạnh vang tới tiếng dương cầm du dương, thêm vào đó là tiếng cười nói xôn xao cứ như thể đang cười nhạo trái tim tan nát của tôi. Còn các hội viên đang ngồi trên ghế cũng giống như bánh bao ngâm nước, ủ rũ cúi đầu, không có chút sức sống nào...

Mấy người này! Thật là kém quá! Với điệu bộ chán nản của họ thì làm sao có thể đánh bại được đám đàn ông thôi đó đây?

Tôi vừa nhắc cái roi lên, định gõ mạnh lên bàn để họ tỉnh táo lại!

Thì bỗng dưng, một cánh tay ngắn xuất hiện trước mắt tôi, lớn tiếng ngắt lời:

- Báo cáo!

- Bạn Hồ Bách Linh, bạn có câu hỏi nào sao? – Tôi hơi khựng lại, nhìn vào khuôn mặt tròn vành vạnh của Hồ Bách Linh, ngạc nhiên hỏi.

- Chủ tịch Bạch, tôi có một câu hỏi vô cùng nghiêm túc muốn đưa ra cho mọi người cùng thảo luận! Đa số các hội viên của câu lạc bộ chúng ta trong kỳ thi này đều có thành tích đi xuống, nhưng tại sao chủ tịch lại không hỏi thăm một lời? – Nói tới đây, cô ta ra vẻ oán trách nhìn Kỷ Minh một cái, – Tôi thực sự sợ rằng nếu tiếp tục như thế, chúng tôi sẽ càng cảm thấy thiếu tin tưởng vào tình yêu và cuối cùng ngay cả cảm giác rung động trước tình yêu cũng không thể cảm nhận được.

- Đúng thế, đúng thế!

Lời nói của Hồ Bách Linh như một que diêm điểm vào ngọn đuốc, khiến trong phút chốc căn phòng nóng bừng lên.

Đám con gái đua nhau cúi đầu xuống thì thầm với nhau, mọi câu nói đều lọt vào tai tôi, đều khiến tôi tức run cả người!

- Nghe nói việc huấn luyện của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim vừa thoải mái vừa vui vẻ! Rất nhiều hội viên của họ đều được vào bảng đỏ!

- Đúng thế! Họ không những được huấn luyện mà còn trích thời gian ra để ôn tập lại bài...

- Ngưỡng mộ quá! Họ từ trước tới nay không cần phải buồn rầu vì việc thiếu hội viên, chúng ta ở đây chán quá đi!

...

Tại sao mọi người lại chẳng có chí khí gì vậy?

Đang định xua tay để mọi người trật tự thì tôi bỗng dưng như rơi vào một cái động tối om không thấy đáy! Tôi cắn môi, im lặng nhìn câu lạc bộ đang bị bao trùm trong bóng tối...

Đúng vào lúc đó, mấy bạn nữ ngồi hàng cuối cùng trong phòng đang chụm đầu vào nhau thì thầm cái gì đó.

Họ nhìn thấy tôi, lập tức đứng dậy, tỏ ra vô cùng bất an.

- Các cậu làm sao vậy? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

Mấy người khác nhìn tôi, tôi nhìn họ nhưng không ai nói lời nào.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói đi chứ. – Tôi không nhìn được, nói to.

Một bạn nữ lúc này mới bước tới trước mặt tôi, vịn vẹo hai tay, ấp úng nói:

- Chủ... chủ tịch... Tớ tới để đưa cái này...

Cái gì vậy?

Tôi cúi đầu xuống nhìn, thì ra là một phong bì màu trắng, bên trên đó viết rõ ràng bốn chữ màu đen – Đơn xin rút lui!

Tôi không dám tin vào mắt mình:

- Các cậu định rút lui khỏi câu lạc bộ? Vì sao?

Cô gái đó ngượng ngùng nói:

- Thực ra... Tớ vẫn rất thích các hoạt động của câu lạc bộ, chỉ là... Gần đây việc học bận quá! Hơn nữa mọi người trong nhà cũng không đồng ý cho tớ tiêu tốn thời gian vào việc...

Mấy tiếng cuối cùng cô nói nhẹ như không khí, nhưng lại đè nặng lên trái tim tôi.

- Còn mấy câu thì sao?

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cơ thể vẫn không tự chủ được, thi thoảng lại run lên.

- Chúng tớ... chúng tớ... cũng vậy!

Chắc chắn mặt tôi đen xì như Bao Công!

Mấy cô gái đó nhét cái phong bì vào tay tôi nhanh như nhét một trái bom, sau đó vội vã bỏ đi.

Các hội viên khác thấy tình trạng như vậy, ngay cả thờ cũng không dám, cũng hấp tấp bỏ đi.

Cả căn phòng rộng mênh mông bỗng chốc trở nên trống trải. Đêm tối đã sắp tới, những tia sáng cuối cùng của hoàng hôn cũng lặng lẽ rời đi...

Tôi nhìn vào những hàng ghế vắng bóng người, lại quay lại nhìn tấm bảng đen đã được lau sạch sẽ... Không khí đông vui náo nhiệt trước kia lướt nhanh qua đầu tôi...

Lẽ nào tôi đã làm sai cái gì rồi sao?

Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch của tôi, không những không đem lại hạnh phúc cho mọi người mà ngược lại, còn trở thành gánh nặng cho họ...

Thực sự là như vậy sao?

- Một suất cơm rang thịt gà nắm hương, cảm ơn!

Trưa hôm sau, tôi uể oải ngồi xuống bàn ăn trong phòng ăn của Đại học Tinh Hoa, lười biếng ăn hết phần cơm, ngay cả mùi vị của nó cũng không cảm nhận được.

Các hội viên chủ động rời câu lạc bộ... Điều này đối với chủ tịch câu lạc bộ là tôi mà nói, quả thật là một sự thực không thể nào chấp nhận được.

Bạch Tô Cơ, sức hút của mày đi đâu mất rồi!

Tại sao từ ngày tới Tinh Hoa, mọi thứ đều thay đổi?

Bây giờ, khoảng cách tới 50 đôi couple cũng giống như con chim nhỏ vừa cất cánh bay ngoài cửa sổ, chớp mắt đã không còn bóng dáng!

A a a! Nghĩ nhiều tới đau cả đầu! Hướng hồ hôm nay ý chí của các hội viên câu lạc bộ đã xuống rất thấp, muốn tìm thành viên mới cũng không được...

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa... Tất cả đều không đứng về phía tôi.

Haiz... Rốt cuộc là tôi đã sai ở điểm nào?

Tôi buồn rầu nghĩ ngợi, đứt một miếng nắm hương vào mồm, nhưng vừa mới nhai một miếng đã thấy miệng mình cay xè.

Phì... phì...

Đây đâu phải là nắm hương, đây rõ ràng là gừng mà! Tôi ghét nhất là gừng! Cái cảm giác cay cay đó khiến tôi nhớ lại mỗi lần bị bệnh hồi nhỏ, hiệu trưởng Bạch Ngưng luôn bắt tôi phải uống một cốc trà gừng, đến nỗi bây giờ cứ nhìn thấy gừng là tôi thấy dị ứng.

Tôi tức giận nhìn miếng gừng mà mình vừa nhè ra, trong đầu bỗng dưng hiện lên một nụ cười xấu xa – đôi mắt khép hờ với tia nhìn đáng ghét, đôi môi hạ lưu khế nhếch lên, lại cả cái nhướn mày không đành hoàng... A! Cuối cùng tôi cũng biết vấn đề ở đâu mà ra rồi!

An Vũ Phong, đúng, chính là anh!

Đang không thì lập ra Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim để đối đầu với tôi, lại còn lập bày để tôi

roi vào, chỉ có như thế mới khiến tôi “hết đất dụng võ”! Đồ bỉ ổi, nếu không thì chắc chắn câu lạc bộ của tôi đã trở thành câu lạc bộ thành công nhất trường.

Được! Lần PK này nếu anh không tự động đóng cửa thì tôi sẽ rút lui khỏi “giang hồ”.

- Bạch Tô Cơ! – Đứng vào lúc tôi đang tắm nguyên rửa An Vũ Phong thì một giọng nói dễ chịu và nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Minh đang bê đĩa thức ăn, mỉm cười đứng cạnh tôi.

- Chỗ này không ai ngồi chứ? Mình ngồi được không?

- Xin mời, xin mời!

Tôi nở nụ cười tươi rói, dọn đĩa của mình sang một bên.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Kỷ Minh tôi đều thấy rất vui vẻ.

Từ lần tình cờ gặp anh trên máy bay cho tới nay, cho dù tôi làm cái gì, anh đều đứng về phía tôi, giúp đỡ tôi vô điều kiện!

Tô Hựu Tuệ thường nói, đàn ông là một đám khí hôi thối kiêu ngạo và tự đại, có điều trên người Kỷ Minh lại không có một khuyết điểm nào của con khí hôi thối như Hựu Tuệ nói.

Trong lòng tôi, có lúc anh giống như một thiên thần mà Thượng đế ban cho tôi!

- Vừa nãy thấy bạn ngồi ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, đang nghĩ gì thế?

Kỷ Minh ngồi xuống, vừa chậm rãi húp một ngụm canh, vừa nhẹ nhàng hỏi tôi.

- Thì vẫn là chuyện của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch thôi. Mình đang nghĩ, rốt cuộc thì đến bao giờ mình mới tập hợp được 50 đôi couple?

Tôi chẳng còn lòng dạ nào nghĩ tới việc ăn uống, tay trái chống cằm, tay phải cầm đũa gắp gắp mấy hạt cơm trong đĩa, giọng nói nghe như vọng về từ nơi nào đó rất xa.

- Xem ra bây giờ việc này còn khó hơn lên trời, hơn nữa, mình nhất định sẽ phải xong làm việc này trước An Vũ Phong!

- Ha ha ha, thì ra là như vậy. – Kỷ Minh khẽ khàng đặt bát canh xuống, quay đầu sang, đôi mắt màu xám nhạt dịu dàng nhìn tôi, – Là vì bạn đã hạ chiến thư với An Vũ Phong phải không?

- Hừ! Mình đã ghét hắn từ lâu rồi! Cái gã này đúng là bị bệnh thần kinh! Từ lúc ở trên máy bay tự nhiên cướp vòng tay của mình cho tới bây giờ, hắn cứ đối đầu với mình. Mình có lòng tốt tới thăm hắn... Hừ! Tóm lại mình ghét nhất là loại đàn ông luôn tưởng rằng con gái sắp thiên hạ đều sẵn sàng tới quỳ trước chân hắn...

Tôi giận dữ tuôn một hơi dài, vứt đũa xuống, đang định giơ tay ra làm động tác “chém” thì bỗng nhớ ra Kỷ Minh ngồi đằng trước, vội vàng đưa tay lên vuốt tóc.

- Ha ha... Bạch Tô Cơ, bạn thú vị thật, thật khó có thể gặp được cô gái nào thẳng thắn như bạn!

Nụ cười dịu dàng của Kỷ Minh cắt đứt cơn căm giận của tôi. Nụ cười của anh giống như một cánh cửa sổ bằng kính được lau chùi sạch sẽ, nhẹ nhàng phát ra tia sáng ấm áp. Không biết vì sao, nhìn thấy nụ cười của anh, bao nhiêu phiền muộn trong tôi đều tan biến hết.

- Kỷ Minh... Bạn biết không... – Tôi im lặng một lát, cuối cùng ngượng ngùng nói. – Hôm qua, bốn bạn gái đó rút lui khỏi câu lạc bộ rồi...

Mặc dù biết việc này rất mất mặt nhưng thực sự bây giờ tôi rất muốn lắng nghe ý kiến của Kỷ Minh. Có lẽ từ giây phút quen biết anh, tôi đã coi anh như là bạn, đối với bạn bè, tôi luôn rất

chân thành.

Kỷ Minh ngẩng đầu lên im lặng nhìn tôi, không nói lời nào, chỉ có ánh mắt anh là vẫn dịu dàng như thế.

Anh ấy đang nghĩ gì vậy? Tôi thấy thật tò mò.

Rồi đột nhiên, Kỷ Minh mỉm cười, nhưng không trả lời câu hỏi của tôi, ngược lại, anh quay đầu nhìn ra xa, nói khẽ:

- Bạn nhìn kia! Kia là ai?

Tôi nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của Kỷ Minh, ngay lập tức ngạc nhiên há hốc mồm!

Trong rừng cây nhỏ bên cạnh nhà ăn của trường, dưới mấy gốc cây xanh cao vút. Lúc đó, dưới gốc cây có một cái bóng mảnh mai!

Đó là một cô gái tết tóc bím, thi thoảng cô lại quay về phía gốc cây, cúi đầu xuống, rồi có lúc cô lại quay người lại mỉm cười. Mọi động tác của cô đều rất tao nhã, khiến người ta cảm thấy cứ muốn nhìn mãi!

- Thu Thu? – Tôi bất giác đứng lên, gọi tên người con gái đó, – Cô ấy đang...

Tôi ngần ngại nhìn Thu Thu “diễn kịch với không khí”, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói được mấy tiếng.

- Cô ấy đang tập bài học thứ ba của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, “Lễ nghĩa giao tiếp trong tình yêu”. Căn cứ theo miêu tả của giáo trình thì chỉ cần tập luyện thuần thục những lễ nghĩa này, giao tiếp với con trai một cách hợp lý, thích hợp, chắc chắn sẽ được con trai yêu quý và có thể trở thành một nữ thần tình yêu thực sự!

Kỷ Minh nhắc lại từng lời mà tôi đã nói. Lúc này, tôi đứng sững sờ, chỉ biết ngẩng đầu lên nhìn anh, một hồi lâu không nói được lời nào.

- Có phải bạn rất kỳ lạ là vì sao Ma Thu Thu lại làm như thế phải không? – Nhưng Kỷ Minh hình như đã đoán được ra tâm tư của tôi, chậm chậm nói. – Là vì bạn.

- Vì mình? – Tôi nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt của Kỷ Minh lúc này phát ra một tia sáng tràn đầy sức mạnh mà tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ.

- Mình rất hiểu tâm trạng của bạn, vì bị phản bội mà cảm thấy mình rất thất bại, bắt đầu hoài nghi với những việc mà trước đây mình rất tin tưởng... Nhưng bạn đừng quên rằng, bạn bè của bạn luôn ủng hộ bạn, tin vào mọi quyết định của bạn. Là bạn bè, Ma Thu Thu là người như vậy... – Anh nói chậm lại, – Mình cũng vậy.

- ...

Tôi ngần ngại nhìn anh, không biết phải nói cái gì, trong lòng như dậy sóng, không thể nào bình tĩnh được.

Những lời nói của Kỷ Minh còn vang mãi trong đầu tôi, tôi bất giác quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ma Thu Thu vẫn đang lặp lại những động tác cơ bản của “bài học lễ nghĩa”, nhìn thấy cô ấy chăm chỉ luyện tập như vậy... Tôi cảm thấy có một sự ám áp tràn dâng lên trong lòng!

Đúng thế! Tại sao tôi lại vì một vài khó khăn nho nhỏ mà làm ảnh hưởng tới lòng tin của mình? Điều quan trọng hơn là, tôi không thể quên được mục đích mình lập ra Câu lạc bộ Tình

yêu Tiểu Bạch – đó chính là giúp các bạn nữ cảm nhận được hạnh phúc!

Bạch Tô Co! Cho dù là không vì bản thân mình thì cũng không thể để những người bạn quan tâm tới mà thất vọng!

Hãy để sự thất vọng, do dự và buồn rầu biến đi! Hãy tiếp tục chiến đấu!

Nghe lời Kỷ Minh, tôi quyết tâm phải phấn chấn trở lại.

Buổi chiều, để viết được những chữ thật đẹp trên bảng, tôi đã tới phòng học trước nửa tiếng để luyện tập.

Trên hành lang, tôi đang vừa đi vừa suy nghĩ xem hôm nay nên sắp xếp thế nào để mọi người tập trung hơn vào việc luyện tập thì từ phòng âm nhạc vang lên một tràng cười vui vẻ, cùng lúc đó, tiếng đàn vui vẻ dồn dập như một đôi tay vô hình kéo tôi về phía phòng nhạc!

Một bước... Hai bước... Ba bước...

Mặc dù trong lòng tôi hình như có một con thỏ quấy rối đang ra sức nhảy múa, nhưng lòng hiếu kỳ của tôi vẫn không thể nào khống chế nổi!

Tôi đứng bên trái cánh cửa, cẩn thận thò đầu vào, chỉ nhìn thấy trong phòng nhạc rất đông vui, một đám con gái trang điểm cầu kỳ đang đứng vây quanh cây đàn dương cầm, chăm chú nhìn cái gì đó! Còn ở giữa đám con gái lại phát ra tiếng nhạc vui vẻ, đó chính là bản nhạc khiến tôi không thể không phát mê – “Khúc thương nhớ tình yêu!

- U, Tiểu Soái... Đáng quá... Thanh sô cô la này sao lại đáng vậy?

- Vì nó là thanh sô cô la do chính tay anh làm ra. Không, Tiểu Mĩ, em biết không? Khi anh làm sô cô la, trái tim của anh không ngừng nghĩ tới em! Em biết không? Mùi vị của nó nhớ đáng như vậy đó, bởi vậy anh không kìm chế nổi mình, mới làm cho thanh sô cô la này đáng như vậy.

- Tiểu Soái...

- Tiểu Mĩ...

...

A! Ai đang tỏ tình với nhau mà nghe sến vậy, suýt chút nữa thì tôi đã nôn ra rồi!

Tôi quay người lại, thấy một cô gái mặc bộ váy bằng lụa mỏng, trên đầu đội một chiếc vương miện công chúa rất đẹp, quay lưng lại phía tôi, đang face to face với một chàng trai cũng cao bằng cô, bốn bàn tay cùng đan vào nhau và ôm một hộp sô cô la, bốn con mắt say đắm nhìn nhau! Còn những góc khác trong căn phòng là rất nhiều chàng trai đã “trang điểm” cho mình rất kỹ càng!

Số lượng con trai nhiều hơn số lượng con gái!

Cả căn phòng dường như nở rộ vô số bông hoa hồng tươi tắn, không khí ngọt ngào khiến mặt mọi người đều ửng hồng.

Đúng vào lúc đó, cô gái đứng bên cạnh cây đàn hơi tránh ra, hai con mắt tôi kinh ngạc tới nỗi suýt thì rơi cả ra ngoài.

Người ngồi chơi đàn chính là An Vũ Phong!

Hôm nay hắn ăn mặc rất lịch sự, ung dung ngồi chơi đàn, thi thoảng ánh mắt lại lướt qua một lượt những người đứng trước mặt, dường như rất hài lòng với “thành quả giáo dục” của mình!

Khi ánh mắt của hắn lướt qua cửa phòng, tôi vội co người lại, áp lưng vào tường hít một hơi

thật dài.

Đáng chết thật! Sao Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim lại có nhiều con trai như vậy?

Chẳng phải mọi người vẫn nói tỷ lệ nam nữ ở Đại học Tinh Hoa không cân bằng sao? Lẽ nào tất cả con trai đều chạy vào câu lạc bộ của An Vũ Phong rồi?

Ngay lúc đó, cô gái tên là Tiểu Mĩ vừa nãy vui vẻ quay người lại, nắm tay Tiểu Soái quay lại nhìn mọi người, vẻ mặt hạnh phúc rạng ngời!

Đúng vào lúc ánh mắt tôi dừng lại trên khuôn mặt Tiểu Mĩ, tôi đứng sững sờ!

Tại sao dưới lớp hóa trang kỹ càng, Tiểu Mĩ lại có vẻ gì đó rất kỳ lạ? Khuôn mặt vuông chữ điền, hàng lông mày rậm, lại còn đôi môi dày...

Mẹ ơi!

Đây, đây... đâu phải là con gái? Đó rõ ràng là một người con trai hóa trang thành!

Thì ra, thì ra... mọi người đều bị mê hoặc rồi! Sự thực căn bản không phải là như thế! Lại còn dám cho con trai đóng giả con gái. An Vũ Phong! Anh quả là bỉ ổi!

Anh dám dùng thủ đoạn vô liêm sỉ đó để hạ gục tôi!

Hừ, hừ, hừ! Anh cứ chờ đấy! Cho dù thế nào tôi cũng sẽ nghĩ cách để thắng anh!

- Mặt trăng hôm nay tròn thật! Tiểu... Tiểu Long, anh thích trăng tròn hay... trăng khuyết?

- Chỉ cần được ở cùng em thì cho dù chỉ có bánh trung thu, anh cũng thích...

- ...

Một buổi tối mát mẻ ở đại học Tinh Hoa, những vì sao sáng trên bầu trời đang nhìn mọi thứ xảy ra trên mặt đất, nghịch ngợm chớp đôi mắt sáng lấp lánh của mình.

Ha ha ha! Đúng là ông trời giúp tôi! Vừa mới điều chỉnh lại tâm lý của mình, câu lạc bộ “trải qua phong ba bão táp” cuối cùng cũng có một thắng lợi to lớn!

Hôm nay, cuối cùng tôi cũng thuyết phục được cậu bạn Giả Tiểu Long tham gia vào Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch! Anh ta chính là vũ khí bí mật của câu lạc bộ chúng tôi.

Bởi vì anh ta cho dù là làm việc gì cũng thất bại, đã từng trải qua nỗi đau liên tiếp 30 lần bị con gái từ chối, bởi vậy anh ta từ chối tham gia mọi câu lạc bộ trong trường!

Nhưng trong mắt tôi, đó chính là ưu thế lớn nhất của Tiểu Long!

Nếu ngay cả Tiểu Long cũng thành công trong việc tập luyện, vậy thì chắc chắn câu lạc bộ của chúng tôi sẽ thu hút thêm được rất nhiều người.

Bởi vậy, tôi có lòng tin tuyệt đối rằng, để mỗi người đã lựa chọn Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đều có thể nhận được hạnh phúc mà mình muốn!

Càng những người đã bị tổn thương to lớn, chúng tôi càng tập trung huấn luyện!

Do đó, nhằm vào tình hình đặc biệt của Tiểu Long, tôi tạm thời tổ chức một “Tổ hành động đặc biệt thứ nhất”, tiến hành kế hoạch “Hành động đặc biệt ban đêm”.

Lúc này, “Hành động đặc biệt ban đêm” vừa mới bắt đầu!

Nhân vật nữ chính trong hành động đặc biệt lần này chính là Ma Thu Thu. Khoác trên người chiếc váy liền màu hồng phấn, cô e thẹn đứng dưới một gốc cây lớn um tùm. Nhưng nhân vật nữ chính duy nhất của chúng tôi lại tỏ ra lơ đãng, lúc nào cũng nhìn về phía một gốc cây khác.

Là hướng dẫn và khách mời đặc biệt của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, tôi và Kỷ Minh vừa hồi hộp, vừa tự tin núp sau một gốc cây khác, cẩn thận nhìn xuyên qua bóng tối, quan sát bài “diễn tập tình yêu” đang diễn ra trước mặt, nhưng...

Tôi không thể nhìn được nữa, lao ra khỏi gốc cây:

- Thu Thu, cậu có chuyện gì thế? Sao lại xấu hổ hơn cả Tiểu Long thế hả?

- Tô Cơ... Làm thế này không hay lắm thì phải... – Ma Thu Thu đáp ứng, – Không biết vì sao, tớ cứ có dự cảm không lành...

- Thu Thu! Là vì cậu hồi hộp quá đó thôi! Chúng ta đang giúp Tiểu Long khắc phục khó khăn mà! – Tôi kiên quyết nói, – Cậu xem, Tiểu Long khó khăn lắm mới dám tiếp xúc với con gái, đó đều là công lao của cậu đấy! Lẽ nào cậu nhẫn tâm để cho cậu ấy quay lại với tính cách trước kia sao?

- Tớ...

- Thu Thu, cậu là người bạn tốt nhất của tớ ở trường Đại học Tinh Hoa này, sao cậu lại không giúp tớ chứ? – Tôi không tự chủ được, vội vàng nói lớn.

- Vâng, vâng được rồi... Nếu không phải vì Tô Cơ... Tớ sẽ không đồng ý làm việc này đâu. – Cuối cùng Ma Thu Thu cũng cúi thấp đầu, xoắn mấy đầu ngón tay, nói nhỏ.

OK! Action!

Đêm khuya thanh tịnh, ánh sao sáng lấp lánh trên đầu, mặt trăng càng trở nên rõ ràng hơn mọi khi, trông như một cái đĩa bằng bạc treo lơ lửng trên bầu trời. Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua khiến chiếc váy của Ma Thu Thu bay nhẹ, mái tóc dài bóng mượt buông hờ trên đôi vai thon nhỏ thì thoáng lại phát ra một thứ ánh sáng làm người đối diện phải ngơ ngẩn!

Còn Tiểu Long thì chăm chú nhìn Ma Thu Thu...

Thình thịch... Thình thịch...

Hai trái tim trẻ trung trước mặt cùng tăng nhịp đập, trái tim tôi bỗng chốc cũng như nổ ra!

OK! Vạn tuế! Tôi lại thành công rồi! Giáo viên tình yêu Bạch Tô Cơ, lại một lần nữa giành được thắng lợi trong buổi diễn tập tình yêu thật xuất sắc!

Bình...

Đúng vào lúc tôi đang vui thầm trong lòng, đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên từ gốc cây đằng xa!

Tôi chỉ nhìn thấy một cái bóng đen to tròn như mặt trăng từ trên trời rơi xuống, rớt thẳng vào giữa Ma Thu Thu và Tiểu Long!

Ma Thu Thu giật nảy mình, cả người phản xạ theo điều kiện, ngã về phía sau! Còn Tiểu Long thì ngây ngơ đứng nguyên chỗ cũ, há hốc mồm!

- Khốn nạn! Khốn nạn! Khốn nạn!

Cái bóng đen ấy sau một hồi lặn lộn dưới đất, đột ngột đứng lên.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, thì ra cái bóng đen đó là một người!

Nhưng người này sao lại đen như thế? Da đen đã đành, ngay cả quần áo cũng một màu đen tuyền! Anh ta tưởng rằng mình là một tên trộm đang “hành hiệp” trên “giang hồ” sao? Tôi thấy anh ta giống một gã xã hội đen kỳ quặc hơn!

Điều buồn cười là trong bóng tối, chúng tôi chỉ nhìn thấy hàm răng trắng bóng của gã “người

đen” đang nhe ra.

Đúng vào lúc tôi đang tò mò nghiên cứu về gã “người đen” này thì gã nhanh chóng lao về phía Tiểu Long! Tiểu Long lúc đó vẫn sợ hãi đứng nguyên chỗ cũ, hoàn toàn không có khả năng chống cự, bị gã “người đen” túm chặt vạt áo rồi nhấc bổng lên!

- Nói mau! Mà làm gì với chim sẻ? Mà dám đụng vào người phụ nữ của tao, muốn chết sao?

“Người đen” gầm lên, không buồn nghe Tiểu Long giải thích, đạp luôn vào người anh ta! Tiểu Long lúc này mới phản ứng lại, chỉ biết lăn lộn kêu đau!

- Đứng... đừng đánh nữa... Tiểu Long vô tội mà... Hu hu hu...

Đúng vào lúc “người đen” đang định đánh cho Tiểu Long một trận nữa thì tiếng khóc ảm ức của Ma Thu Thu vang lên.

Nghe thấy tiếng khóc của Ma Thu Thu, “người đen” thoáng khựng lại, không đánh Tiểu Long nữa nhưng bàn tay vẫn túm chặt vào áo anh ta, bước mấy bước về phía Ma Thu Thu.

- Nói đi! Em... em có làm việc gì có lỗi với anh không?

- Mông Thái Nhất... Em... Em không làm...

Mông Thái Nhất!

Lúc này tôi mới nhớ ra, thì ra gã “người đen” này không phải ai khác mà chính là Mông Thái Nhất – một cây si của Ma Thu Thu.

Nhưng chẳng phải Mông Thái Nhất học ở Học viện quân sự Tinh Hoa sao? Nghe nói đó là một ngôi trường khép kín, ngoại trừ thời gian nghỉ cố định, cho dù là một con ruồi cũng không có cơ hội thoát ra ngoài...

- Cái học viện rách nát đáng chết đó ngày nào cũng huấn luyện ngoài trời, khiến anh đen như cột nhà cháy! Hệ thống quản lý khép kín hoàn toàn cứ như thể là nhà tù! Anh khổ sở lắm mới thoát được ra khỏi nơi đó, lập tức tới thăm em, không ngờ em lại lén lút anh đi hẹn hò với gã đàn ông khác! Em... em phản bội anh!

Vào lúc tôi còn đang nghi hoặc không hiểu chuyện gì, tiếng hét của Mông Thái Nhất đã giải quyết mọi nghi hoặc trong tôi.

- Không không không... Em... em không có... – Lời nói của Mông Thái Nhất khiến Ma Thu Thu trở nên căng thẳng! Cô ra sức xua tay, hoảng sợ nhưng vô cùng nghiêm túc biện hộ cho mình, – Em chỉ ăn cơm, đi dạo với con trai...

Bình bình bình...

Lời nói của Ma Thu Thu chưa dứt, nắm tay của Mông Thái Nhất đã co lại, sau đó anh ta thui vào cánh tay của Tiểu Long! Mắt Tiểu Long trợn trừng lên vì đau đớn!

- Không, không, không... Không phải. Không phải là hẹn hò với một mình cậu ấy... Còn có... Còn có rất nhiều người...

Trời ơi! Ma Thu Thu, cậu đúng là con chim sẻ ngốc nhất trên thế gian này! Giải thích như thế chẳng phải là thêm dầu vào lửa sao? Đôi mắt vô tội của Tiểu Long lại trợn lên, một nắm đấm không hề khách khí của Mông Thái Nhất lại rơi trúng vào bụng anh ta.

- Á... Ma... Thu... Thu!

Nhìn Ma Thu Thu càng giải thích càng rối, còn Mông Thái Nhất càng lúc càng thô bạo, Tiểu

Long cũng đang lâm vào tình cảnh nguy hiểm, có một cảm giác mãnh liệt thôi thúc tôi, khiến tôi bất lực thờ dài!

Haiz! Sự việc tới nước này, tôi buộc phải làm cái gì đó, không thể khoanh tay đứng nhìn được!

Vào lúc bộ óc tôi đang hoạt động vô cùng mạnh, suy nghĩ xem nên làm thế nào để giải quyết sự việc trước mắt thì bỗng dưng bên vai có một luồng gió ấm áp.

Tôi quay đầu lại, phát hiện ra Kỷ Minh đang đứng bên cạnh mình, nhìn tôi chăm chú, trong ánh mắt anh hiện lên câu nói “Chúng ta cùng đi nào”! Tôi thấy tim mình thoáng rung động, lập tức gạt đầu với Kỷ Minh, không hề do dự, lao về phía trước!

- Anh im lặng một chút đi!

Lao lên đứng chắn trước Ma Thu Thu, giang hay tay ra như chú gà mẹ đang bảo vệ đàn gà con, giấu Ma Thu Thu về phía sau lưng mình, tôi nói lớn!

- Cô là ai? – Nhìn thấy tôi từ đâu đó bước ra, Mông Thái Nhất thoáng khựng lại, anh ta nhìn tôi từ trên xuống dưới như thăm đánh giá, bỗng dưng chau mày lại, tiếp tục “lên con”, – Đừng tưởng cô là con gái thì tôi không dám ra tay! Mau tránh ra!

- Anh là Mông Thái Nhất phải không? Tôi là bạn của Tô Hựu Tuệ, Bạch Tô Cơ, anh đừng hiểu lầm, cô ấy chỉ giúp tôi hoàn thành bài luyện tập của câu lạc bộ mà thôi. Cô ấy chẳng có quan hệ gì với Tiểu Long cả.

Tôi nghiêm túc giải thích cho Mông Thái Nhất nghe.

- Bạn? – Khuôn mặt đen nhẻm của Mông Thái Nhất cau lại, khóe miệng nhếch lên. – Bạch Tô Cơ! Nếu đã là bạn sao cô lại có thể lợi dụng chim sẻ như vậy? Tôi biết rồi, đều tại cô! Đều tại cô làm chim sẻ của tôi hư hỏng!

- Anh đúng là đồ ích kỷ, Ma Thu Thu đâu phải là sở hữu của cá nhân anh.

- Cô ấy là người phụ nữ của tôi! Sao cô dám để bọn con trai khác đụng vào người phụ nữ của tôi?

- Đầu anh được làm bằng đá phải không? Tôi nói rồi, Thu Thu là bạn tôi!

- Bạn? Cô đối xử với bạn mình như thế sao?

- Tôi làm như thế có gì không đúng? Thu Thu sau khi được tôi rèn luyện đã trở nên tự tin hơn, như vậy là không đúng sao?

- Vậy cô có hỏi cô ấy là cô ấy có muốn làm vậy không? – Cuối cùng, Mông Thái Nhất hét lên.

Nếu không phải vì Tô Cơ... Tôi sẽ không đồng ý làm việc này đâu.

Nhớ lại những lời Ma Thu Thu nói, tôi thoáng giật mình.

- Mông Thái Nhất, dừng!

Mông Thái Nhất xô Tiểu Long lúc đó đang thờ hỏn hển về một bên, sau đó bước từng bước dài về phía tôi, giơ tay ra đẩy tôi, sau đó không hề do dự, nắm lấy tay Ma Thu Thu, quay người đi thẳng.

- A... a...

Mông Thái Nhất còn chưa đi được bước nào, bỗng dưng tay anh ta buông ra, kêu lớn.

Tôi chỉ thấy Kỷ Minh với sắc mặt bình tĩnh, hai tay đang giữ chặt hai cánh tay của Mông Thái Nhất, sau đó nhẹ nhàng tách hai tay của Mông Thái Nhất sang hai bên, sau đó ép chặt lên gáy!

Mông Thái Nhất không động đậy được, chỉ ra sức giậm mạnh hai chân!

- Mông Thái Nhất! Kỷ Minh!

Không bị Mông Thái Nhất giữ nữa, Ma Thu Thu nhanh chóng lùi về sau hai bước, đứng sát vào tôi.

Mặc dù cô đã thở phào một hơi nhưng vẫn hồi hộp xoắn hai bàn tay vào nhau, lo lắng nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Mày là thằng khốn nạn nào? Tao quen mày sao?

Mông Thái Nhất vừa giãy giụa, vừa hét lên với Kỷ Minh, nhưng Kỷ Minh hình như không cảm nhận được lời uy hiếp trong giọng nói của hắn, chỉ lặng lẽ nhìn hắn mà không lên tiếng.

Bỗng, bình...

Lại là một tiếng động lớn. Đúng vào lúc Mông Thái Nhất đang ra sức mắng chửi, chỉ thấy Kỷ Minh nhẹ nhàng buông tay ra, cả người Mông Thái Nhất giống như “vật thể rơi tự do”, đổ ầm xuống mặt đất.

- Ôi, cái mông của tôi!

Biểu cảm trên khuôn mặt của Mông Thái Nhất giống như cả trăm năm nay mới gặp phải chuyện này, mặt mũi nhăn nhó tới mức khiến ai cũng phải buồn cười! Nhưng ngay sau đó, hắn lại hất khuôn mặt đen như mực của mình lên, nắm tay lao về phía Kỷ Minh!

Bình! Bình! Bình!

Mông Thái Nhất còn chưa kịp tới gần, Kỷ Minh đã hơi nhếch mép lên, hai tay dựng đứng, nhanh, chuẩn, mạnh và tốc độ, thụi ngay vào vai và ngực của Mông Thái Nhất, Mông Thái Nhất lại đau đớn ngã phịch xuống đất!

- Á... a... a

Có lẽ vì thấy Kỷ Minh hoàn toàn không coi mình ra gì, Mông Thái Nhất nổi giận! Hắn lại lao về phía Kỷ Minh, hét to:

- Mày... mày... Mày là thằng khốn nạn! Chắc gì mày đã biết võ, đừng có giả bộ trước mặt tao.

- 15 tuổi tôi đã có đai đen rồi.

Kỷ Minh thông thả nói. Mông Thái Nhất khi đó như một quả cam bị vắt hết nước, ỉu xiu ngồi trên đất, không nói được lời nào.

- Mông Thái Nhất...

Giọng nói lo lắng của Ma Thu Thu vang lên bên tai tôi, tôi vỗ nhẹ vai cô an ủi.

- Không sao đâu, Thu Thu, Kỷ Minh giỏi lắm! Chắc chắn lát nữa anh ấy sẽ khuyên được Mông Thái Nhất, cậu cứ yên tâm đi!

Nhưng vào lúc Kỷ Minh tóm chặt hai tay Mông Thái Nhất một lần nữa thì một việc nằm ngoài dự đoán đã xảy ra!

Đúng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Ma Thu Thu bất chấp tất cả lao ra. Cánh tay của Kỷ Minh đập mạnh vào mặt cô, nhưng hình như cô không phát hiện ra, chỉ biết ôm chặt lấy Mông Thái Nhất đang đau đớn nằm dưới đất, sau đó quay đầu lại, im lặng một lúc, cuối cùng kiên quyết nói:

- Tô Cơ, xin lỗi, chắc tớ không giúp cậu được nữa...

- Cái gì?

Tôi giật mình, không dám tin vào đôi tai của mình nữa.

Nhưng sắc mặt của Ma Thu Thu kiên định khác thường:

- Bởi vì đối với tớ mà nói, Mông Thái Nhất rất quan trọng, tớ không muốn anh ấy không vui.

Nói xong, Ma Thu Thu dìu Mông Thái Nhất đi thẳng, từ đằng xa thì thoáng vẫn vọng lại tiếng rên rỉ của Mông Thái Nhất.

Hu hu... Hu hu...

Tất cả mọi thứ bên tai lại trở nên yên tĩnh khác thường, Kỷ Minh im lặng nhìn tôi, hình như cũng không biết phải làm thế nào.

- Mình không sao, bạn về trước đi. Một lúc sau, tôi mệt mỏi nói.

Kỷ Minh mở miệng định nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, anh đi vài bước lại quay đầu nhìn tôi rồi mới đi tiếp.

Tôi gục mặt xuống đầu gối, cô đơn ngồi trên thảm cỏ, chỉ muốn yên tĩnh một mình. Con gió buổi đêm se lạnh không ngừng thổi bay mái tóc dài của tôi, khiến trái tim tôi càng thêm rối loạn.

Đúng vào lúc đó, tôi phát hiện ra có một bóng đen, cái bóng đen đó không quay đầu lại, chỉ là một cái lưng ở đối diện tôi. Đó là một cái lưng dài và thẳng, mái tóc dài bị gió thổi rối tung.

- An Vũ Phong? Là anh hả?

Lúc sau mới định thần lại, cuối cùng tôi cũng nhận ra chủ nhân của cái bóng đó, ngạc nhiên kêu lên!

- Ha ha ha... Bạch Tô Cơ, cô có nghị lực thật đấy!

Lời nói của An Vũ Phong vẫn châm chọc như mọi khi.

- Có điều, tôi vẫn cảm thấy, giáo trình đặc biệt của cô quả thật là rất “Tiểu Bạch”, rất hợp với cái tên “Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch” của cô! Ha ha ha!

Giọng nói lạnh lùng bỗng chuyển thành tràng cười nhạo báng, tôi giận dữ tới mức toàn thân run rẩy, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, ngẩng đầu lên, nhìn về hướng của An Vũ Phong, không hề sợ hãi, hét lên:

- Dù sao cũng tốt hơn một con côn trùng! Học theo người khác thành lập câu lạc bộ, không hề biết là phải làm thế nào, chỉ biết canh ba nửa đêm đi theo dõi người ta, tới lúc bị bắt thì lại trốn như một con chuột. An Vũ Phong, tại sao tôi cảm thấy hành vi của anh không giống đại thần của nước Chanel mà lại giống như một tên trộm vậy?

Ừm! Bạch Tô Cơ! Tuyệt lắm!

- Hừ...

Ai mà ngờ An Vũ Phong bước từng bước chậm rãi về phía tôi, đôi mắt sâu thẳm phát ra ánh sáng đáng sợ.

Hắn... Hắn định làm gì? Nơi này tối tăm, hắn định giết người diệt khẩu sao?

Tôi bất giác lùi về sau, cho tới khi lưng chạm vào thân cây thô ráp đằng sau, không còn chỗ nào trốn nữa mới dừng lại!

Bỗng dưng, An Vũ Phong giơ hai cánh tay lên, chống vào thân cây, khiến tôi bị nhốt trong vòng tay của hắn. Giây phút đó, tôi cảm thấy có một áp lực rất lớn khiến mình không thở

được.

- Anh... anh định làm gì? – Tôi run run hỏi.

- Nơi này chỉ có hai chúng ta, cô nói xem tôi định làm gì? – Anh ta khẽ nhướn mày lên, mỉm cười. – Hay là cô có ý nào hay hơn?

- ... – Trời ơi! Sao trên đời này lại có người vô liêm sỉ như thế?

- Kẻ trộm của nước Chanel... Vừa nãy cô nói thì tôi mới nhớ. – Hấn lại làm ra vẻ đang suy nghĩ cái gì đó, gật gật đầu, – Ừm... tốt nhất là nhanh chóng kết thúc trò chơi này.

Anh ta buông một câu rồi thả tay ra, quay người đi thẳng về phía trước, cứ như thể tôi chỉ là không khí!

Hừ! Bây giờ tôi có thể khẳng định cái gã này là kẻ khốn nạn nhất trong số những kẻ khốn nạn, chỉ có những gã đàn ông không có phẩm cách mới giờ trò ngang ngược khi bị người ta bắt quả tang.

Vào lúc tôi giận dữ dậm chân xuống thảm cỏ, lảo đảo một mình, trong không trung lại vang lên giọng nói mà tôi không muốn nghe nhất...

- Nói cho cô biết, vừa nãy hình như tôi nhìn thấy nữ hoàng tình yêu của trường trung học Minh Đức... đỏ mặt...

A a a...

Anh ta lại dám đùa cợt tôi! Có phải là ông trời phái anh ta xuống làm kẻ thù của tôi không?

Thời gian giống như một cô nàng vũ nữ xoay tròn không biết mệt mỏi.

Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch vẫn kiên cường “sống sót” trong tình trạng “âm thịnh dương suy”! Vào các thời gian rảnh rỗi, chúng tôi định kỳ tổ chức “Bài học tình yêu Tiểu Bạch” và cũng thu được hiệu quả nhất định.

Hồ Bách Linh dưới sự đốc thúc của mọi người cũng bắt đầu giảm cân, Ma Thu Thu càng ngày càng ra dáng của một thực nữ, còn Kỷ Minh thì lúc nào cũng vẫn đứng về phía tôi, dành cho tôi sự ủng hộ vô tư nhất!

Nhưng trong lòng tôi vẫn còn một hòn đá đè chặt – bởi vì nhiều nguyên nhân, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch vẫn không xuất hiện một couple nào. Mặc dù mọi người tập luyện với nhau rất nhiệt tình, nhưng tới khi kết thúc buổi tập, họ lại trở về là hai đường thẳng song song.

- Chủ tịch Bạch, tạm biệt!

- Tô Cơ, hẹn mai gặp lại!

...

Tạm biệt mọi người, tôi đeo ba lô lên lưng nhưng lại không muốn về nhà, lững thững đi ra khỏi đại học Tinh Hoa, dạo bộ lung tung trên các tuyến đường của thành phố Tinh Hoa.

Một cái đèn đỏ sáng lên, xe hai bên đường dừng lại, tôi vô thức dừng bước chân. Lười biếng chờ đèn xanh. Quay đầu sang, chỉ nhìn thấy bóng mình in trên cánh cửa sổ bằng kính trong suốt ở bên cạnh, tôi ngẩn ngơ rồi ngắm kỹ gương mặt mình.

Hả? Lạ thật, tôi vốn tưởng rằng Bạch Tô Cơ lúc nào cũng xinh đẹp, tràn đầy sức sống, là một mỹ nữ vạn người mê, nhưng khuôn mặt trong gương lúc này lại có phần tiều tụy, hốc hác!

Trái tim tôi thoáng thẳng thốt!

Tin tin...

Tiếng còi xe đằng sau vang lên, nhưng tôi vẫn đứng bên cạnh cánh cửa sổ như một con ngốc, nhìn vào bóng mình trong gương.

- Chủ tịch Bạch, cô rất muốn mua cái này sao? Nhưng có lẽ là cô nghèo lắm nhỉ?

Không biết đứng ngẩn ngơ bao lâu, bỗng dưng một giọng nói trêu chọc vang lên sau lưng tôi.

Tôi không quay đầu lại, hai con mắt đã mở to ra.

Trên tấm kính trong suốt là một bóng người mờ mờ!

Mái tóc dài đen nhánh như một dấu hiệu nhận biết đặc biệt đang nhảy múa cùng với gió, đôi mắt đen và sâu thẳm đang giễu cợt nhìn tôi!

- Chủ tịch An, tôi không có hứng thú với một gã giàu sổi! Nhưng tôi không ngờ anh còn thích trò theo dõi người khác.

- Vậy sao? Tôi chỉ thấy tò mò là sao bạn Bạch Tô Cơ lại đứng giữa đường làm người gỗ thôi!

- Nhưng An Vũ Phong vẫn không hề có phản ứng gì trước lời nói xóc của tôi, giọng nói hiền lành nhưng lại đầy vẻ giễu cợt.

- Anh... Tôi làm gì chẳng liên quan gì tới anh cả.

Tôi cố gắng để giọng nói của mình nghe thật lạnh nhạt nhưng vô thức quay đầu đi, sau đó ngẩng đầu lên bước đi!

Thấy tôi chuẩn bị đi, An Vũ Phong không hề tỏ ra ngạc nhiên, vẫn thong thả nói:

- Không ngờ cô lại có hứng thú với “nhãn hàng” này, có điều... – Bỗng dưng đôi mắt hấn lại nheo lại nhìn tôi. – Nhìn vóc dáng của cô thì mặc bộ này có vẻ lãng phí quá!

- Tôi mặc gì cần anh phải đứng đó khoa chân múa tay chỉ bảo sao?

- Ô... Sao tôi lại quên mất, bạn Bạch “gà chay” thích nhất là những nhận xét của bạn “gà gáy”.

- Anh... – Tôi cảm hận nghiêng răng, liếc hấn bằng đuôi mắt, – Thời gian PK là 90 ngày, bây giờ mới qua một nửa, tôi nghĩ tới lúc đó kết quả sẽ rõ ràng, không cần anh phải nhắc nhở ý chí chiến đấu của tôi.

- 90 ngày dài quá, hay là chúng ta chơi một trò chơi để kết thúc trận PK này, được không?

Lúc đó, lời nói của An Vũ Phong như một con kiến chui vào lỗ tai tôi! Tôi cảm thấy trong lòng mình ngứa ngáy khó chịu.

Kết thúc trước trận PK?

Mấy chữ này sao lại có ma lực như vậy? Nhưng An Vũ Phong có tốt bụng như thế không? Liệu hấn có âm mưu nào không?

Mặc dù trong lòng tôi rất thắc thỏm, nhưng tôi vẫn không kìm chế được mình, dừng chân lại. Quay đầu lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn An Vũ Phong.

- Quy tắc trò chơi?

- Đây chỉ là một trò chơi giữa hai chúng ta, chủ đề là “Ai có thể không động lòng”. Hai người chúng ta đại diện cho hai câu lạc bộ, hẹn hò nhau trong một tuần. Trong một tuần này, chúng ta phải dốc hết toàn lực để khiến đối phương không tự chủ được mà thích mình! Đồng thời, cũng phải khống chế bản thân để không bị đối phương thu hút. Một tuần sau, trò chơi kết thúc, nếu bên nào có hiện tượng ỷ lại vào bên kia thì là thua. Cái giá của thua cuộc là phải lập tức đóng cửa câu lạc bộ của mình vô điều kiện!

An Vũ Phong giơ ngón tay lên, tay trái khế đung đưa, nói rõ ràng “quy tắc trò chơi” cho tôi nghe.

Tôi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trắng trẻo của An Vũ Phong, bỗng dưng cảm thấy An Vũ Phong lúc này hình như hơi khác với An Vũ Phong bình thường tự cao tự đại với nụ cười đều đặn! Hắn lúc này tỏ ra vô cùng nghiêm túc, trịnh trọng!

- Thế nào? Có cần nghĩ không?

An Vũ Phong thu ngón tay về, ung dung nhét tay vào túi quần, người hơi nghiêng đi một chút, im lặng nhìn tôi.

Ánh mắt hắn lúc đó hình như nói, Bạch Tô Cơ, nếu cô không dám thì có thể đi ngay lúc này.

Ha ha ha...

Ai có thể không động lòng? Trò chơi này không phải là sở trường của Bạch Tô Cơ tôi sao?

Gã ngốc này định dùng thời gian một tuần để trêu đùa tôi sao? Ha ha ha... Đây là câu chuyện cười buồn cười nhất mà tôi từng nghe.

Một tuần...

Không vấn đề gì!

Chưa cần chờ tới một tuần sau, bây giờ tôi đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Có điều, An Vũ Phong, tôi sẽ bắt anh thua tâm phục khẩu phục.

Nghĩ tới đây, tôi không hề do dự hất cằm lên, tự tin trả lời:

- Được! Tôi nhận lời!

- OK! – Khóe mắt An Vũ Phong ánh lên nét vui mừng, trong mắt lại phát ra tia sáng lấp lánh, cười rạng rỡ, – Bạch Tô Cơ, tôi nghĩ một tuần tới đây chúng ta sẽ rất vui vẻ đấy.

Nói xong, hắn bỗng dừng lại, đầu nghiêng sang một bên, chép miệng:

- Bộ bên trái và bộ bên phải, cô chọn bộ nào?

Chọn bộ nào? Tôi ngơ ngẩn, lúc này mới tập trung vào con manơcanh bày trong tủ. Vừa nhìn vào đó, cho dù là người rất “lão luyện” mà tôi cũng phải đỏ mặt.

Thì ra tôi đang đứng trước hai manơcanh một nam một nữ đang ở tư thế thân mật với nhau.

Manơcanh nam mặc một cái quần bơi nhỏ xíu, trên đó có in hình bãi biển và cây dừa; còn trên người manơcanh nữ lại là một bộ bikini vô cùng mát mẻ, thể hiện ra những đường cong tuyệt mỹ cho người đi đường xem.

A a a... Gã khốn nạn này! Tôi lại trúng kế rồi!

*

* *

Tích tắc... tích tắc...

Lại là thứ bảy, bởi vì đa số các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đều phải tham gia vào kỳ thi kiểm tra trình độ tiếng Anh ở trường nên hôm nay câu lạc bộ tạm nghỉ một hôm. Tôi nhàn rỗi nằm nướng trong chăn, đang mơ một giấc mơ đẹp thì bỗng dưng chuông điện thoại vang lên.

Ai? Ai làm phiền giấc mộng đẹp của bản cô nương? Thật đáng ghét!

Tôi uể oải lăn một vòng trên giường, tóm lấy cái điện thoại trên đầu giường, ấn một nút. Trên màn hình hiện lên mấy dòng chữ:

9 giờ sáng, gặp tại đường Thời Quang.

Còn nữa, tôi không thích con gái không tuân thủ thời gian!

Người gửi quả nhiên là An Vũ Phong!

Đường Thời Quang?

Ba chữ này giống như một luồng điện xẹt nhanh qua đầu tôi, khiến tôi mở to mắt! Ký ức tôi nhanh chóng tái hiện lại truyền thuyết đó:

- Tô Cơ, cậu có biết đường “Thời Quang” không?

- Đường Thời Quang? Cái tên này nghe lạ thế? Lẽ nào là một con đường rất cổ sao?

- Cũng coi như thế... Đường Thời Quang là con đường cổ nhất của thành phố Tinh Hoa. Có phòng chụp ảnh cổ kính, hai bên có những quán bán đồ ăn vặt ăn mãi không hết, còn rất nhiều cửa tiệm nhỏ thú vị, mọi người đều gọi nó bằng cái tên thân mật là đường Tình nhân! Tương truyền rằng nếu một đôi tình nhân nắm tay nhau đi từ đầu đường tới cuối con đường, họ sẽ được mọi người chúc phúc, không bao giờ chia tay!

- Vậy sao... Thế sau này chắc chắn tớ không thể đi vào đường Thời Quang với những gã đàn ông theo đuổi tớ, nếu không, tớ và họ không bao giờ chia tay thì những anh chàng đẹp trai khác phải làm thế nào...

...

Mấy năm trước, khi tôi và Tô Hựu Tuệ vẫn còn là học sinh của trường Trung học Minh Đức, chúng tôi thường cùng nhau thảo luận về những sự việc thú vị trong thành phố Tinh Hoa. Khi đó, ấn tượng sâu sắc nhất của tôi là câu chuyện về đường “Thời Quang”. Tôi còn nhớ hôm đó, khi tôi nói xong, Tô Hựu Tuệ đã bật cười lăn lộn.

Ha ha ha... Đó là thời khắc vui vẻ nhất của tôi trên thế giới này...

Này, này, này!

Vào lúc tôi đang chìm đắm trong những hồi ức đẹp thì bỗng dưng tôi lại nghĩ ra cái gì đó, bực mình vỗ mạnh vào đầu, bật dậy khỏi giường.

Bây giờ đâu phải lúc ngồi suy nghĩ! Đọc lại tin nhắn điện thoại xem nào!

Hừ hừ! An Vũ Phong, trò chơi của chúng ta bắt đầu mở màn rồi sao? Đây là chiến thư mà anh phát ra hả?

Tôi lạnh lùng hừ hai tiếng, sau đó không hề do dự, giơ cao điện thoại lên, nhanh chóng ấn mấy nút.

Chuẩn bị tiếp chiêu đi! 9 giờ, đầu đường Thời Quang, không gặp không về

Một chiếc áo sơ mi trắng có thắt nơ ở ngực, bên ngoài là một chiếc áo khoác mỏng bó eo màu vàng chanh. Chiếc quần ngắn dài tới đầu gối trẻ trung, kết hợp với sợi dây lưng màu cà phê, thêm vào đó là sợi dây chuyền bằng bạc sáng lấp lánh đeo trên cổ, Bạch Tô Cơ trong gương trông thật là xinh đẹp, quyến rũ và tràn đầy sức sống.

Ha ha! Nghĩ tới việc cuộc hẹn hò ngày hôm nay không bình thường, tôi không muốn trang điểm cho mình trở thành công chúa, có lẽ ăn mặc như thế này sẽ phù hợp với một cuộc PK hơn! Tôi thích thú giơ ngón trỏ và ngón giữa ra, làm thành biểu tượng chữ “V”, soi mình trong gương lần cuối rồi xách cái túi hình trăng khuyết màu vàng đi ra ngoài!

Tang tang tang tang tang tang tang tang tang...

Chiếc đồng hồ lớn của thành phố Tinh Hoa thông thả điểm 9 tiếng. Tôi thông thả đi trên đường Thời Quang. Mỗi bước chân đi, miệng lại khẽ nhếch lên cười, thu hút ánh mắt của mọi người đi đường.

Ha ha ha... An Vũ Phong, muốn hẹn hò với Bạch Tô Cơ tôi sao? Lẽ nào anh không biết, hẹn hò với Bạch Tô Cơ phải trả một cái giá rất cao sao?

Ba chữ “Đường Thời Quang” đã xuất hiện trước mắt tôi, cổng đường Thời Quang giống như một tòa nhà cổ, những nét chữ rồng bay phượng múa khắc trên đó tràn đầy không khí cổ kính! Tôi hít một hơi thật sâu, đứng thẳng người lên, kiêu ngạo nhìn ra xung quanh. Nhưng trong không khí hài hòa cổ kính này, lại có một màu sắc rất khác biệt thu hút mạnh mẽ ánh nhìn của tôi!

Đó là một người cao lớn mặc toàn đồ trắng, chiếc áo phong trắng, cái quần dài bó sát màu trắng và còn đội cả một cái mũ trắng! Cả người đó như một chòm sao băng lướt qua trong đêm, trắng tới chói mắt, trong phút chốc, tất cả mọi thứ xung quanh người đó dường như mất đi màu sắc.

Cái bóng màu trắng đang đứng nghiêng, lưng dựa vào cột đèn màu đen, thờ ơ chờ đợi điều gì đó. Bỗng dưng, ánh mắt của hắn chậm chậm liếc về phía tôi, tôi vô thức ngẩng cao cổ lên, định kiêu ngạo nở một nụ cười quyến rũ, nhưng khóe miệng của hắn đã khẽ nhếch lên rồi bước nhanh về phía tôi.

- Bạch Tô Cơ, cô tới muộn nhé! – Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, cách ăn mặc khoe khoang như vậy ngoài An Vũ Phong ra thì còn có thể là ai? Chỉ thấy An Vũ Phong đưa tay ra, khẽ chỉ vào trán tôi, cười hi hi, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười nhiều ý nghĩa. – Nhìn đồng hồ đi, 9 giờ 30 phút, cô để tôi chờ nửa tiếng, cô nói xem, nên làm thế nào?

- Ha ha ha... – Mặc dù tôi thừa nhận rằng từ trước tới nay chưa có gã đàn ông nào mặc màu trắng lại đẹp như vậy, nhưng tôi vẫn không thêm quan tâm tới hắn, hất tóc ra sau. – Lẽ nào anh không biết, đến muộn trong buổi hẹn hò là đặc quyền của phụ nữ sao?

- Ồ... – An Vũ Phong không hề bị lời nói của tôi đánh gục, thu tay về, hai tay khoanh trước ngực, chép miệng nhìn tôi, nhìn mặt hắn như một cậu bé vừa được ăn kẹo. – Nhưng tôi là đối tượng hẹn hò lại thấy hơi bức mình! Bởi vậy cô buộc phải bị phạt!

- Tô Cơ, bắt đầu từ bây giờ, tôi gọi cô là Tô Cơ được không? Tôi sẽ đối xử với cô vô cùng dịu dàng, không cần lo lắng, chúng ta cùng đi dạo phố nhé! Tôi nghe nói con đường này có một cửa hàng trang phục đời Đường rất nổi tiếng tên là “Gió Trung Quốc”, hay là sự trừng phạt đầu tiên chính là phạt cô đi chọn cho tôi bộ trang phục phù hợp với tôi nhất!

Hả?

Mua quần áo?

An Vũ Phong tự nhiên đưa tay ra, bàn tay rộng rãi và ấm áp của hắn nắm chặt lấy tay tôi, trong giây lát, một luồng khí ấm áp chảy vào tim tôi. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là, ngây ngô nhìn gã đàn ông dịu dàng như một thiên sứ trước mặt, không thể tưởng tượng được rằng một người mà mấy ngày trước còn ra sức châm chọc tôi, bây giờ lại có nụ cười quyến rũ tới vậy. Sự khác biệt này khiến tôi nhất thời khó có thể chấp nhận được!

- Tô Cơ, tay của em lạnh quá! Có phải là vì thời tiết không? Nếu lạnh quá tôi có thể cho em mượn cái ôm của tôi. – An Vũ Phong mỉm cười kéo tôi về phía hắn, đầu óc tôi không ngừng chuyển động, còn chuyển động nhanh hơn một hành tinh chuyển động nhanh nhất, dùng đủ mọi cách để phân tích mọi thứ đang diễn ra trước mắt.

Bạch Tô Cơ, đừng để cảnh tượng hoa lệ giả dối này che mắt! Mà quên rồi sao? Đây chỉ là một trò chơi! Một trò chơi tình yêu, một trò chơi từ đầu đến cuối chỉ có người thắng kẻ thua! Cho dù bây giờ hắn đối xử với mày như thế nào, mục đích của hắn cũng chỉ có một, đó là đánh bại mày! Còn việc bây giờ mày phải làm, chính là lấy lại tinh thần, hãy dùng ánh mắt chuyên nghiệp của một “chuyên gia tình yêu” để đánh bại hắn.

Nghĩ tới đây, trái tim đập loạn nhịp của tôi bình thường trở lại. Sau khi đã điều chỉnh lại tâm lý, tôi cũng phối hợp với An Vũ Phong, nắm chặt tay hắn, giả bộ nũng nịu.

- Chỉ cần anh nắm chặt tay em là em không cảm thấy lạnh nữa. Bởi vì đối với em mà nói, anh là ánh mặt trời ấm áp nhất!

Xoẹt...

Lời nói của tôi vừa dứt, chỉ cảm thấy xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, ngay cả tôi cũng cảm thấy buồn nôn với câu nói của mình! An Vũ Phong dừng chân, chậm chậm quay đầu lại, trên khóe miệng là một nụ cười châm chọc, nheo mắt với tôi!

- Tô Cơ, xem ra em còn dễ nhập vai hơn cả tưởng tượng của tôi! Người ta có câu thế nào nhỉ?

– An Vũ Phong đưa ngón tay lên ấn huyệt thái dương, làm như nghĩ cái gì đó, sau đó bật cười.

– Kỳ phùng địch thủ, bất phân thắng bại. Quả nhiên quyết định hôm đó của tôi không hề sai.

Kỳ phùng địch thủ, bất phân thắng bại?

Tôi nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của An Vũ Phong, nghiêm túc suy nghĩ câu nói vừa rồi của hắn, trong lòng bất giác có một cảm giác bất an.

Nhưng không biết vì sao, mặc dù đã có dự cảm không lành, nhưng bước chân tôi vẫn bắt đầu chuyển động...

Một tiếng đồng hồ sau, tôi đứng trong phòng thay đồ của tiệm trang phục đời Đường “Gió Trung Quốc”, ôm trong tay một chiếc áo xùn xám màu đỏ, bất lực thở dài! Tại sao bây giờ tôi lại phải hợp tác với gã điên này, điên tới mức chui cả vào phòng thay quần áo?

A a a... Tôi nắm chặt tay, ra sức dấn mạnh vào không khí, cuộc đối thoại của 5 phút trước lại hiện lên trước mắt tôi:

- Tô Cơ, em xem bộ này có đẹp không? Màu đen này có hợp với tôi không?

- Tùy anh thôi.

- Tô Cơ, tôi cảm thấy màu trắng vẫn là đẹp nhất. Nhưng hình vẽ trên cái áo màu trắng này lại xấu quá.

- Không biết.

- Tô Cơ, tôi cảm thấy áo xùn xám màu đỏ rất hợp với em! Hay là em thử đi.

- Không có hứng thú.

- Chào anh chị, anh chị có thể thử hai bộ đồ này, đây là trang phục đôi đẹp nhất của tiệm chúng tôi mùa này. Hoàng tử và hoàng phi của nước Chanel lần trước tới đây chơi cũng mua một bộ đồ y hệt!

- Được đó! Tô Cơ, cho em năm phút! Mau đi thay quần áo đi.

- Này này, đừng...

Rầm!

- Tô Cơ, đã xong chưa? – Bên ngoài vang lên tiếng gọi thích thú của An Vũ Phong. Tôi bất lực lắc đầu, vội vàng thay quần áo, quay người đẩy cửa phòng thay đồ rồi bước ra.

Tấm gương to nhất của cửa hàng quần áo đặt trên mặt đất, xung quanh được bao bởi một lớp khung bằng đồng, ánh đèn màu vàng dịu dịu khiến cả căn phòng dường như trở nên tối hơn. Trong gương, cô gái xinh đẹp như cánh hoa đào đang mở lớn mắt, tròn mắt thoáng chuyển động, khuôn mặt toát lên vẻ đẹp cổ điển mà tao nhã. Bộ xườn xám màu đỏ khiến thân hình cô gợi lên những đường cong hoàn mỹ, tạo thành một cái đẹp khó nói thành lời!

Người... người này là tôi sao?

Tôi không thể tin vào mắt mình, lắc mạnh đầu, rồi lại đưa tay lên dụi mắt. Bạch Tô Cơ tôi từ trước tới nay luôn xuất hiện trong hình ảnh nóng bỏng, nhưng không thể ngờ được rằng, mặc lên người một bộ quần áo cổ điển, tôi lại như thay đổi hoàn toàn, khiến ngay cả tôi cũng cảm thấy kinh ngạc!

Tôi mở lớn mắt, muốn nhìn rõ bản thân mình trong gương, nhưng vừa mở mắt ra, tôi lại giật mình!

Không biết từ lúc nào, An Vũ Phong đã đứng đằng sau tôi, nhìn chăm chăm vào bóng tôi trong gương!

Hắn lúc này cũng mặc một bộ đồ màu xanh đậm! Đường may khéo léo, những đường trang trí được làm bằng tay tỉ mỉ khiến nhìn hắn như một “hoàng tử hoa hồng đen” cao quý và hiếm có, cả con người hắn phát ra một ánh hào quang chói lọi, khiến cả tiệm quần áo phút chốc như sáng bừng lên!

Tôi ngơ ngác đứng nhìn, không nói ra được lời nào.

- Thưa chị, chị mặc bộ này rất đẹp. – Chìm đắm trong ảo giác mấy giây liền, bỗng một giọng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ. Tôi vội điều chỉnh lại tâm trạng, quay đầu lại nhưng không hề phòng nên lại đụng vào ánh mắt phức tạp của An Vũ Phong đang nhìn tôi!

Thình thịch! Thình thịch!

Tim tôi hình như bị va mạnh vào đầu đó, đập một cách điên cuồng! An Vũ Phong hình như cũng ngạc nhiên, vội vã chuyển hướng nhìn sang một nơi khác! Nhưng tôi lại vô tình phát hiện ra, khuôn mặt trắng trẻo của An Vũ Phong hình như thoáng ửng hồng!

- Hai người là người yêu phải không? Đúng là trai tài gái sắc, quả là đẹp đôi! – Nhân viên bán hàng hình như cũng cảm nhận được sự khác thường trong không khí, mỉm cười khen ngợi. – Đúng rồi, mua đồ đôi ở cửa hàng chúng tôi sẽ được giảm 20%.

- Ha ha ha... Không cần đầu, không cần đầu. – Tôi ngượng ngịu cười mấy tiếng, lắc đầu rồi chui tọt vào phòng thay đồ, vội vã thay bộ đồ trên người ra. Nhưng khi tôi chui ra khỏi đó, lại thấy An Vũ Phong đang xách trong tay một túi đồ được gói rất đẹp.

- Bạn trai chị đối với chị tốt thật! – Nữ nhân viên bán hàng ngưỡng mộ nói với tôi. – Vừa đẹp trai, lại vừa rộng lượng...

Tôi ngạc nhiên nhìn An Vũ Phong, An Vũ Phong lại giống như lúc trước, nắm tay tôi kéo đi

thăng.

- An Vũ Phong, tại sao anh lại mua hai bộ đồ này? Chẳng phải nói chỉ cần tôi đi cùng mua với anh là được rồi hay sao? – Đi tới đoạn bậc đá tam cấp của đường Thời Quang, tôi ngạc nhiên hỏi An Vũ Phong.

- Ha ha ha... – An Vũ Phong chỉ cười rất sảng khoái, mặc dù tròng cười của hắn khiến không ít người quay đầu lại nhìn nhưng hoàn toàn không có ý gì là sắp trả lời tôi cả.

- Đây! Tôi đang nói chuyện với anh đấy, sao anh không trả lời! Nếu anh còn không trả lời là tôi đi về đấy! Trò chơi hôm nay tới đây là kết thúc! – Tôi bực mình hất tay hắn ra, dừng lại bên đường, hai tay chống hông, giận dữ nhìn hắn, lớn tiếng quát.

- Cô đã nói là trò chơi rồi đấy thôi. Vừa rồi tôi hứng chí lên thì mua. Có điều bộ quần áo trên người cô quả thật là xấu quá. – An Vũ Phong chép miệng, nghiêng đầu nhìn tôi.

Nói xong, còn không chờ tôi kịp nói gì, hắn đã lại nắm chặt tay tôi, bước nhanh về phía trước!

- Nào lại đây! Mọi người đi qua xin đừng bỏ lỡ! “Lẩu Quan Đông ngọt ngào” được làm từ 10 loại đồ ăn, ngon số một thiên hạ đây.

Đi được một lúc bỗng dừng có một người đàn ông trung niên béo tròn béo trực lọt vào mắt tôi. Người đàn ông này mặc một chiếc tạp dề màu hồng phấn, trên đầu đội một cái mũ cao được gấp bằng giấy cũng màu hồng phấn, tay trái đang nâng cao một cái thìa, tay phải nâng cao một tấm gỗ trên có viết chữ, giơ lên cho người đi đường nhìn thấy.

Không ít những chàng trai cô gái đang vui vẻ nắm tay nhau bị thu hút bởi lời quảng cáo của ông, đều dừng lại, không lâu sau, cửa hàng của ông đã đông nghịt khách!

Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt sâu thẳm của An Vũ Phong lại khẽ chuyển động, một nụ cười nghịch ngợm lại xuất hiện! Hắn chỉ tay vào dòng chữ “Lẩu Quan Đông ngọt ngào” ra lệnh cho tôi như ra một ông quan đang ra đề thi:

- Đi đi! Giờ tôi thấy hơi đói, tôi mời em ăn lẩu!

- Chú ơi, cho cháu một phần cá viên...

- Ông chủ, cho cháu một phần canh “Dựa vào nhau”.

Tôi vừa lúi cúi trong túi ra, vừa ngẩng đầu lên nói với ông chủ bán lẩu. Nhưng tôi còn chưa kịp nói xong, giọng nói dịu dàng của An Vũ Phong đã vang lên cắt ngang lời tôi.

- Có ngay! Một phần “Dựa vào nhau”. – Ông chú đó hình như đã thông đồng với An Vũ Phong, không hề quan tâm gì tới câu nói của tôi, vội vàng làm đồ ăn, một lát sau, ông đưa cho tôi một cái bát giấy miệng to. Tôi đón cái bát giấy, chỉ nhìn thấy trong đó là canh cà ri màu vàng đậm, bên trong là những miếng thịt viên hình trái tim.

- Xì, tôi thấy toàn là cá viên với tôm viên với thập cẩm những cái gì đó thôi mà. – Tôi hừ một tiếng, hất tóc ra đằng sau.

- Cô bé, cháu có biết vì sao món canh này lại tên là “Dựa vào nhau” không? – Có lẽ là vì tôi nói lớn tiếng quả nên ông chú đó cười híp mắt, từ đằng sau quầy hàng bước ra, đi về phía tôi.

– Đó là chuyện từ rất lâu trước đây! Hồi đó chú vẫn chỉ là một bồi bàn làm thuê trong quán lẩu Quan Đông, yêu cô con gái của ông chủ. Nhưng khoảng cách giữa chú và cô ấy xa quá. Bởi vậy chú ngày đêm nghiên cứu, cuối cùng cũng nghĩ ra món canh cà ri màu vàng mà cháu thấy, thành tâm thành ý đi tìm cô ấy để cầu hôn! Cô ấy thấy bát canh thập cẩm này vô cùng

kinh ngạc. Nhưng khi chú đích thân hướng dẫn cho cô ấy cách ăn món canh này, cô ấy lại bị chú làm cho cảm động, còn đặt tên cho món lẩu Quan Đông này là “Dựa vào nhau”.

- Ô? Ông chủ, khi đó chú hướng dẫn cho cô ấy như thế nào?

Nghe lời kể của ông chủ tiệm, tôi hơi bức mình. Nhưng An Vũ Phong thì hình như rất có hứng thú, vội lại gần, tay cầm suất lẩu Quan Đông, tò mò hỏi.

- Thế này này.

Ông chủ giơ tay ra xoa cái mũi mềm như bông của mình, nhìn vào bát lẩu Quan Đông đang bốc khói nghi ngút.

- Một suất “Dựa vào nhau” có bảy viên thịt, chú gấp cho cô ấy ăn, bao giờ cô ấy ăn hết miếng thứ nhất rồi chú mới ăn miếng thứ hai, cứ như thế cho tới miếng cuối cùng chắc chắn sẽ là cô ấy ăn chứ không phải chú! Chú nói với cô ấy, chỉ cần chúng ta ở bên nhau thì miếng thịt cuối cùng bao giờ cũng dành cho cô ấy. Vĩnh viễn như vậy! Hơn nữa, một người ăn 3 viên, một người ăn 4 viên tượng trưng cho suốt đời suốt kiếp (Chú thích: “Một ba một bốn” trong tiếng Trung có cách phát âm gần giống với “Suốt đời suốt kiếp”)... Hai bạn trẻ, ăn tự nhiên đi! Nhớ phải thưởng thức món ăn bằng trái tim mình nhé!

Ông chủ quán lẩu Quan Đông nháy mắt nhìn chúng tôi, quay người trở lại với quầy hàng của mình.

- Tô Cơ. – Sau khi ông chủ quay đi, An Vũ Phong hình như suy nghĩ cái gì đó, đứng trước mặt tôi, nhẹ nhàng gọi tên tôi.

- Hử? – Tôi ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt trắng trẻo và đẹp trai của hắn, trong lòng bỗng thấy dấy lên một cơn sóng khác thường.

Ừ ừ...

Bỗng dưng một cơn gió thổi qua khiến mái tóc của An Vũ Phong bay lên, che mất tầm nhìn của hắn, nhưng vì tay còn bận cầm bát “Dựa vào nhau” nên không thể đưa tay lên gạt tóc được.

Không biết vì sao, tôi bỗng dưng đưa tay ra một cách vô thức, khẽ vén tóc hắn về sau tai; nhưng đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn tôi chăm chú, khiến mặt tôi thoáng ửng hồng.

- Tô Cơ... Tôi muốn...

An Vũ Phong dịu dàng nhìn tôi, mặt kề sát mặt tôi, tới rất gần... Vào lúc mặt hắn chỉ còn mấy milimét nữa là chạm vào mũi tôi, bỗng dưng hắn dấy ý ngửa cổ ra sau, hai tay đưa về phía trước, đặt phần lẩu Quan Đông trước mắt tôi, chau mày ra hiệu một hồi rồi nói:

- Mau phục vụ cho tôi ăn, nếu không thì nó nguội mất.

Chương 3: Chuyến du lịch trên đường Thời Quang

Phục vụ?

Vừa rồi trái tim còn có chút dao động, nhưng lúc này tôi thực sự nổi giận! Tôi giận dữ nghiêng răng, nhìn trừng trừng vào bát “Dựa vào nhau” trong tay An Vũ Phong, rồi lại nhìn vào dáng vẻ đắc ý của hắn, hận là không thể biến ra một cái roi quất lên người hắn!

- Mau lên, nếu không sau đây sẽ có màn trừng phạt đáng sợ hơn đây. Ha ha ha... Ai bảo cô từng nói chịu chơi chịu phạt...

Hu hu!

Tôi cố kìm chế lửa giận trong lòng, nhận bát Lẩu Quan Đông, nhưng trong đầu tôi lại có một tia sáng xuất hiện!

Ăn theo kiểu tiêu chuẩn?

Không phải chứ? Lẽ nào hắn tưởng tượng đến cảnh tượng lần trước với Ngưu Xuân Hoa, anh một miếng? Tôi một miếng?

- Mau lên! Lẽ nào ở gần tôi khiến cô không kìm chế được bản thân sao? Mau tới dứt cho tôi! Nhớ đây, miếng cuối cùng phải để dành cho tôi!

- Cho anh ăn chết đi!

- Tô Cơ, cô có thể đừng làm mất hứng thế được không, đừng quên câu chuyện mà ông chủ vừa kể!

- Chết đi! Khốn nạn! Đừng có ngậm chặt cái đĩa không chịu nhả ra như thế, như thế là không vệ sinh, có biết không hả?

- Vệ sinh? Ha ha, Tô Cơ, cô quên nhanh quá! Cô quên là lát nữa chúng ta còn phải cùng nhau uống hết bát canh này sao? Để tôi nghĩ xem, nên để cô uống trước hay là tôi uống trước nhỉ? Hay là chúng ta uống cùng lúc?

- Cút ra!

...

Đáng ghét, giọng nói đáng ghét của An Vũ Phong cứ quay tròn trong đầu tôi, bỗng dưng tôi thấy hoa mắt, chóng mặt.

Hu hu! Lẩu Quan Đông ngọt ngào... Thì ra chẳng có gì là ngọt ngào cả, đây chỉ là một cái bẫy mà tôi ngu ngốc rơi vào. Hu hu...

Lặng nhắng gần hết buổi, trời đã tối rồi tôi và An Vũ Phong mới vào một quán ăn tên là Sunny Day.

Đây là một quán ăn rất lãng mạn dành cho các cặp tình nhân. Bóng nến hắt lên tường, không khí thoang thoảng mùi hương, không biết vì sao, khi tôi và An Vũ Phong nắm tay nhau vào Sunny Day, tôi nghe thấy rõ tiếng tim mình đập rộn ràng, giống như ôm một con thỏ trước ngực, không thể nào yên tĩnh được.

- Tô Cơ, không khí nơi này có vẻ rất hợp với chúng ta. – An Vũ Phong vẫn tỏ ra thoải

mái như ở nhà, nụ cười đều đặn thường ngày lúc này được ánh đèn chiếu rọi, trông dịu dàng vô cùng! Tôi nhất thời thấy hoảng sợ, đứng ngây ngơ nhìn hấn, không nói được lời nào.

- Chào mọi người! Hôm nay là một năm ngày khai trương của Sunny Day! – Đúng vào lúc này, trên cái bục hình trái tim ở giữa quán ăn có một cô gái đeo đôi cánh thiên sứ bước lên, mỉm cười tuyên bố. – Để chúc mừng ngày đặc biệt này, nếu mọi người đồng ý, có thể thoải mái lên sân khấu trình diễn tài nghệ của mình! Khách hàng nào được điểm cao nhất sẽ nhận được một phần thưởng đặc biệt của nhà hàng chúng tôi, phần thưởng rất lớn đó!

- Tiết mục đặc biệt? Thú vị lắm. Chúng ta cùng tham gia nhé! Hay là chúng ta cùng hát tình ca.

- Sẽ có giải thưởng đặc biệt gì nhỉ? Tò mò quá!

Cô gái vừa nói xong, cả quán Sunny Day rộ lên những tiếng bàn tán to nhỏ, không lâu sau, một chàng trai cao lớn và một cô gái xinh xắn lên sân khấu, hai người đứng kề vai bên nhau, dưới sự hỗ trợ của tiếng violon vui nhộn, hai người cùng nhau khiêu vũ!

- Tô Cơ, xem ra chuyến du lịch tình yêu của chúng ta ngày hôm nay càng ngày càng thú vị rồi. – An Vũ Phong vừa nói vừa ung dung bưng ly nước chanh lên uống, nhưng ánh mắt hấn lại đột nhiên thay đổi, từ sân khấu chuyển sang tôi. – Đúng rồi, nếu cứ ngồi ăn uống rồi xem biểu diễn thế này thì trận PK này dễ dàng quá!

- An Vũ Phong, anh muốn làm gì? – Tôi có một dự cảm không lành, nhưng không buồn trả lời tôi, An Vũ Phong đã đưa tay ra đặt lên miệng, ra dấu cho tôi đừng nói nữa. Tôi còn đang ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì thì đã thấy hấn ngồi thẳng lên, vẫy tay về phía người dẫn chương trình đeo đôi cánh thiên thần.

- Vâng, anh bạn đẹp trai này có phải muốn lên sân khấu biểu diễn không? – Cô gái “thiên sứ” mỉm cười bước qua, đặt micro tới gần An Vũ Phong.

- Ha ha! Thực ra, người biểu diễn tiếp theo không phải tôi mà là cô gái đáng yêu đang ngồi cạnh tôi đây! Cô ấy muốn nhân cơ hội này để nói ra tiếng lòng mình với chàng trai mà cô ấy thầm yêu sâu sắc! Mong mọi người dành cho cô ấy một tràng pháo tay. Xin cảm ơn!

Bình...

Câu nói của An Vũ Phong như một hòn đá rơi vào đầu tôi, khiến tôi không hề có chút phòng bị nào.

Bốp bốp bốp...

Ngay sau đó là một tràng pháo tay giòn giã vang lên. Tôi há hốc miệng nhìn người dẫn chương trình đứng bên cạnh, mọi người khắp quán ăn đều đứng lên như thể vừa uống doping, không hèn mà cùng nhìn về phía tôi.

- An Vũ Phong, anh... – Tôi nổi giận tới mức tưởng đầu mình sắp nổ tung ra, đứng phắt dậy, hai tay chống hông định chửi cho An Vũ Phong một trận! Nhưng An Vũ Phong lại điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nắm lấy cánh tay tôi khiến cả người tôi đổ ập về phía hấn!

- Tô Cơ, chẳng phải em luôn cho rằng em là vạn người mê sao? Nhưng vạn người mê không phải chỉ có ngoại hình khiến người ta yêu thích là OK đâu? Tôi rất hy vọng em có thể thể hiện được vẻ đẹp nội tâm của mình! – An Vũ Phong nhướn mày đều đặn nhìn tôi. – Nếu

muốn tôi chấp nhận thua cuộc thì nhất định phải bước lên sân khấu này, để tôi tâm phục khẩu phục!

- Anh... – Mặc dù cơn giận dữ đang tuôn trào, mắt tôi không tự chủ được nhìn chằm chằm vào An Vũ Phong, nhưng những lời nói vừa rồi của hắn lại như một cơn gió mát khiến đầu óc tôi tỉnh táo hơn!

- Được, An Vũ Phong! Anh chờ mà xem!

Tôi nghiêng rãnh lườn An Vũ Phong, hít một hơi thật sâu, sau đó điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đứng dậy!

An Vũ Phong, lẽ nào anh không biết rằng Bạch Tô Cơ tôi từ nhỏ đã là một “cây” văn nghệ sao, muốn tôi biểu diễn có lẽ còn dễ hơn bắt con muỗi trên mặt anh đây! Hừ hừ...

Nghĩ tới đây, ý chí chiến đấu của tôi lại tăng lên! Tôi ưỡn ngực, hóp bụng lại, hơi hát đầu lên, dùng khuôn mặt nghiêng 15 độ quyết rũ nhất để mỉm cười với mọi người xung quanh, ánh mắt tôi lướt qua khắp mọi nơi, những tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Khi tôi bước lên trung tâm của sân khấu hình trái tim, mọi ánh đèn trong quán ăn dường như đều tối lại, chỉ còn một ánh đèn màu tím chiếu sáng, in bóng tôi xuống sàn, khiến tôi trở thành trung tâm của quán ăn. Tôi cầm micro trong tay, im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên, bắt đầu cất tiếng hát bằng trái tim mình.

Chỉ tới khi không tìm được những giọt nước mắt cô đơn, anh mới an ủi em. Lo lắng ngày nắng quá ngán ngủ, lúc nào cũng có thể bị bóng đen chiếm lĩnh, chờ khi có cơ hội...

Đó là một bài hát mà gần đây tôi hay nghe. Không biết vì sao, tôi luôn thích những bài tình ca suốt mướt như vậy... Tôi thả hồn mình vào trong ca khúc, dưới sân khấu yên tĩnh vô cùng, thoáng chốc, tôi chỉ nhìn thấy trong bóng tối dưới sân khấu là những ngọn đèn đang lay động, chiếu ra những tia sáng dịu dàng. Bất giác, dưới sân khấu vang lên những tiếng phụ họa vừa thân thiết vừa đều đặn...

... Anh luôn nắm tay phải của em, nhưng trái tim lại đập ở bên trái...

Đúng vào lúc tôi đang say mê với bài hát của mình, bỗng dưng, một tiếng nhạc nhẹ nhàng từ dưới vang lên. Đó là tiếng violon!

Hơn nữa đó là bài “Bên trái”!

Tiếng đàn như khóc như than, du dương, xúc động, khiến người nghe không khỏi thấy ngậm ngùi.

- Wa! Là chàng trai đó!

- Đẹp trai quá...

Tiếng hát của tôi vừa kết thúc, dưới sân khấu đã vang lên những tiếng huyền ảo.

Con trai?

Tôi ngạc nhiên mở to mắt, những gì bên dưới khiến tôi sững sờ. Tiếng hát của tôi dường như đã đóng băng, chết lặng ở cổ họng!

Người chơi đàn violon vẫn đứng ở một góc quán Sunny Day lúc này đang dựa lưng vào tường! Anh ta cũng mở to hai mắt, nhìn vào bóng người cao lớn đang trước!

An Vũ Phong?

Tôi kinh ngạc đưa tay lên bịt miệng, mở to hai mắt nhìn An Vũ Phong ung dung kéo cây

đàn violon, khoe miệng nở nụ cười kiêu ngạo, bước từng bước về phía sân khấu! Dáng vẻ của hắn vô cùng hoàn mỹ, cái bóng màu trắng càng nổi bật lên trong bóng tối của quán ăn, nhìn hắn như một thiên sứ từ trên trời rơi xuống, và giai điệu du dương, xúc động ấy đang phát ra từ cây đàn hắn cầm trên tay.

- Tô Cơ, tiếp tục hát hết đi nào. – An Vũ Phong đã tới bên cạnh tôi lúc đó vẫn còn chưa hoàn hồn lại, đôi mắt sâu thăm thẳm nhìn tôi, khoe miệng xinh đẹp khẽ mở ra, giọng nói dịu dàng rót vào tai tôi.

Cả quán Sunny Day như chìm trong tĩnh lặng. Tôi dường như đang được tới bên bờ biển, nghe tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát, ngửi thấy mùi không khí mặn mòi của nước biển trên đầu lưỡi, trái tim tôi bỗng nhẹ nhàng hơn. Giây phút đó, tôi cảm thấy niềm hạnh phúc vô bờ, đúng vậy, đó là hạnh phúc!

Đưa tay phải ra, cùng anh đi về phía trước, cảm nhận nhịp tim đang đập ở lồng ngực bên trái, em yêu anh sâu sắc như vậy, chắc chắn anh sẽ nhận ra...

Dưới tiếng đàn dịu dàng của An Vũ Phong, tôi hát hết bài hát, trong tiếng vỗ tay vang rền như sấm, tôi và An Vũ Phong nhìn nhau mỉm cười rồi đi xuống.

- Anh... kéo đàn hay thật!

Ngồi lại vào chiếc bàn với ánh nến lung linh huyền ảo, tôi áp tay lên gò má nóng bừng của mình, khẽ khàng nói.

- Ha ha ha... Bạch Tô Cơ, giọng hát của cô hay hơn tưởng tượng của tôi nhiều lắm!

Đáng ghét, tại sao những lời nói của gã này lúc nào cũng làm tôi cụt hứng như vậy? Sự kích động vừa rồi dần dần tan biến, sắc mặt của tôi cũng trở về trạng thái bình thường. Một lúc sau, tôi ngẩng đầu lên nhìn An Vũ Phong, lạnh nhạt nói:

- Cho dù thế nào, chắc chắn tôi sẽ khiến anh tâm phục khẩu phục!

- Được, Tô Cơ, tôi chờ ngày cô khiến tôi tâm phục khẩu phục. Ha ha ha... – An Vũ Phong cười nhạt, rồi nhắc ly nước chanh lên một hơi uống cạn.

- Thưa các bạn, sau khi mọi người đã tiến hành bình chọn, kết quả cho người có màn biểu diễn xuất sắc nhất đã có! Tiếp theo đây, xin mời vị khách giành được thắng lợi cuối cùng lên sân khấu để nhận phần thưởng của chúng tôi.

Ánh đèn bỗng tràn ngập khắp quán Sunny Day, người dẫn chương trình “thiên sứ” bước lên sân khấu, tuyên bố:

- Xin mời cô gái hát bài “Bên trái” lên sân khấu!

Tôi?

Không ngờ tôi chỉ nổi hứng hát một bài mà lại được mọi người khen ngợi như vậy. Tâm trạng tôi bất giác nổi sóng. Tôi đứng lên và bước lên sân khấu bằng tư thế đẹp nhất.

- Cô bạn gái xinh đẹp của chúng ta, màn biểu diễn vừa rồi của cô đã thu hút tất cả mọi người. Xin mọi người dành cho cô một tràng pháo tay để cảm ơn sự đóng góp của cô!

Giọng nói của người dẫn chương trình “Thiên sứ” vừa dứt, một tràng pháo tay vang lên bao vây lấy tôi. Tôi bất giác nhìn về phía An Vũ Phong, mỉm cười dịu dàng.

- Nhưng trước khi trao giải thưởng thần bí, còn có một phần nhỏ nữa! Lần này, sau khi đã được mọi người bầu chọn, còn có một vị khách nữa cũng nhận được sự ủng hộ nhiều như

cô gái này. Bởi vậy, người chiến thắng cuối cùng của chương trình ngày hôm nay không phải chỉ có một người! Tiếp theo đây, xin mời người chiến thắng còn lại lên sân khấu! Anh chính là – anh chàng đẹp trai vừa kéo violon!

Bóp bóp bóp...

- Yeah... Yeah!

Trong tràng pháo tay cuồng nhiệt và những tiếng reo hò, An Vũ Phong bước chân lên sân khấu. Thế là một lần nữa tôi và An Vũ Phong lại gặp nhau trên cái sân khấu hình trái tim này! Theo yêu cầu của người dẫn chương trình, tôi và An Vũ Phong đứng sát vai vào nhau, nhìn thẳng vào ống kính, tôi lại một lần nữa nở “nụ cười tiêu chuẩn” đẹp mê hồn...

- Chờ một lát. – Ai ngờ An Vũ Phong lại ngắt lời của người chụp ảnh.

- Sao thế? – Tôi ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn hắn.

- Bỏ ngay cái nụ cười giả dối đó đi, tôi muốn cô cười một cách thực sự. – Mặc dù giọng nói của hắn vẫn kèm theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc tới mức bất giác khiến tôi thấy sợ hãi.

- Nhìn tôi... – Hắn quay người tôi lại, bắt tôi nhìn thẳng vào hắn. Rất lâu sau, dáng vẻ nghiêm túc của hắn vẫn không hề thay đổi, có lẽ từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nhìn thấy một An Vũ Phong như vậy, không biết vì sao, tôi không nhìn được bật cười nhẹ...

- Tách.

Tôi nghe thấy có tiếng người ấn nút, bức ảnh chụp chung đầu tiên của chúng tôi ra đời như thế!

Tôi luôn cảm thấy, giây phút đó tôi và An Vũ Phong đứng rất gần nhau, nụ cười của hắn lúc đó thật đẹp, giây phút đó, tâm trạng của tôi hình như hơi khác so với lúc trước...

Ngoài trời đêm đã buông xuống, mặt trăng chậm chậm bò lên trên bầu trời, những vì sao như những đứa trẻ nghịch ngợm, không ngừng chớp đôi mắt sáng lấp lánh.

Đường “Thời Quang” lúc này ngập trong ánh đèn đường, là thời điểm đẹp nhất của phiên chợ đêm. Tôi và An Vũ Phong vẫn giữ khoảng cách 1m, im lặng đi về phía trước.

- Tô Cơ...

Cuối cùng, vẫn là An Vũ Phong lên tiếng trước, hắn lấy trong túi quần ra một mảnh giấy hình chữ nhật, hươu hươu trước mặt tôi.

- Đây là vé xem phim, còn là phòng chiếu VIP nữa nhé. – Nhìn tám vé xem phim trong tay An Vũ Phong, tôi cũng bất giác xòe tay ra, tám vé trong tôi cũng là vé xem phim. Không ngờ màn biểu diễn ngẫu hứng vừa rồi ở Sunny Day lại đem lại cho chúng tôi hai chiếc vé xem phim suất đặc biệt vào tối nay!

Mắt An Vũ Phong thoáng sáng lên rồi lại trở lại vẻ thản nhiên thường ngày, hai tay rút túi, người khẽ nghiêng đi, nhìn sát vào mặt tôi.

- Tô Cơ, bây giờ chúng ta vẫn đang PK, phải không?

- Ừ. – Tôi gật đầu, không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, nhưng lại có một dự cảm không lành đang dấy lên trong lòng tôi.

- Vậy thì hôm nay phần PK cuối cùng của chúng ta là xem phim kinh dị vào lúc nửa đêm! Tôi nghe nói tối nay sẽ chiếu bộ phim “Rạp chiếu phim kinh hoàng”, bộ phim này rất

đáng sợ! Nghe nói cô gái nào vào xem phim cũng phải trốn vào lòng bạn trai mình! – Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi, An Vũ Phong nhanh chóng đưa ra một quyết định đáng ghét!

- Ha ha ha... – Lời nói của An Vũ Phong khiến tôi không nhịn nổi, bật cười lớn. – Anh đúng là kém cỏi, sao lại nghĩ ra cái trò cũ rích này chứ. Anh tưởng đứa con gái nào cũng sợ ma sao?

- Ô? Nếu đã như vậy thì chúng ta thử vào xem bộ phim kinh dị nhất trong lịch sử điện ảnh nào! – Thấy tôi tỏ ra bất cần, An Vũ Phong càng cười vui vẻ hơn. Đúng vào lúc này, hắn bỗng nắm lấy tay tôi, sau đó cố làm ra vẻ kinh ngạc, mở to mắt nhìn tôi, – Tô Cơ, sao tay cô lạnh thế? Có phải là vì sợ quá không? Tôi thấy hay là chúng ta quay về đi.

- Đương nhiên là không phải rồi! – Nghe An Vũ Phong nói trúng tim đen, tôi kiên quyết rút tay ra, hạ quyết tâm, – Tôi mà sợ sao? Hừ, đúng là chuyện cười. Ha ha ha...

- Vậy thì sau khi vào rạp cứ cười đi, yên tâm, tôi ngó qua rồi, chỗ ngồi đây là vị trí đẹp nhất đấy.

Đồ khốn nạn! Tại sao lần nào gặp hắn tôi cũng xui xẻo như vậy!

Có lẽ là vì suất chiếu nửa đêm, nên trong rạp chiếu phim tối đen như mực chẳng còn mấy khách. An Vũ Phong đúng là gã biến thái, lại còn chọn vị trí ở chính giữa. Nhìn thẳng vào cái màn hình lớn, cứ cho là chưa bắt đầu chiếu đã có một cảm giác sợ hãi như cơn gió lạnh len lỏi vào người tôi.

Bộ phim đã bắt đầu được nửa tiếng đồng hồ. Đây là một bộ phim kể về một linh hồn báo thù, âm nhạc của bộ phim rất nhỏ, thi thoảng lại có tiếng hét thất thanh của một người phụ nữ vang lên và vọng lại trong rạp.

An Vũ Phong ung dung ôm túi bông ngô, thi thoảng lại ném một hạt bông lên không rồi há miệng ra đón.

Tóp tép... tóp tép...

Tiếng nhai bông ngô của hắn thi thoảng lại trùng lặp với tiếng bước chân trong đêm tối của bộ phim, khung cảnh này nếu diễn ra vào ban ngày chắc chắn sẽ rất buồn cười, nhưng lúc đó đang ngồi trong bóng tối, tôi có muốn cười cũng không thể cười nổi.

Không sai, đúng như An Vũ Phong nói, tôi chỉ nói cứng miệng vậy thôi chứ thực ra tôi còn sợ xem phim kinh dị hơn bất cứ người nào khác!

Hồi nhỏ, hiệu trưởng Bạch Ngưng luôn nói với tôi rằng:

- Tô Cơ, con gái quan trọng nhất là phải tự lập!

Khi trời có sấm sét, cho dù tôi sợ tới mức run lên lập cập, mẹ cũng không hề mềm lòng, càng không bao giờ ôm tôi vào lòng như những bà mẹ khác. Sau khi lớn lên, tôi thường không thích nghe lời mẹ, càng ngày càng ít tiếp xúc với bà.

Ai mà biết rằng, thực ra tôi còn nhát gan hơn một con mèo. Mặc dù ngày trước thường đi “thám hiểm” với bọn Tô Hựu Tuệ, nhưng hồi đó bên cạnh tôi còn có Hựu Tuệ, cô ấy hình như chẳng sợ cái gì, ở cạnh cô ấy, tôi luôn cảm thấy an toàn. Lại còn Kim Nguyệt Dạ, gã đó thông minh lắm, có lẽ ma quỷ gặp hắn cũng phải sợ. Lý Triết Vũ thì dịu dàng nhưng có thể vì bảo vệ Hựu Tuệ mà quên cả bản thân...

Tung tung tung...

Trên màn hình, một bóng ma không rõ hình dáng lại bắt đầu xuất hiện! Nghe thì có vẻ như những tiếng trống của nhịp tim đang kích thích thần kinh của tôi, tôi chỉ cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, lòng bàn tay càng lúc càng lạnh! Máu huyết toàn thân dường như đang đông cứng lại, miệng tôi không ngừng run rẩy, yết hầu hình như bị ai đó bóp nghẹt, muốn hét lên nhưng lại không thành tiếng!

Bỗng dưng, trên màn hình lại xuất hiện một vũng máu! Vũng máu đó từ từ chuyển động, kéo dài ra, dần dần ập lên che lấp cả màn hình. Trong phút chốc, tim tôi dường như cũng ngừng đập, ngồi cứng đờ trên ghế, nhìn chăm chăm vào màn hình, cảm thấy linh hồn mình dường như sắp thoát ra khỏi thể xác...

Phịch...

Đúng vào lúc nỗi sợ hãi sắp nhấn chìm tôi thì bỗng dưng, một bàn tay năm ngón như tay người chết rơi trên đầu tôi, ngay giây sau đó, đầu An Vũ Phong đè hẳn lên đầu tôi.

- Này! Anh định làm gì? – Anh ta lại đang định giờ trò gì?

- Suyt...

Nhưng anh ta dùng một ngón tay chặn lên môi tôi, giọng nói thì thảo đầy mê hoặc:

- Nghe lời, yên tĩnh nào!

Giây phút đó, tôi hoàn toàn đánh mất khả năng phản kháng... Yên lặng dựa vào nơi ấm áp, vững chãi đó...

Ngay sau đó, một làn hơi ấm áp che mắt tôi!

Hắn không chỉ cho đầu tôi dựa vào vai hắn... Hơn nữa còn dùng tay che mắt tôi!

Tôi không dám tin, An Vũ Phong mà thường ngày vẫn đối đầu với tôi lại có thể làm việc này sao?

Nhưng giây phút đó, tôi không nhìn thấy màu đỏ đáng sợ đó nữa, giây phút đó, tôi dường như không còn nghe thấy tiếng hét thất thanh vì hoảng sợ đó nữa. Tôi chỉ cảm thấy một dòng nước ấm áp đang bao vây lấy tôi, một cảm giác an toàn dấy lên trong người tôi, vốn dĩ căng thẳng nắm chặt hai tay, giờ đây tôi dần thả lỏng hơn, đầu ngón tay lại tìm lại hơi ấm vốn có, khoe miệng run run cũng ngoan ngoãn bình tĩnh lại.

- Không cần phải miễn cưỡng bản thân, con gái có quyền được làm nũng mà!

Trong cơn mơ tuyệt đẹp, tôi dường như nghe thấy một tiếng nói khe khẽ, rất mong lung, tôi không nghe rõ tình cảm ở trong đó, rốt cuộc thì câu nói đó xuất phát từ tấm lòng, hay chỉ là một “thủ đoạn” để giành chiến thắng!

Nhưng cho dù là như vậy, tôi cũng không thể không thừa nhận rằng biện pháp này rất “thông minh”! Bởi vì giây phút đó, trái tim tôi... dường như ấm áp hơn...

Đã hơn một giờ đêm, trên con đường vắng lặng chỉ còn những bóng đèn đường hắt xuống thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

Tôi và An Vũ Phong kẻ vai nhau đi về phía Đại học Tinh Hoa, hai cái bóng đằng sau đồ dài, đồ dài...

Không biết vì sao, bình thường cứ gặp nhau là đấu khẩu với nhau, nhưng lúc này cả hai đứa đều rơi vào yên lặng.

- Hôm nay... Cảm ơn anh. – Đứng trước ký túc xá nữ, tôi do dự một lát rồi cuối cùng vẫn nói ra câu nói mình đã giấu tận đáy lòng.

- Ha ha ha... – An Vũ Phong chỉ khẽ nhếch miệng lên, thản nhiên cười. – Cảm ơn tôi cái gì? Vì bộ quần áo đó sao? Hay vì bộ phim đó?

- Không phải. Chỉ cảm ơn vì đã đưa tôi về. – Tôi nhè nhẹ lắc đầu.

Không biết vì sao, nếu là hôm qua, sáng nay hoặc là chiều nay, nghe An Vũ Phong nói với tôi như vậy, chắc chắn tôi sẽ nổi giận, cảm thấy như mình đang bị sỉ nhục. Nhưng lúc này, tôi lại cảm thấy tất cả những điều này hình như đều không còn ý nghĩa gì nữa.

- Ồ... – Con gió đêm thổi qua người An Vũ Phong khiến bộ quần áo trắng trên người hắn khẽ lay động, mái tóc dài cũng bay lên theo gió, khiến hắn càng trở nên đẹp hơn trong bóng đêm. Khóe miệng của An Vũ Phong lại nhếch lên, ánh mắt lấp lánh. – Bạch Tô Cơ, hôm nay cô có thấy rung động không?

- ... – Tôi ngẩn ngơ nhìn hắn.

Quả nhiên “Đạo cao một thước, ma cao một trượng!”. Cái gã này từ đầu đến cuối vẫn không quên “lời hẹn” của chúng tôi! Quả nhiên tất cả những gì mà hắn làm đều là vì đạt được thắng lợi cuối cùng! Hắn vô liêm sỉ như vậy sao? Hay là cả hai chúng tôi đều sai?

Bỗng dưng tôi cảm thấy cuộc thi này thật quá đáng... Chúng tôi lại dùng tình cảm ra đánh cược...

Nhưng cho dù là giả thì hôm nay thực sự là một ngày rất vui vẻ, hình như đã lâu lắm rồi tôi không có một ngày được sống thực sự như thế, nhưng đây chỉ là một trò chơi mà thôi. Bạch Tô Cơ, may mắn phải tinh táo.

Tôi chậm chậm ngược đầu lên, nhìn vào đôi mắt cười đắc thắng của hắn, bỗng dưng cũng cố nặn ra một nụ cười nơi khóe miệng:

- Không.

- Ha ha ha... – An Vũ Phong thoáng khựng lại, nhưng nhanh chóng phát ra một tràng cười cuồng ngạo, một lúc lâu sau, hắn mới hơi cúi đầu xuống, mắt hơi nheo lại. – Ồ? Bạch Tô Cơ, cô thực sự rất lợi hại đó.

Tôi... lợi hại?

Mặc dù tôi không để cho hắn thắng, nhưng lời “đánh giá” của hắn lại không khiến tôi thấy vui, tôi chỉ cảm thấy lòng mình thật trống rỗng.

Ừ ừ ừ...

Lại một cơn gió nhẹ thổi qua, những chiếc lá vàng trên hàng cây hai bên đường đua nhau rụng xuống đầy mặt đất.

- Có điều... Vừa rồi suýt chút nữa là tôi động lòng thật rồi! – Hắn bỗng cúi người xuống, nghiêm túc nói. Trán của hắn chỉ còn một chút nữa thôi là chạm vào trán tôi khiến tim tôi lại đập sai một nhịp.

- ... – Tôi ngơ ngác nhìn hắn, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy hình như trong người mình có một chú lừa nghịch ngợm đang không ngừng nhảy múa.

Nhưng khi tôi định thần lại, lập tức héch mũi lên, cố ý làm ra vẻ tự đắc, nói lớn:

- Ha ha... Nói như vậy là anh thừa nhận mình thua rồi sao?

- Ha ha ha! – An Vũ Phong chỉ tay vào mũi tôi, cười lớn. – Bạch Tô Cơ, cô đúng là đồ ngốc! Lừa cô thôi!

Nói xong hắn quay người đi, hai tay lại rút túi quần, thông thả như người đi tản bộ:

- Bye bye!

Có điều... Vừa rồi suýt chút nữa là tôi động lòng thật rồi!

Nhưng lời nói của hắn như một lời nguyên rửa cứ xoay tròn trong đầu tôi... Rốt cuộc thì hắn nói thật hay là nói đùa? Tôi vẫn ngốc ngếch đứng nguyên ở góc đường, nhìn theo bóng hắn đã đi một hồi lâu, cho tới khi cái bóng đó khuất xa khỏi tầm mắt mới chậm chạp quay người trở về.

Đúng vào lúc tôi quay người, ánh mắt tôi lại lướt qua một cái bóng quen thuộc đang đứng dưới ngọn đèn đường.

Ánh sáng nhạt nhòa của bóng đèn hắt lên vàng trán mờ hồ của người đó, mái tóc ngắn màu vàng kim sáng lên, khẽ bay theo gió, đôi mắt sâu thẳm màu xám nhạt phát sáng lấp lánh, khiến tôi không nhận ra trong đó chứa những gì.

- Kỷ Minh? – Không ngờ đã muộn như vậy rồi mà Kỷ Minh còn xuất hiện ở đây! Tôi hơi ngạc nhiên đi về phía đó, khẽ gọi tên anh. – Sao bạn lại ở đây?

- Cuối cùng thì bạn cũng về. – Kỷ Minh nhìn tôi, khuôn mặt mệt mỏi của anh cố mỉm cười. – Minh... mình định rủ bạn đi ăn tối để bàn về mấy việc của hoạt động ngày mai... Nhưng chờ mãi bạn không về, mình nghĩ, cứ đứng đây mà chờ...

- Cái gì? Bạn chờ mình cho tới giờ? – Tôi sững sờ nhìn Kỷ Minh, có lẽ là vì nhiệt độ của buổi tối khá thấp, hay là vì Kỷ Minh chờ quá lâu mà sắc mặt anh tái nhợt, gần như không có chút sắc hồng nào.

Tôi cảm thấy hơi có lỗi:

- Sao bạn không gọi điện thoại cho mình?

- Điện thoại của bạn tắt máy. – Kỷ Minh lại mỉm cười dịu dàng. – Gọi cả ngày cũng không được.

Tắt máy? Tôi vội móc điện thoại ra, quả nhiên cái màn hình điện thoại đen xì, không biết hết pin từ lúc nào mà tôi lại không biết.

- Kỷ Minh, xin lỗi! Mình không sờ tới điện thoại, không biết...

- Cả ngày hôm nay bạn đi với anh ta sao? – Kỷ Minh ngắt lời tôi, mặc dù nụ cười vẫn như vậy nhưng tôi lại không hề thấy thoải mái.

- Tại hắn tới tìm mình để khiêu chiến... Bọn mình hôm nay...

- Vậy chắc chắn là bạn thắng rồi, đúng không?

- Minh... mình...

- Ha ha ha, mình luôn cho rằng Chủ tịch Bạch là người lợi hại nhất...

- À... thực ra mình...

- Bạn đã không còn là Bạch Tô Cơ như lúc trước nữa rồi. – Bỗng dưng Kỷ Minh cúi thấp đầu, nhìn sâu vào mắt tôi, nói rõ ràng từng chữ, – Hoặc có lẽ bạn đã quên mất bản thân mình lúc đầu như thế nào...

- Kỷ Minh! Không phải như vậy! – Tôi vội vã nói lớn, nhưng trong lòng lại có một cái

búa gõ mạnh xuống.

- Mình lo là bạn gặp chuyện gì đó. Nhưng giờ thì không sao rồi, về rồi là tốt. – Kỷ Minh lại mỉm cười. – Bạch Tô Cơ, nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi học.

- Kỷ Minh...

Tôi ngây ngô nhìn cái bóng cao lớn của Kỷ Minh rời đi, nhưng vừa đi được mấy bước, hình như nhớ ra điều gì đó, Kỷ Minh dừng chân lại, nhưng vẫn quay lưng về phía tôi. Mặc dù khoảng cách giữa anh và tôi chỉ có vài bước chân, nhưng tôi lại cảm thấy sao nó xa xôi quá...

Trên thảm cỏ xanh ngút tầm mắt, hai cái bóng mặc sắc phục đang đi về phía trước.

Oc ọc ọc...

Trong tiếng cộ sát giữa hai cái bóng với thảm cỏ bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ.

- Đội viên Bạch Tô Cơ, xảy ra chuyện

gì vậy? – Một cái bóng “quần áo sặc sỡ” đi đằng trước bỗng dừng lại, khuôn mặt anh tuần nhìn về phía sau.

- Báo cáo đội trưởng An! Bụng tôi đói rồi! – Tôi giơ tay chào như lính nhà binh.

Oc ọc ọc...

Ngay sau đó, một tràng âm thanh kỳ quái lại vang lên.

- Đội viên Bạch Tô Cơ, lần này lại là chuyện gì vậy? – Sắc mặt đội trưởng An càng thêm nghiêm túc, ánh mắt sắc bén liếc khắp người tôi.

- Báo cáo đội trưởng! Là bụng của anh!

Bỗng dưng, một mùi thơm kỳ dị theo gió bay tới, xộc vào mũi tôi, tôi vội vã chạy về phía trước.

- Đội viên Bạch Tô Cơ, nằm xuống! Nguy hiểm! – Chỉ nghe thấy tiếng đội trưởng hét lên, rồi cả thân hình to lớn của anh nằm đè lên người tôi.

Sau một loạt đạn điên cuồng bắn xé, một dòng nước âm ẩm chảy từ trên lưng tôi xuống.

- Đội trưởng! Đội trưởng An! – Tôi gào lên điên cuồng, nước mắt nóng hổi đã chảy rơi xuống, nhưng đội trưởng An không còn nghe thấy gì nữa...

- A! Đứng! – Tôi cảm thấy lồng ngực bên trái mình đau như xé, cả người nặng nề, mở bừng mắt.

Những giọt mồ hôi rơi ướt đầm lưng áo, tôi mở mắt nhìn lên trần nhà với những hoa văn bằng thạch cao, phát hiện mình vẫn đang nằm trên giường. Chiếc gối mềm mại như những bông hoa, chiếc chăn dịu dàng quấn chặt lấy tôi, trong không khí thoang thoảng mùi hoa nhài dịu dàng, tất cả đều vô cùng yên bình. Tôi vẫn chưa hoàn hồn, mắt khẽ liếc, nhìn ra ánh trăng treo ngoài cửa sổ, tấm rèm màu hồng phấp phất bay nhẹ theo cơn gió đêm.

Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ!

Tôi bất giác xòe tay ra, ấn chặt vào trái tim đang đập cuồng loạn trong lồng ngực, nhưng hình như tim tôi vẫn bị đeo một hòn đá nặng, không thể nào bình tĩnh lại được. Kỳ lạ thật, sao lại có giấc mơ kỳ quái như vậy.

Nhưng điều khiến tôi thấy buồn là không hiểu sao mình lại đau lòng đến thế...

Hu hu... Xem ra không ngủ được nữa rồi. Tôi ngồi bật dậy thay bộ quần áo thể thao, buộc gọn mái tóc dài của mình lên thành một cái đuôi ngựa, mở cửa bước ra ngoài. Không hiểu từ lúc

nào, bước chân vô định của tôi bước tới bên hồ Sao nổi tiếng của Đại học Tinh Hoa.

Đó là một cái hồ rất đẹp, xung quanh liễu rủ xanh biếc, những cơn gió nhẹ thổi qua khiến không khí xung quanh hồ trở nên vô cùng dễ chịu. Ban ngày, những học sinh mệt mỏi vì chuyện học tập thường tới đây tản bộ, những học sinh đang chăm chỉ học hành cũng tới ngồi bên bờ hồ, đọc thầm một bài khóa tiếng Anh hay tiếng Pháp, và ánh mặt trời ấm áp luôn rọi xuống mặt hồ, chiếu ra những tia sáng lấp lánh như vẩy cá.

Còn mặt hồ Sao lúc này lại vô cùng thi vị. Mặt trăng vừa to vừa tròn như khuôn mặt đẹp của cô gái 17 tuổi, bình yên treo trên bầu trời cao.

Hai tay tôi dứt vào túi áo, cúi đầu nhìn những sóng nước trên mặt hồ, đi về phía trước, hai chân vô thức đá những hòn sỏi trên đường. “Tôm”, một hòn đá rơi xuống nước khiến mặt trăng dưới đáy hồ vỡ ra hàng ngàn mảnh, trôi về mọi phía. Lúc này, một chú cá nhỏ hình như bị giật mình, nhanh chóng lặn xuống đáy hồ...

Tâm trạng tôi vẫn rối bời, có lẽ là vì giấc mơ ban nãy...

Không thể không thừa nhận rằng, đây là lần thứ ba tôi nằm mơ như thế! Thực ra từ lần trước đi thăm An Vũ Phong về, tôi đã thường mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ, cảnh trong mơ dường như đang diễn kịch, và nhân vật chính trong vở kịch đó chính là tôi và An Vũ Phong! Có lúc An Vũ Phong trong mơ cũng độc ác y như ở ngoài đời thực, nhưng có lúc hắn lại trở nên vô cùng dịu dàng, khiến tôi không tự chủ được mà đỏ mặt! Nhưng khi tỉnh lại, tôi luôn có cảm giác phiền muộn khó tả.

Bởi vậy, tôi thường cố ý để không nghĩ tới nó, nhưng cuộc thi PK “Ai có thể không động lòng” và những lời nói của Kỷ Minh đã khiến tôi hoàn toàn bị rối loạn. Tại sao sự việc lại thành ra thế này?

Tôi đưa tay lên, day mạnh vào hai bên thái dương, tự vấn bản thân nhưng lại không tìm được câu trả lời nào thỏa mãn! Rõ ràng là kẻ thù của An Vũ Phong, nhưng vì sao những lúc ở cạnh hắn, tôi lại thấy tim mình đập thật nhanh?

Lẽ nào, tôi đã thua trò chơi “Ai có thể không động lòng” rồi sao...

- Đi nào, đi nào! Khó khăn lắm mới trèo được qua tường, người cần tìm thì không tìm, lại đứng ở đây đón gió lạnh...

- Phong cảnh ở đây cũng không tệ mà! Lâu lắm mới quay lại đây! Nhớ quá...

Vào lúc tôi đang bước chân đi vô mục đích, bỗng dưng những giọng nói lẫn lộn vang lên, như xa như gần lọt vào tai tôi.

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên, kinh ngạc mở to mắt, nhìn về phía trước, ở chỗ cách tôi khoảng 200m có bốn bóng người đang nhàn nhã đi về phía tôi.

Bóng người càng lúc càng gần, dần dần tôi đã có thể nhận ra, đó là một cô gái và ba chàng trai!

Muộn như vậy rồi, một cô gái đi dạo bên hồ Sao với ba anh chàng đẹp trai, thật là lạ! Hơn nữa 3 anh chàng đó thật là cao! Bước đi ung dung, từ tốn, không cần nói cũng biết là rất đẹp trai! Lẽ nào là màn tỏ tình giữa đêm? Cô gái này là người như thế nào mà lại có sức hút lớn như vậy? Tôi đưa tay lên dụi mắt, tò mò nhìn bốn người đằng trước.

- Tối nay thực sự không cần tìm Tô Cơ sao?

- Không cần nữa. Cô nàng này thích đẹp, hôm nào không đi ngủ trước 10 giờ tối mới lạ. Để ngày mai đi!

...

Tô Cơ...

Bỗng dưng như có một tiếng nổ bên tai tôi, sao tôi lại nghe thấy tên của mình nhỉ?

Hả? Bốn người này quen tôi sao? Hay là tai tôi bị nghe nhầm?

Bốn người trước mặt càng lúc càng gần, trái tim tôi cũng bất giác trở nên căng thẳng! Màn đêm mờ mờ ảo ảo, tôi cố gắng nhìn vào khuôn mặt của họ.

Chàng trai tóc ngắn đứng bên trái của cô gái hình như rất đẹp trai, nhìn có vẻ hao hao với An Vũ Phong! Bên cạnh anh ta là một chàng trai khác cũng để tóc ngắn, đang đứng thẳng, khi đi thì dứt hai tay vào túi quần, hình như rất hoạt bát. Còn chàng trai nho nhã đứng bên trái cô gái trông thật giống Lý Triết Vũ!

Tôi bị cái tên vừa hiện lên trong đầu mình làm cho giật mình, chớp mắt định thần lại. Hả? Cô gái có mái tóc dài óng mượt đứng ở giữa đó trong đêm tối, tỏa ra một sức hút khó cưỡng lại!

Cô gái như thế, ngoài “cạ cứng” của tôi thì còn có thể là ai nữa?

- Tô – Hựu – Tuệ!

- Ha ha ha, rốt cuộc thì cũng về rồi! Cảm giác đi thám hiểm trường Tinh Hoa vào ban đêm thật tuyệt, nhớ quá đi mất!

- Kim Nguyệt Dạ! Tôi thấy cậu không phải vì nhớ trường Tinh Hoa mà quay về, chắc là vì muốn đòi tiền lương làm thêm tháng trước ở chỗ ông Nhã Văn phải không?

- Ha ha ha, em Hựu Tuệ, em quả nhiên là bạn tri kỷ của anh, ngay cả trong lòng anh nghĩ gì mà em cũng biết.

- Dạ, Hựu Tuệ, lần nào gặp nhau cũng đấu khẩu, A Huyền chán quá nên ngáp rồi kìa!

- A a a... Gần đây tôi bị hấn làm cho đầu óc căng phồng, sắp vỡ thành hai nửa rồi! Để tôi yên tĩnh một chút...

Dưới ánh trăng dịu dàng, không ngờ Tam đại thiên vương của Sùng Dương và Minh Đức song kiều năm nào lại tình cờ gặp nhau bên mặt hồ Sao tuyệt đẹp này! Sánh vai cùng Tô Hựu Tuệ đi về phía hồ Sao, lắng nghe tiếng đùa cợt của các bạn bên cạnh, một cảm giác quen thuộc âm thầm len lỏi vào lồng ngực tôi, khiến trái tim tôi bất giác thấy ấm áp hơn! Cho dù nhìn thấy “con khỉ hôi” kia nhưng tôi cũng thản nhiên hơn nhiều...

Tất cả những điều này thật giống một giấc mơ, cho tới bây giờ, nhìn Tô Hựu Tuệ đang thao thao bất tuyệt kể cho tôi nghe về “chuyện của bạn gái chúng mình”, tôi mới dám tin rằng đúng là bạn Hựu Tuệ đã trở về.

- Này! Bạch Tô Cơ, nghe nói cậu ở Đại học Tinh Hoa nổi tiếng lắm hả? Hình như có hai anh chàng đẹp trai hâm mộ cậu, còn vì cậu mà đánh nhau sút đầu mẻ trán? Có đúng không?

Tôi lúc đó vẫn còn chìm đắm trong niềm hạnh phúc được gặp lại bạn bè, bỗng dưng một giọng nói chua lè vang lên.

- Ai? Ai nói thế? – Tôi giật mình, quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy sắc mặt vô cùng phức tạp của

Lăng Thần Huyền.

Ánh mắt của chúng tôi gặp nhau trong không trung, trong phút chốc, tôi cảm thấy hình như không khí đông cứng lại, nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt của chúng tôi lại đồng thời nhìn sang hướng khác!

Rốt cuộc cái “con khi hôi” này đang nghĩ gì nhỉ? Tại sao bây giờ hấn vẫn còn ra vẻ như vậy? Đúng thật là...

- Được rồi, được rồi. Hựu Tuệ, cậu và Tô Cơ lâu lắm rồi mới gặp nhau, cũng phải để cho các cậu không gian riêng mà nói chuyện chứ. Dạ, A Huyền, chúng ta đi chỗ khác đi! – Lý Triết Vũ nói chen vào một câu. Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ nhìn nhau cười ra hiệu rồi mỗi người kẹp một bên tay Lăng Thần Huyền, quay lại mỉm cười gật đầu với tôi và Hựu Tuệ rồi quay người đi, nhanh chóng biến mất vào màn đêm!

Tất cả lại trở nên yên lặng.

Trong không khí chỉ còn mấy ngọn gió vẫn không ngừng thổi qua các tán cây. Tôi và Tô Hựu Tuệ ngồi trên hòn đá to cạnh bờ hồ Sao, vai kề vai nhìn mặt trăng tròn như chiếc đĩa dát bạc treo lơ lửng trên bầu trời.

- Tô Cơ, gần đây cậu khỏe không? – Im lặng một hồi lâu, cuối cùng Tô Hựu Tuệ nghiêng đầu sang nhìn tôi. – Thực ra, chuyện của cậu và An Vũ Phong, mọi người đều biết. Cả chuyện của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim nữa.

- ... – Tôi giật mình, chuyện của chúng tôi nổi tiếng như vậy sao? Ngay cả bọn Hựu Tuệ vừa mới về tới Tinh Hoa mà cũng biết rồi!

Sức mạnh của tin đồn trong ngôi trường này quả là đáng sợ!

- Ha ha. – Tôi cười nhạt, – Hựu Tuệ, lẽ nào cậu không tin vào thực lực của tớ sao? Bạch Tô Cơ đã thua bọn đàn ông bao giờ chưa? Hình như ngày trước có mấy con khi hôi ngay cả cậu cũng không làm gì được, cuối cùng phải để tớ xuất đầu lộ diện...

- Tô Cơ, từ lúc nào cậu cũng học giọng điệu của tớ vậy? Ngày trước cậu có nói như thế đâu! – Tô Hựu Tuệ nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt cô dường như soi thấu trái tim tôi. – Không phải cậu từng nói với tớ rằng “Mỗi ngày đều đeo mặt nạ gặp người khác thật là mệt” sao? Tô Cơ, cậu quên rồi hả?

- Tớ... – Nhìn ánh mắt khẳng định của Hựu Tuệ, tôi bỗng dưng thấy mình như kẻ bại trận! Thôi bỏ qua đi!

Mặc dù Bạch Tô Cơ tôi từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất, nhưng từ sau khi quen biết An Vũ Phong, không thể không thừa nhận rằng tôi chưa bao giờ chiếm thế thượng phong!

- Tô Cơ, có phải lần nào cậu nhìn thấy hấn cũng nổi giận, nhưng nếu không nhìn thấy hấn lại thấy nhớ... đúng không? – Lúc này, Hựu Tuệ quay đầu lại, mỉm cười thần bí.

- ... – Tôi thầm nghĩ một lát, không biết nên trả lời thế nào, bỗng dưng tôi đưa tay ra, giơ cái vòng tay lên trước mặt Hựu Tuệ. – Có quá nhiều việc cậu không biết. Cậu có nhìn thấy cái này không? Thực ra lúc đầu bọn tớ vì cái vòng này mà quen nhau, rồi lại biến thành oan gia một cách kỳ lạ, có lúc tớ thực sự không biết, sau này tớ nên kiên trì với nguyên tắc của mình, đối đầu với hấn tới cùng, hay là từ bỏ... Nhưng cái gã đó thực sự là đáng ghét lắm, mỗi lần nói chuyện đều khiến tớ nổi giận, rồi thì là chiến đấu với hấn tới cùng, vậy mà...

- Vậy là rõ ràng là cậu rất ghét hẳn, nhưng những việc mà hẳn làm lại luôn khiến cậu thấy rối bời, đúng không? – Đôi mắt của Hựu Tuệ sáng lấp lánh như phát hiện ra một châu lục mới.

Nhìn vào vẻ mặt tươi cười của Hựu Tuệ, bỗng dưng tôi nhớ ra:

- Này! Tô Hựu Tuệ, cậu đừng có gán ghép tâm lý yêu đương của cậu với Kim Nguyệt Dạ lên người khác có được không?

- Ủ! Tô Cơ, An Vũ Phong là một chàng trai rất có cá tính, thực ra con người anh ta cũng không tệ đâu! Tớ nghĩ nếu hai người hiểu nhau hơn, chắc chắn có thể chung sống hòa bình với nhau đây! – Tô Hựu Tuệ lại cười, đưa tay ra khẽ vỗ vào vai tôi, nháy mắt. – Với lại trai anh hùng gặp gái thuyền duyên, hai cậu xứng đôi lắm!

- Hựu Tuệ, rốt cuộc thì tớ nên làm thế nào? Hay là tớ làm sai cái gì rồi? Tớ có nên tiếp tục sai nữa không? Bây giờ tớ thật sự hy vọng có một người có thể giải quyết được vấn đề này cho tớ!

- Tô Cơ, có những lúc có nhiều việc không hề phức tạp như tưởng tượng của chúng ta! Đừng nghĩ nhiều nữa, tớ nghĩ bây giờ cậu nên nghĩ tới việc phải làm thế nào để đối diện với sự việc này! Yên tâm đi, tớ tin chắc chắn cậu có thể tìm được đáp án chính xác nhất, tất cả sẽ tiến hành theo kết cục mà cậu mong muốn... Chờ một chút! – Tô Hựu Tuệ nhìn tôi nở nụ cười cổ vũ, bỗng dưng chu môi, lấy điện thoại di động ra, đi ra xa mấy bước, thì thầm cái gì đó vào điện thoại.

Mấy phút sau, cô quay lại, nụ cười trên mặt càng khó hiểu hơn.

- Hựu Tuệ, cậu lại làm trò gì thế? Cứ thần thần bí bí.

- Ha ha... Chờ lát nữa là cậu biết! – Hựu Tuệ hươ hươ cái điện thoại trong tay rồi bỗng dưng nói. – Tô Cơ, tớ khát quá, hay là chúng ta đi mua cái gì uống nhé!

- Bây giờ đã là nửa đêm rồi, căng tin trường Tinh Hoa đóng cửa lâu rồi! – Tôi khó hiểu nhìn Hựu Tuệ, có phải cô ấy vui quá nên quên cả chuyện đơn giản này không. – Hay là bọn mình về phòng tớ!

- Không. – Nhưng Hựu Tuệ không thèm nghe lời tôi nói, kéo tay tôi đi thẳng về phía cổng sau của trường Tinh Hoa.

- Hựu... Tuệ... Cẩn thận!

Đứng bên cạnh bức tường vây ở cổng sau của Đại học Tinh Hoa, tôi tròn mắt nhìn Hựu Tuệ đang ngồi trên bức tường, cẩn thận lắc cái mông, còn nửa người trên của cô đã vượt qua khỏi trường Tinh Hoa!

- Ha ha ha! Tô Cơ, nhớ lại năm xưa hồi bọn mình còn ở số 23 đường Thiên Sứ, cũng từng vượt tường đi “thăm hiểm”, đây chỉ là một bức tường vây của trường đại học thôi mà, không thể nào làm khó cho Tô Hựu Tuệ tớ được! – Tô Hựu Tuệ thở hỏn hển trèo qua được bức tường, vừa cười nói vừa cúi đầu nhìn tôi, giọng nói đứt quãng vì mệt vẫn để lộ vẻ tự hào.

- Ha ha... – Tôi cười khan hai tiếng, trong đầu lướt lại khung cảnh của khi đó. – Này, Hựu Tuệ, lúc các cậu vào trường cũng rất muộn rồi đúng không? Đừng nói là các cậu cũng “vào” trường bằng biện pháp này nhé?

- Cái đó thì đương nhiên rồi! Tại vì máy bay bị trễ giờ. – Tô Hựu Tuệ đã vượt cả người qua được bức tường, giọng nói vọng lại từ bên kia bức tường dày, – Nhưng Kim Nguyệt Dạ nói

cuộc sống đại học mà không trèo tường lần nào thì không hoàn hảo.

- ... – Tôi đưa tay lên quạt mấy giọt mồ hôi đọng trên trán, đây là Tô Hựu Tuệ trong ký ức của tôi sao? Một sinh viên giỏi điển hình, một Tô Hựu Tuệ không bao giờ vi phạm nội quy, ha ha ha... Xem ra sức hút của Kim Nguyệt Dạ quả không nhỏ! Lý Triết Vũ, cậu càng phải cố gắng hơn nữa mới được!

Loạt xoạt... loạt xoạt...

Trèo qua tường đối với tôi chỉ là một việc nhỏ, mấy phút sau, tôi đã gặp lại Tô Hựu Tuệ ở góc tường bên kia của trường Đại học Tinh Hoa. Cách đó không xa là ánh đèn của một cửa hàng tạp hóa mở 24/24 như chào đón chúng tôi.

- Đi thôi! Nửa đêm ngồi nói chuyện, chắc cậu cũng khát rồi! – Tôi gật đầu với Tô Hựu Tuệ, chúng tôi bèn lập tức rảo bước chân, đi về phía cửa hàng tạp hóa.

- Muộn như vậy còn hẹn cậu ra đây thực ra không có ý gì khác. Chỉ là muốn nói chuyện riêng với cậu thôi.

- Này! Thằng nhóc này, nếu cậu dám không nói thật, đừng trách nắm đấm của tôi vô tình nhé! Còn chưa đi tới cửa hàng tạp hóa, bỗng một giọng nói kỳ lạ thu hút sự chú ý của tôi! Tôi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy trong bóng tối, bên dưới gốc cây to có bốn người con trai đang nghiêm túc thảo luận vấn đề gì đó.

Có phải dạo này rất thịnh hành cuộc sống về đêm không? Tại sao nhiều người thích ban đêm không ngủ chạy ra ngoài thế nhỉ, hơn nữa lại còn kết bè kết phái, mấy người cùng đi với nhau. Tôi đang suy nghĩ về chuyện này thì bỗng một người con trai đứng quay lưng về phía tôi khẽ cử động, mái tóc dài đen mượt sáng lên kỳ lạ dưới ánh trăng.

Cái bóng quen thuộc đó...

- An...

Tôi kinh ngạc vừa định gọi tên của hắn thì bỗng dưng bị Tô Hựu Tuệ bịt chặt miệng! Không chờ tôi kịp phản ứng, Hựu Tuệ đã kéo mạnh tôi về phía sau, núp trong đám cây cỏ rậm rạp.

- Suyt! Tô Cơ, đừng làm phiền họ nói chuyện. – Sau khi đã định thần, vừa mới định mở miệng ra hỏi “vì sao” thì đã bị Tô Hựu Tuệ ngăn lại. Tô Hựu Tuệ chăm chú theo dõi bốn người con trai trước mặt, hình như đang nhìn vào món báu vật nào quý giá lắm! Tôi bị cô giữ chặt, cũng không thể không nhìn theo ánh mắt cô.

- An Vũ Phong, cậu có phải đàn ông không? – Bỗng dưng, một giọng nói thô bạo vang lên, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết đó là giọng nói của “con khỉ hôi” Lăng Thần Huyền. – Cứ chần chừ như con gái vậy không được đâu, cậu phải tỏ tình bằng phương pháp đàn ông nhất!

- Vậy tôi hỏi cậu, phương pháp đàn ông nhất là... – Giọng nói của An Vũ Phong không nhanh không chậm, nhưng tôi có thể nhận ra hắn đã coi Lăng Thần Huyền là một gã ngốc!

- Bây giờ, thời gian là ngày 16 tháng 4, 10 giờ 25 phút 31 giây, 32 giây... Địa điểm là Cửa hàng tạp hóa trước cổng Đại học Tinh Hoa! Bây giờ cậu hãy gọi tên người con gái đó, gọi cho tới khi cô ấy xuất hiện thì thôi, gọi tới khi tất cả mọi người đều tỉnh dậy làm chứng cho hai người thì thôi. – Lăng Thần Huyền trả lời bằng giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

...

Lăng Thần Huyền! Đúng là đồ ngốc, rốt cuộc thì anh đang làm gì?

Sau một hồi im lặng, một giọng nói lười biếng cất lên.

- Cô gái đó... là ai vậy?

- Bạch Tô Cơ! Ngoài cô ấy ra thì còn ai nữa?

A a a ... Lãng Thần Huyền, tôi phải giết anh! Tay tôi nắm chặt lấy cành cây thô ráp ở bên cạnh, hận là không thể coi nó như Lãng Thần Huyền mà cho vào trong miệng nghiền nát.

- Kim Nguyệt Dạ, cái gã này rốt cuộc là ai, hình như rất căng thẳng với Bạch Tô Cơ? – An Vũ Phong quay lưng về phía tôi nên tôi không nhìn rõ mặt hắn, nhưng giọng nói của hắn nghe như của một người không hề liên quan gì tới việc này.

- Ngày trước là người yêu.

Giọng nói của Kim Nguyệt Dạ vẫn vô cùng bình tĩnh. Nhưng cả người tôi đã căng lại.

- Vậy bây giờ thì sao?

- Bây giờ là... anh em.

- ...

Đáng chết. Bọn đàn ông này đang liên thiên cái gì vậy! Đúng là càng nói càng rối!

Đích thân nghe thấy những lời này, tôi không thể nhịn được nữa, giống như một ngọn hỏa tiễn đã châm lửa, ra sức thoát khỏi bàn tay của Tô Hựu Tuệ.

- Tô Cơ, đừng có nóng, bọn họ đang cố ý đấy. – Hựu Tuệ căng thẳng giữ chặt lấy đôi vai đang rung bần bật của tôi. – Là tớ gọi điện thoại cho bọn họ gọi An Vũ Phong ra đây để hỏi cho rõ, nếu không muốn đoán trước đoán sau thì tốt nhất là trực tiếp hỏi thẳng hắn.

- Cái gì? – Tôi quay đầu lại, giận dữ nhìn Hựu Tuệ, nhưng nhìn vào ánh mắt khẳng định của cô, tôi cũng chỉ đành kìm nén cơn giận của mình, trốn sau gốc cây chờ kết quả.

Một cơn gió thổi qua, mấy lá cây hoa hòe rơi lên tóc của An Vũ Phong. Hắn rũ nhẹ mái tóc dài đen mượt, chiếc lá lại trôi tuột xuống đất.

Ánh mắt của hắn rất phức tạp, đôi mắt luôn nheo nheo giờ càng trở nên sâu hun hút, đôi môi lúc nào cũng nhếch lên khinh bạc mím chặt lại, lạnh lùng nói:

- Muộn như vậy rồi còn gọi tôi ra đây là vì muốn kể cho tôi nghe câu chuyện nhạt nhẽo gì sao?

- Ha ha ha, A Huyền, là anh trai quan tâm tới em gái thì cũng không nên đường đột quá! – Kim Nguyệt Dạ vuốt nhẹ mũi, mỉm cười giảng hòa, – Quả nhiên cậu là một ông anh ít kinh nghiệm.

- Kim Nguyệt Dạ, tôi! – Lãng Thần Huyền hình như bị thái độ của An Vũ Phong làm cho căng thẳng, anh ta quay lại phía Kim Nguyệt Dạ rồi như một con khỉ điên lao về phía An Vũ Phong, giơ nắm đấm lên dứ vào dưới cằm hắn.

- An Vũ Phong, nếu là đàn ông thì hôm nay hãy nói rõ hơn đi, rốt cuộc là cậu có thích Bạch Tô Cơ không?

Đôi mắt sâu thẳm của An Vũ Phong chiếu ra tia nhìn khó hiểu, hắn hình như đang nhìn Lãng Thần Huyền nhưng tôi lại cảm thấy trong ánh mắt đó như ngầm truyền tải một thông tin rất nguy hiểm, rốt cuộc thì hắn định làm gì?

- Người yêu... em gái... – Bỗng dưng hắn cười nhẹ, đưa tay ra nắm chặt nắm đấm của Lãng Thần Huyền! Sắc mặt của tất cả mọi người đều căng thẳng lại, không biết hắn định làm gì.

Nhưng An Vũ Phong chỉ từ từ, từ từ gạt nắm đấm của Lãng Thần Huyền ra, lạnh lùng nói:

- Tôi không có hứng thú với mấy chuyện này.

Hắn lại đút tay vào túi quần, ngọn gió nhẹ thổi qua mái tóc khiến ánh sáng trong mắt hắn như ẩn như hiện.

Tôi chỉ nghe thấy giọng nói của hắn rất bình tĩnh, rõ ràng:

- Tôi và Bạch Tô Cơ từ trước tới nay chỉ là quan hệ đối địch.

- Nếu có chuyện gì hiểu lầm... Thì có lẽ là vì cô ấy nghĩ nhiều quá...

Ừ ừ...

Giây phút đó, cả người tôi hoàn toàn đông cứng lại, như trở thành một bức tượng được nặn bằng đất, cả người lạnh toát và như bị mọi người giẫm đạp lên.

Bạch Tô Cơ, mày là đứa con gái ngu ngốc nhất trên thế giới!

*

* *

- Các em thân mến, bây giờ bắt đầu điểm danh, nghe thấy tên mình thì hô “Có” nhé!

Một buổi chiều ánh mặt trời rực rỡ, trong căn phòng rộng rãi nhất của đại học Tinh Hoa, tiết học “Tiếng Anh công cộng” vẫn tiến hành như mọi khi. Giáo viên tiếng Anh đeo đôi kính cận, cầm danh sách học sinh trong tay, ánh mắt nghiêm túc thì thoảng lại lướt qua khắp căn phòng.

- Tô Tiểu Lệ.

- Có.

- Nghe nói chưa? Chủ tịch Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim An Vũ Phong đã giải quyết được chủ tịch Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch Bạch Tô Cơ rồi đấy.

- Dương Vân!

- Có.

- Theo tớ thấy thì Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch thua chắc rồi, đúng là mất cả chì lẫn chài...

- Chu Tiểu Luân.

- Có...

- Muốn đấu với thiếu gia An sao, hừ hừ, đúng là không tự lượng sức mình!

...

Trong tiếng xì xào của các bạn cùng lớp, tôi mệt mỏi nằm bò ra chiếc bàn ở dưới cuối lớp, mặc dù thì thoảng lại có những tiếng thì thầm chói tai cố ý lọt vào tai tôi như những que diêm đốt cháy ngọn đuốc trong lòng tôi.

Nhưng...

An Vũ Phong... Không biết vì sao, khi tôi nghĩ tới cái tên này, trái tim bỗng như một cái lọ thủy tinh bị đóng nắp kín mít, mặc dù lửa giận sắp khiến tôi không chịu nổi nhưng nó chỉ như một quả pháo câm bị nhốt trong cái bình kín, không thể nào tìm được đường thoát ra.

Hu hu hu... Để tôi biến thành một con đà điểu cho xong!

...

Ting ting ting...

Cuối cùng thì giờ học cũng trôi qua, nghe tiếng chuông báo hết giờ, tôi uể oải đứng dậy, chân bước đi không mục đích.

- Wa! Vũ hội ngoài trời!

- Tuyệt quá! Buổi tối ánh sao chiếu lấp lánh trên bầu trời, con trai và con gái cùng nhau khiêu vũ. Lãng mạn quá!

- Nghe nói Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của An Vũ Phong trong buổi vũ hội lần này sẽ có màn trình diễn khiêu vũ của các couple trong câu lạc bộ! Mọi người trong câu lạc bộ của anh ấy dạo này đang chăm chỉ tập luyện lắm!

Lúc đi qua bảng thông báo lúc nào cũng náo nhiệt của Đại học Tinh Hoa, chỉ nhìn thấy vô số cái đầu đang cổ ngồng lên và tranh nhau bình luận về thông tin trên bảng thông báo.

Vũ hội ngoài trời “Valse mùa xuân” của Đại học Tinh Hoa

Thời gian: 18:30 thứ 7 tuần này.

Địa điểm: Ven hồ Sao Đại học Tinh Hoa.

Vũ hội lần này có các tiết mục biểu diễn tự do, bất cứ học sinh trao đổi nào tham gia vào chương trình Sáng tạo Kỳ tích đều có thể thể hiện tài năng của mình trong vũ hội này. Hoan nghênh tất cả các bạn yêu thích khiêu vũ tích cực tham dự!

Vũ hội ngoài trời... Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của An Vũ Phong!

Những tiếng thì thầm cứ như một ngọn gió ra sức chui vào tai tôi, khiến tôi cảm thấy tâm trạng của mình thật là tồi tệ!

Thì ra tất cả chỉ là một màn kịch!

Chả trách đầu tiên An Vũ Phong giả vờ bị thương ở bể bơi, cố ý làm ra vẻ tốt bụng nấu ăn cho tôi! Rồi lại rủ tôi tham gia trò “Ai có thể không động lòng”, cố ý biến một trò chơi thành sân khấu để hấn biểu diễn!

Thì ra tất cả đều có mục đích cả...

Hắn làm như vậy là vì muốn làm trái tim tôi rối loạn!

Nhưng tại sao tôi lại ngốc như thế? Tại sao tôi vẫn trúng bẫy của hắn?

Ngày trước tôi tin tưởng tuyệt đối vào những lời nói ngon nói ngọt của hắn, bây giờ hắn khó khăn lắm mới nói được một câu “thật lòng” thì tôi lại cảm thấy đau đớn...

Bạch Tô Cơ! Mày đúng là một con ngốc!

Tôi cố gắng gạt bỏ những lời nói của bạn bè ra khỏi tai, quay người bước đi không mục đích, bất giác, tôi đi tới trước đại bản doanh của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch – Cửa phòng mỹ thuật.

Trong phòng mỹ thuật rất bừa bộn, bàn ghế vẫn sắp xếp như lần tổ chức hoạt động trước, tấm biểu ngữ “Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch tất thắng” dán trên bảng đã lâu không có người thu dọn, trên đó bám một lớp bụi mờ mờ, trong phòng vô cùng yên tĩnh.

Từ khi sự việc “bức cung” xảy ra, tôi vẫn không thể lấy lại tinh thần xử lý công việc của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, các hoạt động tập thể cũng ít đi rất nhiều! Các hội viên còn lại người thì bỏ câu lạc bộ, những người còn lại cũng không còn mấy mặn mà.

Hơn nữa, bây giờ các hội viên còn lại cũng hay xấu hổ, bắt họ tham gia khiêu vũ trong vũ hội ngoài trời? Việc này phải cần có một dũng khí rất lớn!

Mặc dù bình thường mọi người thường xuyên tiếp xúc với nhau, nhưng nếu thực sự tới lúc cần đồng tâm hiệp lực thì có lẽ sẽ vô cùng khó khăn!

Tôi buồn bã ngẩng đầu lên, nhìn những chiếc bàn chiếc ghế sắp xếp bừa bộn trong căn phòng

mỹ thuật vắng ngắt, thờ dài:

- Lễ nào số phận của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch lại kết thúc tại đây sao?

Đúng vào lúc đó, ánh sáng bên cạnh tôi bỗng mờ đi, quay đầu lại, nhìn thấy Kỷ Minh đang âm thầm ngồi sau lưng tôi, nhìn chăm chăm vào tôi như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Kỷ Minh? Bạn tới lúc nào vậy.? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Vừa đúng lúc nghe câu thờ dài của bạn. – Kỷ Minh mặc dù có ý trêu đùa tôi, nhưng ánh mắt lại vô cùng dịu dàng, tôi quay đầu lại, ngần ngại không nói gì.

- Bạch Tô Cơ, bạn đang nghĩ tới chuyện vũ hội ngoài trời hả?

- Đúng thế... À. Không phải. – Tôi buồn rầu đưa tay lên vén mấy sợi tóc không nghe lời.

- Mình nghe nói, bên An Vũ Phong đã có đủ 50 couple rồi. Hơn nữa nguồn vốn của họ rất mạnh, còn đặc biệt đặt làm mấy chục bộ trang phục dạ hội, nói là như vậy mới thể hiện được không khí lãng mạn của vũ hội ngoài trời. Còn nữa, họ còn mời giáo viên khiêu vũ chuyên nghiệp về để huấn luyện cho từng đôi.

- Hu... Bạn đang khiêu khích mình đấy hả? – Nghe những lời của Kỷ Minh, tôi lại đưa tay lên bóp thái dương, mệt mỏi nói.

- Đương nhiên là không phải. – Nhưng giọng nói của Kỷ Minh lại vô cùng bình tĩnh. – Mình không tin Bạch Tô Cơ lại bị đánh bại dễ dàng như thế. Bạch Tô Cơ mà mình quen không phải là cô gái dễ dàng chấp nhận thua cuộc.

Nghe lời nói của Kỷ Minh, nhìn vào đôi mắt kiên quyết của anh, tôi bỗng giật mình, cúi mặt xuống, nói chậm:

- Nhưng mọi thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch cho tới lúc này cộng lại cũng không đủ 50 couple.

- Hay là bạn buồn về chuyện của An Vũ Phong?

Không chờ tôi nói xong, Kỷ Minh lại nặng nề ngắt ngang lời tôi, đôi mắt màu xám nhạt nhìn tôi chăm chú như thể đã hiểu những suy nghĩ của tôi trong lòng.

- Đương nhiên là không phải. Việc gì mình phải lãng phí thời gian cho tên khốn nạn đó! – Tôi cố ý nói to, nhưng ánh mắt tôi lại không tự chủ được, nhìn ra ngoài, – Mình... Ý mình là, hiện giờ chúng ta không có đủ tiền để mua đạo cụ cho các thành viên, hơn nữa... Nếu bây giờ mới bắt đầu tập luyện thì liệu có muộn quá không, hướng hồ đối phương còn có người hướng dẫn...

- Nếu ngay cả trận PK này bạn cũng từ bỏ thì bạn sẽ thua triệt để. – Nhưng câu nói sau đó của Kỷ Minh lại khiến trái tim tôi run lên. Tôi ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn Kỷ Minh, nhưng chỉ nhìn thấy khóe miệng khẽ nhếch lên của anh.

- Chắc chắn chúng ta có thể đánh bại cậu ta!

- Đánh bại hắn! – Tôi ngờ ngợ, có chút nghi ngờ.

- Đương nhiên. – Đôi mắt trong trẻo của Kỷ Minh nở nụ cười cổ vũ, khóe miệng bỗng dựng tự tin nhếch lên. – Có muốn nghe ý kiến của mình không.

- Bạn có ý kiến gì? – Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh như sao của Kỷ Minh, trong lòng tôi không còn dao động nữa.

- Nếu chúng ta đã không thể chiến thắng họ về nhân số thì chúng ta...

Kỷ Minh đưa tay ra, đặt lên trên bàn, lại mỉm cười, nhưng anh còn chưa nói xong ánh mắt đã nhìn về phía xa. – Bạn xem, bây giờ bạn chẳng có ý chí chiến đấu gì cả. Có người lúc nào cũng muốn tới giúp đỡ bạn, nhưng vì bạn không thể đưa ra quyết định dứt khoát nên chỉ có thể ở bên đó chạy đi chạy lại.

- Ở đâu? – Tôi khựng lại rồi nhìn theo ánh mắt của Kỷ Minh, bỗng nhìn thấy một cái bóng nhỏ bé, thi thoảng lại ngó vào trong phòng học nhưng dường như vẫn chưa dám bước chân vào.

- Ma Thu Thu?

Chiếc váy màu xanh quen thuộc khiến tôi buột miệng gọi tên của cô bạn gái đáng yêu. Quay đầu lại nhìn Kỷ Minh, Kỷ Minh cũng nhìn tôi đầy ý nghĩa. Tôi đứng bật dậy, bước nhanh về phía Ma Thu Thu.

- Thu Thu!

- A! Tô Cơ, tớ... – Nhìn thấy tôi, Ma Thu Thu hình như hơi ngạc nhiên, bỗng dừng mặt đỏ bừng lên, cúi thấp đầu, không biết phải nói gì.

- Thu Thu, xin lỗi! Chuyện lần trước là do tớ suy nghĩ không chu đáo, bởi vậy mới gây phiền phức cho cậu, tha lỗi cho tớ được không? – Tôi chân thành nhìn Ma Thu Thu, chủ động nắm tay cô, nói rõ ràng.

- Tô Cơ, thực ra hôm đó thái độ của tớ... – Mặt Ma Thu Thu càng đỏ hơn. – Cậu không giận tớ chứ?

- Đương nhiên là không rồi. – Tôi nói lớn. – Tớ cảm ơn cậu còn không kịp nữa là.

Ma Thu Thu lúc này mới ngẩng đầu lên, chúng tôi nhìn nhau, nụ cười dần dần nở trên hai khuôn mặt.

- Kỷ Minh, bây giờ Ma Thu Thu cũng tới rồi, chẳng phải bạn nói bạn có cách sao? Mau nói ra xem nào.

Có lẽ là vì Ma Thu Thu cho tôi thêm sức mạnh, nhìn Kỷ Minh, bỗng dung tôi thấy tâm trạng mình lúc này đã khá hơn rất nhiều.

- Được. Ý của mình thực ra rất đơn giản – Làm lại từ đầu! Tuyển lại thành viên mới cho câu lạc bộ, tìm mua đạo cụ, nhanh chóng bắt đầu tập luyện!

- Đạo cụ? Nhưng như thế cần rất nhiều tiền! – Ma Thu Thu ngồi một bên bỗng như nhớ ra cái gì đó, khổ sở cau mày.

- Không sao đâu, nếu không đủ thì tớ vẫn còn một khoản tiết kiệm. – Kỷ Minh đưa tay lên vuốt mái tóc vàng, trịnh trọng nói.

- Đúng thế, đúng thế. Tô Cơ, chúng ta có thể góp tiền vào mà! – Hình như được Kỷ Minh nhắc nhở, Ma Thu Thu cũng đứng bật dậy, vội vã móc chiếc thẻ trong ví ra, đưa cho tôi. – Mặc dù tiền tiêu vặt của tớ không nhiều nhưng tớ vẫn cất trong một tài khoản nhỏ, đây là thẻ ngân hàng của tôi, mật mã là...

- Kỷ Minh, Thu Thu! – Tôi nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay nhiệt tình của Ma Thu Thu, nhìn Kỷ Minh, rồi khẽ lắc đầu. – Như vậy không được. Đây là tiền của các bạn chứ không phải là vốn của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch. Là chủ tịch Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, tớ không có tư cách làm như vậy.

- Nhưng, Tô Cơ... – Ma Thu Thu còn chưa nói xong đã bị một giọng nói quả quyết ngắt lời.

- Bạch Tô Cơ, thế này vậy, chúng ta cùng đi làm thêm, thế nào?

- Làm thêm? – Tôi sững sốt, trong đầu hiện lên một cảnh tượng thê thảm...

Trên con phố đông đúc người qua lại, trên đầu tôi buộc một chiếc băng đô có in chữ “Tiền” to đùng, trong tay cầm một xấp giấy xanh xanh đỏ đỏ, ra sức phát cho những người qua đường! Vừa phát, miệng tôi vừa không ngừng hét lên: Những người đi qua xin đừng bỏ lỡ...

Cắt!

Tôi hất tóc ra đằng sau để cái cảnh tượng đáng sợ đó lướt nhanh qua đầu! Sau đó tôi do dự nhìn Ma Thu Thu và Kỷ Minh, lại rơi vào im lặng!

Nghĩ lại Bạch Tô Cơ tôi từ trước tới nay luôn là một cô gái được vạn người ngưỡng mộ, đường đường là vạn người mê! Những việc như đi làm thêm hình như không xứng lắm với thân phận của tôi thì phải!

- Bạch Tô Cơ, lúc đầu chính bạn nói là phải phân cao thấp với An Vũ Phong! Nếu ngay cả cơ hội cuối cùng mà bạn cũng từ bỏ thì bạn không còn là Bạch Tô Cơ mà chúng tớ quen biết nữa!

- Tô Cơ, đừng lo! Ba người chúng ta cùng hợp sức lại, chắc chỉ mất 10 ngày là làm xong việc này! – Ma Thu Thu hình như nhận ra sự do dự của tôi, bèn kéo tay tôi, dịu dàng cổ vũ.

Giọng nói của Kỷ Minh và Ma Thu Thu như một tia nắng xua tan đám mây đen trong đầu tôi.

Đúng thế, tôi còn có lý do gì để tiếp tục chần chừ, có những người bạn tốt như vậy giúp đỡ tôi, cổ vũ tôi, sao tôi có thể để cho họ thất vọng được?

Phụ lòng bạn bè là việc mà Bạch Tô Cơ tôi không bao giờ làm! Cứ cho là không phải vì bản thân, cứ cho là vì Kỷ Minh và Ma Thu Thu thì tôi cũng không thể từ bỏ.

Nghĩ tới đây, tôi bất giác quay đầu lại, gật đầu:

- Ừ!

- Vậy thì được, chúng ta sẽ dùng sức lao động của bản thân để kiếm kinh phí hoạt động cho Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch! – Kỷ Minh mỉm cười nói.

Chương 4: Cặp đôi cuối cùng

*

* *

Đường Tinh Quang là con đường náo nhiệt, phồn hoa nhất của thành phố Tinh Hoa, hai bên đường, các cửa hàng san sát nhau, người qua lại đông như kiến. Dưới sự hướng dẫn của Ma Thu Thu, chúng tôi nhanh chóng tìm được địa điểm làm thêm ở một cửa hàng bán kem có tên gọi là “Điềm mật mật”. Chúng tôi chỉ làm thêm trong một thời gian ngắn ngủi là 10 ngày! Chúng tôi mỗi người một việc trong cửa hàng kem Điềm Mật Mật, tôi và Ma Thu Thu phụ trách công việc phục vụ, mặc bộ đồng phục màu hồng phấn. Còn Kỷ Minh vừa bước vào cửa đã bị hai cô phục vụ lôi tuột vào phòng thay đồ! Một lúc sau, một “Thùng kem di động” trông vô cùng bắt mắt từ phòng thay đồ bước ra.

- Bạch Tô Cơ, lập tức làm việc! Phải cùng nhau cố gắng nhé!

Đúng vào lúc tôi còn đang buồn rầu thì trong cái “Đầu kem” của “Thùng kem di động” phát ra rọng nói rõ ràng và quen thuộc! Tôi định thần lại, chỉ nhìn thấy trên cái “đầu kem” có hai hốc mắt không to không nhỏ, thông qua hai hốc mắt đó, một đôi mắt màu xám nhạt quen thuộc đang mỉm cười nhìn tôi dịu dàng!

- Kỷ Minh?

Tôi ngạc nhiên há hốc miệng, mắt tôi có lẽ còn mở to hơn cả cây kem! “Thùng kem di động” hình như định an ủi tôi nên từ cái thùng kem bên phải bỗng dưng có một bàn tay thò ra, vẫy vẫy với tôi.

Không ngờ công việc của Kỷ Minh lại là đóng vai một vật may mắn cho quán kem Điềm Mật Mật.

Hình như nhận ra sự kinh ngạc của tôi, Kỷ Minh khẽ lắc lư cái đầu, đi về phía tôi!

Nhưng mới đi được mấy bước, bỗng dưng anh dừng lại, không tự chủ được khẽ lắc mình, hình như rất khó khăn mới có thể duy trì được sự cân bằng! Một lúc lâu sau anh mới bước đi mấy bước nữa, bước chân khó khăn tiến chậm chậm về phía tôi. Có điều, mỗi khi đi được một bước, anh lại phải giơ tay ra để giữ thăng bằng, thi thoảng còn phải cố gắng giữ chặt cái “đầu kem” màu cà phê sữa đang xoay tròn trên đầu!

Mặc dù khoảng cách từ chỗ anh tới chỗ tôi chưa đầy 20m, nhưng khi “Thùng kem di động” sắp bước tới trước mặt tôi đã nghe thấy tiếng anh thở hổn hển, ngắt quãng!

- Kỷ Minh, bạn... vẫn ổn chứ?

Nhìn Kỷ Minh trước mặt khó khăn lắm mới đi tới chỗ mình, tôi lo lắng hỏi. Nhưng anh còn chưa kịp trả lời, tôi đã cảm nhận rất rõ ràng trong cái “Đầu kem” vang lên tiếng thở gấp gấp của Kỷ Minh!

Tôi vội vã bỏ cái đầu kem trên người Kỷ Minh xuống, phát hiện mặt anh đỏ bừng, những hạt mồ hôi to như hạt đậu đang chảy ròng ròng trên trán, rơi xuống quần áo anh ướt sũng... Cái đầu này nặng quá, hơn nữa lại rất bí.

- Kỷ Minh... Hay là thôi...

- Không sao đâu... Cần thêm một chút thời gian để thích nghi là được rồi. Hì hì! – Tôi còn chưa nói xong, Kỷ Minh đã ngắt lời tôi, sau đó cầm cái đầu và đội lên.

- Xin lỗi, tất cả đều vì giúp mình mà mọi người mới vất vả như thế... – Tôi cúi thấp, lí nhí nói, – Minh thật vô dụng!

- Ha ha, Bạch Tô Cơ, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch cũng là câu lạc bộ của mình, hy sinh vì câu lạc bộ của mình có gì đâu mà khổ. – Giọng nói của Kỷ Minh nghe có vẻ mệt mỏi, nhưng anh lại nói rất thoải mái, còn giơ tay ra vẫy tay với tôi.

Nói xong, Kỷ Minh cố giữ thăng bằng, bước từng bước ra cửa.

Nhìn dáng vẻ không oán trách gì của Kỷ Minh, tim tôi không tự chủ được lại đập thành thịch! Kỷ Minh! Cảm ơn bạn! Từ trước tới nay, bất luận là mình làm gì, bạn đều sẵn sàng giúp sức, có lẽ, đó chính là tình bạn thực sự!

Ngày tháng làm thuê “nước sôi lửa bỏng” bắt đầu như thế đó!

Ba người chúng tôi ngày nào học xong cũng vội vàng vàng chạy tới Diêm Mật Mật, sau đó cùng bạn rộn làm thuê cho tới 1 giờ đêm! Mỗi tuần còn phải tổ chức hoạt động xã giao cho Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch nên mới làm việc được có hai ngày mà cả ba chúng tôi đều đã biến thành “gấu trúc”, hai viên mắt thâm quầng và thảm kịch trong những tiết học trên trường cũng từ đó mà ra!

- Mọi người mở trang 157 ra, hôm nay chúng ta sẽ bàn về việc giáo dục tố chất cho sinh viên hiện đại...

Cô giáo đang thao thao bất tuyệt về vấn đề tu dưỡng đạo đức bản thân của sinh viên thì mí mắt trên và mí mắt dưới của tôi bắt đầu đánh nhau!

- Thu Thu, mạnh một chút! Véo mạnh vào cánh tay tớ! – Để giữ được hình tượng tốt nhất của một học sinh trao đổi, mặc dù tôi đã buồn ngủ rũ rượi nhưng vẫn phải dùng ý chí kiên cường, nhờ Ma Thu Thu ngồi bên cạnh cũng đang ngủ gà ngủ gật véo tôi một cái cho tỉnh ngủ!

- Mạnh thêm tí nữa... Tớ bây giờ hoàn toàn không cảm thấy đau...

- Tô Cơ, cậu giỏi thật, ngón tay tớ cũng thấy đau rồi đây này! Được! Một! Hai! Ba!

- Ui da! Đau chết mất!

- Bạn nữ ngồi hàng thứ ba từ dưới lên, mời em đứng lên nói về vấn đề tố chất của sinh viên hiện đại!

Hu hu...

Khi tôi bị cô giáo gọi đứng lên thì cũng là lúc Ma Thu Thu bên cạnh đổ gục xuống bàn, chìm vào giấc ngủ.

- Các em, giờ học nghe tiếng Anh hôm nay sẽ có một bài trắc nghiệm nhỏ, tôi sẽ cho các em nghe một đoạn băng dài 10 phút, mời mọi người trả lời các câu hỏi trong giấy thi.

Yeah, tuyệt quá, bây giờ là tiết nghe nói, mỗi người đều có một không gian nghe riêng! Tôi quay sang cười với Kỷ Minh lúc đó cũng đã mất hết tinh thần, đeo tai nghe vào và bắt đầu chìm vào giấc mộng! Nhưng khi tôi tỉnh lại...

- Bạch Tô Cơ, tại sao bài thi của em lại để giấy trắng thế này?

Hu hu hu...

A a a... Làm thêm quả là cuộc sống không phải của con người!

Xem ra kiếm tiền quả không phải là việc dễ dàng gì, giờ thì cuối cùng tôi cũng đã hiểu nỗi khổ của Kim Nguyệt Dạ! Có điều tôi vẫn tin rằng, cứ kiên trì thì sẽ đi tới thắng lợi!

Thời gian trôi nhanh qua kẽ tay. Cuối cùng những nỗi đau khổ của cuộc sống làm thêm cũng tới hồi kết thúc! Nghĩ tới ngày hôm nay có thể lấy lương cho cả ba người, tôi vô cùng vui vẻ.

Tang tang tang tang...

Tiếng chuông điểm 4 giờ, vẫn còn hai tiếng nữa mới tới giờ kết thúc!

Tôi nắm một nắm bóng bay trong tay, nhiệt tình tặng cho mỗi người khách đi qua cửa hàng Điềm Mật Mật! Còn Kỷ Minh thì đã mệt tới nỗi thở không ra hơi, cũng may anh được chủ tiệm đồng ý cho nghỉ ngơi một lát.

Không lâu sau, nắm bóng bay nhiều màu sắc trong tay tôi đã phát được tương đối, tôi tiện tay dúm quả bóng màu hồng cuối cùng vào tay một cô bé.

- Em cũng muốn bóng bay! Em cũng muốn bóng bay! – Đứng vào lúc tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng nghĩ thế là mọi việc đã kết thúc thì bỗng dưng có một bàn tay nhỏ nín lấy chiếc váy của tôi.

- Em bé, bóng bay hôm nay phát hết rồi! – Tôi kiên nhẫn giải thích với cậu bé đang háo hức chờ đợi, – Ngày mai em tới nhé.

- Hu hu hu! Em mặc kệ! Em cũng muốn có bóng bay! – Không ngờ cậu bé lại nhếch miệng ra khóc nhè, ra sức kéo chiếc váy của tôi, trong lúc không cẩn thận, cậu bé ngã vồ xuống đất.

- Hu hu hu! Oa oa oa! – Nhất thời nước mắt của cậu bé như cái vòi rồng, không thể nào ngăn lại được.

- Chuyện gì thế, chuyện gì thế?

Đứng vào lúc tôi bó tay bất lực thì một phụ nữ trung niên như từ trên trời rớt xuống, xuất hiện trước mặt tôi!

- Tô Co, chết rồi! – Chưa chờ người phụ nữ trung niên trả lời, Ma Thu Thu vội vã từ trong cửa hàng chạy ra, kéo tôi về đằng sau, mặt đỏ bừng, thì thầm vào tai tôi. – Cậu không biết hả? Người này là bà chủ của quán Điềm Mật Mật, nghe nói đối xử với mọi người rất hà khắc...

Cái gì? Những lời của Ma Thu Thu như một chiếc búa gõ mạnh vào đầu tôi, khiến nét mặt tôi lập tức thay đổi!

Quả nhiên, bà chủ nhìn vào đứa bé đang khóc lóc dưới đất, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch của tôi, khuôn mặt vốn trắng xanh của bà chuyển sang màu đen:

- Tổ chất của người làm thuê bây giờ càng ngày càng kém! Hừ! Dám làm khách hàng khóc! Cô đừng có mong nhận được một xu nào!

Ừ ừ ừ...

Lời nói của bà chủ như sấm giập ngang tai, khiến tôi không hề có chút chuẩn bị tâm lý nào, bất giác cảm thấy hoang mang! Tôi đứng trơ như gỗ giữa nhà.

Trừ toàn bộ tiền lương, hay nói cách khác, những nỗ lực suốt 10 ngày qua của tôi đều trở thành bong bóng xà phòng sao?

- Em trai, lại đây chụp ảnh với cây kem được không?

Đứng vào lúc này, một giọng nói dịu dàng như một ánh mặt trời xua tan đám mây mù trong tôi!

Chỉ nhìn thấy “Thùng kem di động” đang ngồi nghỉ ngơi gần đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện đằng sau bà chủ, anh cúi đầu khom lưng xuống, giơ tay làm dấu hiệu chiếc “camera” cho cậu bé kia.

- A a a! Em muốn chụp ảnh với “Thùng kem di động”!

Cậu bé lập tức sáng mắt lên, quên ngay màn khóc lóc của mình vừa rồi.

Ha ha...

Tách...

- Em cũng muốn chụp ảnh với “Thùng kem di động”!

- Nào lại đây, chụp giúp bọn mình với!

- Cửa hàng kem này thú vị thật, chúng ta cũng vào ăn cái gì đó đi.

...

Một cô gái vừa thích thú ôm cái áo ngoài của “Thùng kem di động”, và đưa tay ra trêu chọc cái “đầu kem”, mỉm cười rạng rỡ! Một cậu bé còn bò cả lên vai của “Thùng kem”, thích chí cười khanh khách.

“Thùng kem di động” hình như có sức kêu gọi rất lớn, không lâu sau, một đám người như một cơn sóng từ khắp nơi kéo đến!

- Bà chủ, nếu như thế này thì có thể không trừ lương của bạn tôi được không? – “Thùng kem di động” bỗng quay đầu lại nhìn bà chủ.

- Hừ! Vừa nãy cô ta làm cho khách hàng phải khóc, cho dù thế nào tôi cũng phải trừ tiền lương 10 ngày này của cô ta! – Bà chủ chống hai tay vào hông, trừng mắt nhìn “Thùng kem”, nói rõ từng lời một. – Chỉ dựa vào một câu của cậu mà đòi tôi đổi ý sao? Cậu tưởng rằng cậu là ai?

Giọng nói của bà chủ vừa dứt.

Soạt!

“Thùng kem di động” đột nhiên lộ cái đầu giả ra!

Chỉ nhìn thấy một khuôn mặt hoàn mỹ xuất hiện, cái cằm nhọn tuyệt đẹp, đôi môi mỏng màu hồng khiến ai nhìn cũng thích, sống mũi cao thẳng, mái tóc ngắn màu vàng kim lấp lánh những giọt mồ hôi dính sát vào trán, đôi mắt màu xám nhạt chiếu ra tia nhìn kiên định!

- Bà chủ, nếu cái bà gọi là “làm việc công bằng” là thế này thì ngay bây giờ chúng tôi sẽ rời khỏi đây.

Vừa nói xong, các khách hàng vây xung quanh đều lên tiếng, nói gì cũng không để cho Kỷ Minh đi!

Không khí dường như ngưng đọng khoảng nửa giây rồi bỗng dung, bà chủ khẽ nhếch miệng cười.

- Anh bạn, đó là bạn của cậu hả? Vậy được rồi, chỉ cần cậu đồng ý với tôi một việc, tôi sẽ không làm gì cả, hơn nữa còn tăng gấp đôi tiền lương cho các cậu!

- Được!

10 phút sau!

Cửa tiệm kem Đầm Mật Mật, cái “Thùng kem di động” to lớn công kênh không còn thấy đầu nữa mà thay vào đó là một “người đẹp” cao ráo mặc bộ đồ phục vụ màu hồng phấn! “Người

đẹp” đó có một mái tóc ngắn màu vàng rất mượt, nước da trắng như tuyết!

- Hoan nghênh quý khách đến với quán kem Điềm Mật Mật, quán kem chúng tôi hôm nay có chương trình khuyến mại đặc biệt. Nếu mua hàng hết 20 tệ thì sẽ được chụp một bức ảnh với cô gái may mắn của cửa hàng chúng tôi!

Một phụ nữ trung niên to béo gấp ba lần “người đẹp” đang cố gắng kiễng chân lên, vừa ra sức bám chặt vai của “người đẹp”, tay kia giơ ra biểu tượng chữ “V”.

10 phút trước, đoạn đối thoại giữa Kỷ Minh và bà chủ vang lên bên tai tôi...

- Anh bạn nhỏ, mặc cái này vào và đứng trước cửa để mời khách cho tôi.

- Cái gì? Nhưng đây là quần áo con gái mà.

- Nếu cậu không đồng ý làm như vậy thì bạn của cậu...

- Được rồi! Tôi mặc.

- Không được. – Tôi thực sự không nhẫn tâm bắt Kỷ Minh vì tôi mà phải làm việc này, anh ấy đã vì tôi làm quá nhiều việc rồi, bây giờ lại còn phải đóng giả con gái để mời khách thì quả là không thể chịu nổi.

Tôi không nhịn được, chạy lên kéo Kỷ Minh đi:

- Quá đáng quá! Chúng ta đi!

- Bạch Tô Cơ! – Nhưng Kỷ Minh đã nhẹ nhàng gạt tay tôi ra, đứng nguyên ở chỗ cũ. – Không sao đâu.

- Không sao? Không được! – Tôi ngạc nhiên nhìn Kỷ Minh rồi lại quay đầu lườm bà chủ. – Bạn không thể làm việc này được! Đi! Cùng lắm thì chúng ta không lĩnh lương nữa.

- Bạch Tô Cơ, nếu cứ đi như vậy thì chẳng phải chúng ta đã làm việc không công sao? – Nhưng Kỷ Minh lại bình tĩnh nhìn tôi rồi liếc sang bên cạnh. – Bạn xem Ma Thu Thu bận rộn cả ngày hôm nay, bây giờ còn phải giúp mọi người chụp ảnh. Những cố gắng này đều không thể lãng phí được, không phải sao?

- Minh... – Tôi nhìn Ma Thu Thu đang bị bà chủ kéo lại làm “thợ chụp ảnh bắt đắc dĩ”, cô tỏ ra bất lực nhưng lại vô cùng nghiêm túc, rồi quay lại nhìn Kỷ Minh vẫn bình tĩnh, không tỏ vẻ gì oán trách, lửa giận trong lòng bất giác cũng tắt đi ít nhiều, một sự cảm động âm ập như dòng nước xuôi len lỏi trong trái tim tôi. Mọi người cùng nhau cố gắng lâu như vậy, nếu chỉ vì sự nóng nảy của tôi mà mất hết tất cả, vậy thì tôi...

Đúng vào lúc tôi còn đang suy nghĩ thì cảm thấy phía trước mình như có một cơn gió lớn thổi tới! Tôi chỉ nhìn thấy những người ở bên đường ào tới như một cơn lốc! Rất nhiều cô gái như bị trúng tà, mặt đỏ bừng, thở hổn hển mà vẫn không ngừng chảy nước dãi! Mọi người hình như bị một sức mạnh thần bí gì đó thu hút, vây quanh cửa tiệm Điềm Mật Mật.

- Tôi muốn chụp ảnh với “người đẹp!

- Tôi muốn mua 5 suất kem...

Tách... Tách... Tách...

Một ngày qua đi, trước cửa quán Điềm Mật Mật vẫn ồn ào như một cái chợ! Ánh đèn flash của máy ảnh nháy lên liên tục. Rất lâu sau, cả con đường đó vẫn vang lên tiếng cười thỏa mãn của bà chủ và tiếng hò hét của các cô gái!

Cuối cùng chúng tôi cũng thuận lợi hoàn thành công việc làm thêm và cũng kiếm được

một khoản “vốn lưu động” nhiều gấp đôi so với dự đoán!

Tôi tạm biệt hai người bạn mệt mỏi của mình, xách túi tiền mà mọi người tin tưởng giao cho mình đi vào siêu thị.

Đêm đã về khuya, đèn đường vừa bật, người trên đường đã thưa thớt, những ngọn đèn hai bên đường chiếu rọi khiến con đường càng trở nên vắng vẻ. Tôi ôm một đồng đồ trang sức để chuẩn bị cho buổi vũ hội, vội vã chạy về phía ký túc xá của trường.

Đi mãi đi mãi, thi thoảng tôi lại cúi thấp đầu, nhìn đồng “đạo cụ” trong tay mình, trong đầu lại hiện lên từng khuôn mặt của các thành viên trong câu lạc bộ...

Chiếc khăn lụa vừa đẹp vừa rẻ này chắc là phù hợp với Tiểu Ngọc, cô ấy mà đeo lên chắc đẹp lắm, hơn nữa cả khu chợ chỉ có mỗi cái khăn này thôi, là độc nhất vô nhị! Hồ Bách Linh thì có thể kẹp chiếc kẹp tóc hình mặt trăng, tôi phải đi 3 cửa hàng mới mua được cái kẹp này với giá một nửa...

Thế là không biết từ lúc nào, tôi đã nghĩ xong việc nên phối đồ này cho ai!

Tuy nhiên, số tiền lương mà chúng tôi đi làm thêm kiếm được chỉ là một món tiền nhỏ, không thể so sánh với khoản tiền lớn của An Vũ Phong, nhưng tất cả những thứ này đều là tiền mồ hôi nước mắt của tôi, Kỷ Minh và Ma Thu Thu đổi lại! Tôi thận trọng hết mức để đảm bảo rằng từng đồng tiền mà mình sử dụng đều không lãng phí, đều được tận dụng tới mức tối đa! Và tiếp theo đây, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch phải cố gắng tập luyện, phải đánh bại hoàn toàn An Vũ Phong, giành lấy thắng lợi cuối cùng!

Nghĩ như vậy, tôi thấy người mình như khỏe mạnh hơn, đẩy nhanh bước chân đi về.

- Ha ha ha... Đúng là cố gắng thật! Vừa đi làm thêm rồi còn đi sắm đồ, con gái mà về nhà muộn thế này hình như không tốt lắm!

Đúng vào lúc tôi lê bước chân mệt mỏi của mình trên đường thì một tràng cười lạnh lùng đập vào tai tôi!

Tôi ngẩng đầu lên, trong đêm tối nhìn thấy một mái tóc dài đen nhánh đang lắc lư, khuôn mặt trắng trẻo nở một nụ cười khinh bạc.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, muộn thế này rồi mà còn gặp hấn.

Nếu là trước đây, chắc tôi đã nhảy lên khiêu chiến với hấn từ lâu rồi, nhưng hôm nay tất cả chỉ như một cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ. Tôi bình tĩnh tới mức thần kỳ.

- Có chuyện gì chờ tới hôm vũ hội sẽ biết! Bây giờ tôi không muốn lãng phí thời gian!

Nói xong, tôi đi vòng qua hấn, định đi tiếp.

- Ha ha ha... Bạch Tô Cơ, cô cũng biết kể chuyện cười đấy chứ! – An Vũ Phong hình như không hề tức giận, ngược lại còn tỏ ra thích thú, đi lại gần tôi, liếc mắt nhìn đồng đồ “nghèo nàn” tôi xách trên tay, thông thả nói. – Cô nghĩ chỉ dựa vào đồng rác rưởi này mà có thể chiến thắng trong buổi vũ hội sao? Ha ha, tôi khuyên cô tốt nhất là đừng cho các thành viên đáng yêu của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch lên sân khấu để tránh bị mất mặt!

Rác rưởi? Mất mặt?

Hấn dám nói những món đồ mà chúng tôi đổi lại bằng mồ hôi nước mắt là rác rưởi? Nghe tiếng cười nhạo báng của hấn, lửa giận trong lòng tôi bốc lên bùng bùng, trống ngực đập thình thịch. Tôi cảm thấy như có một ngọn lửa đang thiêu đốt trái tim tôi!

- An Vũ Phong, anh có tư cách gì để nói tôi, có tiền thì oai lắm sao? Có lẽ anh còn chưa từng kiếm được đồng tiền nào phải không? – Tôi đứng thẳng người, đưa tay vuốt lọn tóc xoắn, khinh bỉ nói.

- Ha ha, Bạch Tô Cơ, cô không cần đổ kị với tôi, đó là hiện thực, cô không thể thay đổi được.
– An Vũ Phong hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn không thay đổi nét mặt.

- Tôi đổ kị anh? – Tôi cắn chặt môi, mắt nheo lại nhìn An Vũ Phong, trả hắt một nụ cười lạnh lùng. – Ha ha ha, An Vũ Phong, anh nằm mơ đi! Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch của chúng tôi dựa vào đôi tay và sự nỗ lực của chính mình! Niềm hạnh phúc này cho dù anh có thân phận cao quý như thế nào cũng không thể cảm nhận được đâu.

Đối diện với những lời nói cay độc của tôi, An Vũ Phong hình như không thêm để ý, ngược lại còn cười lớn hơn.

- Dựa vào đôi tay và sự nỗ lực? Ha ha, lẽ nào sự nỗ lực mà cô nói là trai đóng giả gái sao?

- Anh... – Tôi chỉ cảm thấy lửa giận hình như đã phá vỡ lồng ngực mình, căm hận nhìn An Vũ Phong. – An Vũ Phong, Kỷ Minh vì Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch mà đóng giả gái để làm thêm, anh ấy là bạn của tôi! Tôi tuyệt đối không cho phép anh sỉ nhục anh ấy!

- Làm thêm? Ồ! Thì ra là như vậy, ha ha ha! – An Vũ Phong không thêm để ý tới sự giận dữ của tôi, tiếng cười của hắn lại càng thêm nhạo báng. – Tôi còn tưởng “chuyên gia tình yêu” như cô nghĩ ra được cái gì mới mẻ cơ đấy!

- An Vũ Phong! Anh thật quá đáng! – Cuối cùng thì tôi cũng không nhịn được nữa, nghiến răng nhả ra từng chữ. – Anh yên tâm đi, vũ hội ngoài trời lần này chắc chắn tôi sẽ thắng anh! Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch sẽ thắng Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của anh!

Nói xong, tôi không thêm để ý gì tới hắn, quay người bước đi, không buồn quay đầu lại!

- Bạch Tô Cơ! – Mới đi được hai bước, bỗng dừng đằng sau lại vang lên tiếng của An Vũ Phong, không biết tại sao giọng nói của hắn nghe có vẻ chán nản, – Cô thắng tôi như vậy sao? Tôi thoáng khựng lại, hít một hơi thật sâu, nói:

- Lẽ nào anh quên rằng tôi đã từng nói, chúng ta chỉ là đối thủ thôi sao?

- ... – Lần đầu tiên, An Vũ Phong không phản bác lời tôi nói.

Không biết vì sao, sự im lặng của hắn khiến tôi thấy nặng nề, lồng ngực như bị một hòn đá đè chặt!

- An Vũ Phong! Cứ chờ đây! Chắc chắn tôi sẽ thắng anh. – Tôi nặng nề buông một câu rồi rào nhanh bước chân, đi vào trong màn đêm trước mặt!

*

* *

Thời gian quả là kỳ lạ, khi bạn hy vọng nó trôi nhanh thì nó lại chậm như một con rùa. Nhưng khi bạn cầu mong cho nó trôi chậm một chút, thì nó lại phóng nhanh như ngựa phi.

Hôm nay đã là “Ngày thứ bảy định mệnh”.

Cái sân khấu hình elip được dựng tạm ngập tràn trong những quả bóng bay, trên cành cây to rậm rạp còn treo đầy dây điện, những bóng đèn tròn nhiều màu sắc lung lẳng trên cây lúc sáng lúc tối, tỏa ra ánh sáng nhấp nháy đẹp mắt. Hồ Sao hôm nay dường như được thay mới hoàn toàn, trong phút chốc mùa xuân đã tới bên bờ hồ lạnh giá, những bông hoa cẩm khắp nơi khiến

không khí càng trở nên lãng mạn và ấm áp.

Vũ hội ngoài trời Đại học Tinh Hoa

Một tấm băng rôn màu đỏ căng ngay trên cổng vào. Nơi đâu cũng vô cùng náo nhiệt, mọi người vui vẻ bàn tán, từng lớp người lên lên xuống xuống sân khấu.

Nhưng trong khung cảnh này, tôi trở nên lạc lõng giữa đám đông, buồn bã đá chân vào mấy hòn đá gần đó, tâm trạng giống như bầu trời càng lúc càng tối, không thể nào bình tĩnh được.

Vũ hội ngoài trời đã sắp bắt đầu, một tuần sau khi kết thúc công việc làm thêm, các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đều lấy lại tinh thần, ngày nào cũng ra sức tập luyện, nhưng xem ra các thành viên của những câu lạc bộ khác cũng có biểu hiện rất xuất sắc. Lần này liệu Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch có thể trở nên nổi bật hay không...

Tang tang tang tang tang tang...

Chuông đồng hồ điểm đủ 7 tiếng, người dẫn chương trình – sir Chung – phong độ ngời ngời bước lên sân khấu, nắm chặt chiếc micro không dây và bắt đầu bài “diễn văn” của mình.

- Các em học sinh thân mến! Hoan nghênh mọi người tới với “Vũ hội ngoài trời” của trường Đại học Tinh Hoa ngày hôm nay! Tôn chỉ của chúng ta là – hãy để sân khấu dưới chân tôi thuộc về mỗi người các bạn! Hy vọng mọi người có thể thể hiện được tài năng của mình! Đồng thời cũng hy vọng các em cảm nhận được niềm vui trong buổi vũ hội ngày hôm nay!

Bóp bóp bóp...

Một tràng pháo tay như sấm nổ vang lên dưới sân khấu, những cậu bạn nghịch ngợm thì thoảng còn huýt sáo, sir Chung cũng hưng phấn giơ tay ra vẫy, lấy lại giọng và nói to:

- Tôi tuyên bố... Vũ hội ngoài trời... chính thức bắt đầu!

Tang tang tang... tang tang tang...

Giây phút đó, một bản nhạc quen thuộc vang lên – “Dòng sông màu xanh”! Tiếng nhạc du dương vang vọng quanh hồ Sao.

- Bóp bóp bóp...

Không biết từ nơi nào vang lên tiếng vỗ tay thành nhịp! Dưới sân khấu trở nên xôn xao, mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng vỗ tay, chỉ thấy một nhóm các chàng trai phong độ ngời ngời dặt tay những cô gái bên cạnh, xếp thành hai hàng đi về phía trước! Các chàng trai mặc trang phục khiêu vũ của nam, luôn đứng thẳng như những bức tượng thạch cao David, ánh mắt tự tin lấp lánh trong đêm tối. Còn các cô gái đều có thân hình rất mảnh mai, chiếc váy liền thân khẽ bay nhẹ theo gió, từ xa nhìn lại, các cô như một chiếc ô đang xoay tròn trong không trung, vô cùng đẹp mắt!

Không lâu sau, tất cả mọi người đều bước lên sân khấu, tạo thành một hình chữ “nhân” khổng lồ!

Không biết họ làm như thế nào nhỉ? Rõ ràng chỉ là những học sinh rất bình thường, nhưng bước chân của họ lại nhẹ nhàng như bước chân của những vũ công chuyên nghiệp, có sức lay động rất lớn, thu hút mọi ánh mắt của mọi người! Trong phút chốc, dường như cả thế giới chỉ còn lại cái sân khấu, chỉ còn lại những con người đang dìu nhau đi trong điệu nhạc! Còn tất cả những người khác cũng chìm đắm trong các vũ điệu của họ, dường như quên đi cả bản thân!

Tang tang... tang tang... tang tang tang...

Khúc nhạc dạo tiếp tục vang lên. Bỗng dưng, ở phía cuối của đội hình – đầu của chữ “Nhân” có một cái bóng cao lớn bước ra! Cái bóng đó ngẩng cao đầu kiêu hãnh, mắt nhìn thẳng, đi về phía trước của sân khấu, hất để lộ nụ cười mê hồn với những người đứng dưới sân khấu, sau đó bỗng dưng quay lưng bằng tư thế tuyệt đẹp, đặt tay trái lên ngực, người cúi xuống 90 độ, cúi lưng trước cô gái đầu tiên sau lưng mình!

- Thưa cô, xin hỏi cô có hứng thú cùng nhảy với tôi một bản nhạc không? – Giọng nói quen thuộc vang lên, ngạo mạn nhưng dịu dàng, vang lên trong bầu không khí yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng thở của mọi người, khiến trái tim của mọi người phút chốc đều đập nhanh hơn! Cô gái đó lập tức bị đánh gục, như một chú cừu non ngoan ngoãn, chìa tay ra, khuôn mặt ửng hồng, ánh mắt cũng ngượng ngùng, e ấp.

- Wa! An Vũ Phong đẹp trai quá!

- Màn vũ đạo của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim thật tuyệt vời!

- Ngưỡng mộ cô gái được nhảy chung với anh ấy quá!

Dưới sân khấu lập tức vang lên những tiếng trầm trồ ngưỡng mộ! Tôi nhìn chăm chăm lên cái gã nổi bật nhất trên sân khấu, trái tim thoáng đập mạnh!

Lẽ ra tôi phải đoán trước được rằng câu lạc bộ đang biểu diễn trên sân khấu chính là Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của An Vũ Phong mới phải. Ngoài An Vũ Phong, còn có ai có thể tổ chức một màn vũ đạo đẹp mắt như vậy? Còn ai có thể chỉ bằng một lời mời đơn giản mà khiến con gái cảm thấy hạnh phúc tới mức có thể ngất đi như vậy?

Trên sân khấu, An Vũ Phong cong cánh tay bên phải lại, khẽ dìu nhẹ vào thắt lưng cô gái, bắt đầu màn xoay người tập thể đầu tiên! Trong giây lát, tất cả mọi người đều chìm đắm trong không khí kỳ diệu này, không tự chủ được, nhịp tim lại đập nhanh hơn!

Đúng vào lúc An Vũ Phong quay người lại, tôi hình như nhìn thấy ánh mắt của hắn như nhìn như không hướng về phía tôi. Tôi không kịp trốn, ánh mắt của hai chúng tôi gặp nhau trong không trung! Đôi lông mày như cười như không của An Vũ Phong hơi nhướng lên, khóe miệng lại nở một nụ cười khó hiểu!

A! Thần kinh của tôi bỗng chốc căng lại, vội vã thu ánh mắt của mình lại, quay sang hướng khác, trái tim vẫn đập thình thịch trong lồng ngực, một hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Tôi bị làm sao vậy? Tại sao nhìn thấy ánh mắt của hắn tôi lại có cảm giác bối rối như thế?

Tôi lắc mạnh đầu, trong lòng có một giọng nói đang ra sức máng chửi tâm trạng bất an của mình, nhưng tôi càng bắt mình phải kiên trì chiến đấu với An Vũ Phong bao nhiêu thì trái tim tôi lại càng như mặt hồ bị gió thổi qua, không thể nào không dậy sóng!

Tang... Tang tang tang tang! Tang... Tang tang tang tang!

Trên sân khấu vẫn vô cùng náo nhiệt! Dưới sự dẫn dắt “tiêu chuẩn” của An Vũ Phong, các chàng trai như những binh sĩ bảo vệ thành trì của mình, ngay sau khi nhận được tín hiệu của tướng quân, họ nhanh chóng dìu những cô gái bên cạnh vào điệu nhảy! Không lâu sau, các cô gái chàng trai hòa vào điệu nhạc, tạo thành một bữa tiệc hình ảnh trên sân khấu!

Cuối cùng âm nhạc cũng đi vào hồi kết! An Vũ Phong dương dương tự đắc giơ cao tay trái lên, búng tay điệu nghệ ra hiệu cho những người phía sau! Soạt soạt soạt... Mọi người cùng cúi lưng xuống chào khán giả bằng tư thế vô cùng đẹp mắt!

Bốp bốp bốp!

- Màn khiêu vũ của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim đẹp quá! Tớ cảm thấy khả năng thắng của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch chúng ta không lớn lắm!

- Nếu chắc chắn là sẽ thua thì thà dừng lên nữa...

- Làm thế nào bây giờ, tim tớ đập nhanh quá! Hu hu!

Tôi khi đó đứng dưới sân khấu với tâm trạng rối bời, giờ nghe thấy những tiếng thì thầm của các thành viên câu lạc bộ, tôi lại càng buồn bã hơn!

Đúng vậy, bọn An Vũ Phong không chỉ đầu tư rất nhiều vào phần ngoại hình mà ngay cả phần vũ đạo của họ cũng vô cùng hoàn mỹ!

Nếu so sánh với họ, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch chỉ như là một đứa trẻ con! Không có ngoại hình bắt mắt thì thôi, nhưng chúng tôi chỉ luyện tập vội vàng trong mấy ngày ngắn ngủi, liệu có thể so sánh với màn khiêu vũ hoành tráng vừa nãy không?

Nhưng...

- Ha ha, Bạch Tô Cơ, cô không cần đổ kị với tôi, đó là hiện thực, cô không thể thay đổi được.

- Ha ha ha, An Vũ Phong, vũ hội ngoài trời lần này chắc chắn tôi sẽ tham gia! Không những phải tham gia mà còn sẽ thắng anh!

Đoạn đối thoại tối hôm đó với An Vũ Phong như những hơi thở không ngừng phả vào không khí, chiếm lĩnh toàn bộ suy nghĩ của tôi.

Bạch Tô Cơ! Mày đã quên cuộc gặp mặt tình cờ đáng ghét trên máy bay rồi sao? Mày đã quên trận chiến mắt mặt ở sân trường rồi sao? Mày đã quên những câu nói độc địa mà hấn nói với mày trên đường hôm đó rồi sao?

- Tôi với Bạch Tô Cơ chỉ là đối thủ... đối thủ... đối thủ...

Nếu mày đã quên tất cả những điều đó rồi, vậy còn câu nói này thì sao? Cả đời mày cũng không thể nào quên được! Đừng bao giờ quên sự sỉ nhục mà hấn dành cho mày!

Nghĩ tới đây, tôi hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, ánh mắt kiên định nhìn các thành viên của mình, thu hết dũng khí tuyên bố:

- Toàn thể các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, chúng ta lên sân khấu!

Mặc dù giọng nói của tôi rất lớn, nhưng không biết vì sao, khi tôi nhìn vào nụ cười tự phụ đáng ghét của An Vũ Phong, trái tim lại như bị đóng vào hàng ngàn cái đinh, ngứa ngáy khó chịu...

Tang tang tang...

Tiếng nhạc vui nhộn vang lên khắp không gian, cuối cùng tôi cũng đã đưa được các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch lên sân khấu!

Bởi vì con trai ở câu lạc bộ quá ít nên không thể khiêu vũ đôi, do đó chúng tôi lựa chọn phương thức đơn giản nhất – múa dân tộc tập thể!

Tất cả các bạn nam và nữ cùng nắm tay nhau, thi thoảng lại giơ cao đôi tay của mình, đồng thời nhảy sang trái sang phải, thi thoảng lại kiễng chân lên quay tròn tại chỗ.

Nhưng có lẽ vì áp lực mà Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim đem lại quá lớn nên không khí ở trên

sầu khấu có vẻ buồn tẻ! Các bạn nữ đều không có hứng thú với màn biểu diễn này, người nào cũng buồn bã, bước chân không đều!

- Wa! Múa gì mà xấu thế? Như một đám quỷ đang nhảy với nhau vậy!

- Xi... Thì ra màn khiêu vũ của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch xấu thế này, chẳng có gì để xem cả. Đi thôi! Đi thôi!

- Bọn họ thế này mà còn đòi PK sao? Chắc chắn là An Vũ Phong thắng rồi!

Những tiếng xì xào bàn tán vang lên và len lỏi vào tai tôi, càng khiến tôi buồn bực. Tôi nghiêng chặt răng, định cố cho qua hết bài hát, nhưng không hiểu sao cơ thể càng lúc càng cứng lại, ý định từ bỏ càng mạnh mẽ trong đầu!

Không được! Bạch Tô Cơ, mày không thể từ bỏ như thế được!

Bỗng dưng tôi nhớ lại 10 ngày đi làm thuê! Kỷ Minh vì tương lai của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch mà phải đóng giả làm con gái, phải chịu bao nhiêu vất vả! Lại còn Ma Thu Thu, cái dáng vẻ cố chống đỡ lại cơn buồn ngủ của cô trong lớp học khiến tôi thấy nhói lòng! Hai người họ đều vì Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch mà tận tâm tận lực, hầu như đã hy sinh tất cả! Nếu bây giờ tôi bỏ cuộc, vậy thì tôi làm gì còn mặt mũi nào để nhìn hai người bạn tốt này nữa?

Cứ cho là tất cả mọi người đều cho rằng không còn hy vọng gì nữa, chỉ cần tôi không bỏ cuộc thì vẫn còn cơ hội!

Nếu tôi cứ thế từ bỏ, không những phụ lại tâm huyết của bạn bè mà còn thua An Vũ Phong hoàn toàn, khiến hân càng tự đắc!

Đúng vào lúc tôi cố bắt mình phải đốt lên ngọn lửa của ý chí thì bỗng tiếng xì xào dưới sân khấu càng to hơn!

- Nhìn kia! Tư thế của cô gái kia lạ quá!

- Chuyện gì vậy? Rốt cuộc thì bọn họ đang định làm gì?

Trong tiếng bàn tán xôn xao, tôi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy một khuôn mặt đỏ bừng đang lắc lắc thân hình, vụng về nhảy theo bước chân của mọi người, nhưng không biết vì sao, có lẽ vì cô ấy quá căng thẳng nên khi người khác quay sang trái thì cô lại quay sang phải! Khi những lời bình luận ở dưới sân khấu càng lúc càng lớn thì mồ hôi cô toát ra cũng càng nhiều, môi cô mím chặt, đôi mắt long lanh nước!

Chết rồi!

Nhìn sắc mặt cô, tôi có một dự cảm không lành, quả nhiên, sau mấy giây đứng im, sắc mặt cô gái đó bỗng tím ngắt, một dòng nước mắt chảy ra và lao khỏi sân khấu như một chú thỏ đang hoảng sợ!

- A! Có người bỏ chạy kia!

- Rồi mất quá! Cái này gọi là múa tập thể sao?

Tiếng huyền não dưới sân khấu càng lúc càng vang to, trong tiếng cười nhạo của bạn bè, trên sân khấu thành một mớ hỗn loạn! Vừa rồi mọi người vẫn còn đứng cạnh tôi thành hàng thành lối, nhảy theo bước chân của tôi, giờ bỗng dưng như những chiếc bánh bao nhúng nước, hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, động tác càng lúc càng rối loạn, cuối cùng đều lú lú lui hết về đằng sau.

Nhưng tôi không còn sức để ngăn cản họ, không lâu sau, trên sân khấu vắng tanh chỉ còn lại một mình tôi!

- Ha ha ha... Chỉ còn có một người kia!
- Cái này gọi là khiêu vũ sao? Thật buồn cười!
- Mau xuống đi thôi!

Khung cảnh tôi một mình đứng nhảy trên sân khấu chắc chắn là rất buồn cười! Dưới sân khấu vang lên tràng cười nhạo báng! Nhưng không biết vì sao, tôi không lui xuống như tưởng tượng của mọi người mà vẫn nghiêng chặt răng, không cho phép mình từ bỏ.

Bạch Tô Cơ! Cố lên! Cho dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần tiếng nhạc chưa dứt, tôi vĩnh viễn không bao giờ dừng bước, tôi phải kiên trì tới giây cuối cùng!

“Múa dân tộc” là một điệu nhảy rất sôi động, động tác đơn giản, quan trọng là động tác của mỗi người phải khớp với nhau. Tôi cố gắng bắt các động tác của mình phải đi cùng với tiếng nhạc, kiên nhẫn duy trì sự hoàn mỹ của từng bước nhảy, bắt mỗi bước chân đều phải đắm xuống đúng tiếng nhạc! Mỗi lần quay người đối diện với khán giả, tôi đều cố gắng điều chỉnh tâm lý của mình, để nụ cười của mình rạng rỡ nhất.

Quay tròn! Quay tròn! Quay tròn!

Tôi không muốn thấy gì, không muốn nghe gì, cũng không muốn nghĩ gì, chỉ muốn tiếp tục bước nhảy của mình! Trong đầu tôi chỉ có duy nhất một giọng nói cứ lặp đi lặp lại: Bạch Tô Cơ, may không được bỏ cuộc, nếu bây giờ may bỏ cuộc, may sẽ thua trắng tay!

Dần dần, tiếng cười nhạo bên tai cũng rời bỏ tôi, có lẽ sự nỗ lực của tôi đã nhận được sự ủng hộ của mọi người! Những người vừa cười nhạo tôi ban nãy đều há hốc mồm nhìn lên sân khấu, kinh ngạc quan sát màn biểu diễn của tôi!

Tang tang tang...

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, nhưng phần múa cao trào của toàn đội tiếp theo đây cần có sự hợp tác của nhiều người, chắc chắn một mình tôi không thể hoàn thành nổi.

Tôi quay đầu lại, ra hiệu cho các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đang co mình đứng đằng sau, ý bảo mọi người cùng lên sân khấu! Nhưng âm nhạc đã bước vào cao trào mà chỉ có vài người chịu bước lên.

Tiếng nhạc sôi động như càng khiến cho mấy người trên sân khấu trở nên đáng thương hơn. Trong phút chốc, cục diện khó khăn lắm mới có thể vẫn hồi được lại trở thành trò cười trước mắt mọi người.

- Chúng ta cùng nhảy theo đi!
- Đây là múa dân tộc, càng đông người càng vui! Mọi người cùng lên đi!
- Được! Chúng ta cùng nhảy nào!

Đúng vào lúc tôi cảm thấy lòng tự tin của mình đã biến mất, sắp không thể đứng vững được nữa thì bỗng dưng dưới sân khấu lại vang lên những tiếng huyên náo!

Chỉ nhìn thấy không ít khán giả ở dưới kia đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nhảy lên sân khấu.

Bốp bốp bốp... Cộp cộp cộp...

Những người bạn mới tham gia như những hạt giống nhiệt tình, ngay cả các thành viên

của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch vừa nảy cũng lấy lại tinh thần, lần lượt kéo nhau lên sân khấu! Trong phút chốc, không khí của cả sân khấu lập tức trở nên sôi động hơn.

- Tôi nữa! Tôi cũng nhảy!

- Ha ha ha... Điệu múa này thú vị thật!

- Tôi xoay! Tôi xoay!

Tôi kích động nhìn những người bạn tốt bụng, nhiệt tình lại dâng trào! Bỗng dưng tôi không cẩn thận lao vào một người con trai trong lúc xoay tròn!

- Xin lỗi, xin lỗi! – Tôi ngẩng đầu lên rồi rít xin lỗi người con trai đó, nhưng đụng phải đôi mắt vô cùng quen thuộc.

Trong đôi mắt màu xám nhạt tràn ngập sự cổ vũ và tin tưởng, mái tóc ngắn màu vàng kim tung bay nhẹ nhàng, cả thân hình dong dỏng cao...

- Kỷ Minh?

Không ngờ người con trai đó lại là Kỷ Minh!

Kỷ Minh khẽ gật đầu với tôi, khoe miệng nở một nụ cười, hình như đang nói “Yên tâm đi, có mình ở đây!”.

Kỷ Minh vừa cử động bước chân một cách nho nhã, thì thoảng lại nháy mắt với tôi, tay giơ lên thành biểu tượng chữ “V”.

Trái tim tôi lại như có dòng nước nóng tuôn trào.

- Bạch Tô Cơ, chúng ta hãy cùng nhau hoàn thành điệu nhảy vui vẻ này!

Kỷ Minh...

Tôi bỗng hiểu ra tất cả! Chắc chắn là Kỷ Minh! Chắc chắn là anh đã kêu gọi bạn bè lên sân khấu giúp đỡ tôi! Chả trách vừa nảy không nhìn thấy anh đâu, chắc là anh đã tính tới tình huống vừa rồi nên đi gọi mọi người! Kỷ Minh, bạn lúc nào cũng xuất hiện vào lúc quan trọng nhất, luôn giống như một thiên thần giúp mình giải quyết mọi khó khăn. Cảm ơn! Cảm ơn!

Trái tim tôi cảm động và ấm áp lạ thường, tôi đưa tay ra, nắm nhẹ bàn tay to lớn của Kỷ Minh! Trong tiếng nhạc sôi động, trong tiếng hoan hô của bạn bè xung quanh, hai người chúng tôi xoay tròn... xoay tròn.

*

* *

Đoạn nhạc sôi động nhanh chóng kết thúc, tiếp theo là phần kết hợp tự do. Kỷ Minh gật đầu cổ vũ tôi, trong nháy mắt, hai chúng tôi quay tròn ra hướng khác.

Tôi vui vẻ nhảy nhót không ngừng, hình như đã dồn toàn bộ sức lực của mình vào việc này nên cảm thấy vô cùng vui vẻ, một lát sau, tôi đã tới bên cạnh Ma Thu Thu!

- Ha ha! Thu Thu, tớ vui quá! Cậu biết không? Vừa nảy suýt nữa thì một mình tớ đứng bẽ mặt trên sân khấu, chính Kỷ Minh đã giúp tớ gọi mọi người lên đây! – Tôi vừa thở hổn hển, vừa vui vẻ nói với Ma Thu Thu.

- Kỷ Minh? – Nhưng Ma Thu Thu lại khựng lại, mặt tỏ ra hoang mang, bỗng dưng cô đưa tay ra, chỉ vào những cái bóng đang khiêu vũ trên sân khấu. – Tô Cơ, cậu lẫn rồi hả? Cậu nhìn xem, những người đó đều mặc quần áo của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim.

Tôi nhìn theo hướng chỉ của Ma Thu Thu, một khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo hiện lên

trong mắt.

Đôi mắt sâu thẳm như bầu trời sáng sớm nhìn tôi không chớp, hàng lông mày uy nghi, ngạo mạn, khóe môi như một cánh hoa khẽ nhếch lên kiêu ngạo. An Vũ Phong?

Ừ ừ ừ... Dường như có một trận sấm sét đổ lên đầu tôi! Tôi đứng chôn chân tại chỗ, không dám tin vào mắt mình!

Sao có thể như vậy? Người giúp đỡ tôi lại là An Vũ Phong sao?

Tang tang tang! Tang tang tang!

Đúng vào lúc tôi đang không biết phải bộc lộ tâm trạng của mình như thế nào, bỗng dừng tiếng nhạc lại thêm dồn dập! Hả? Đã tới phần cuối cùng rồi – trao đổi bạn nhảy!

Tôi chỉ cảm thấy sau lưng mình rất nhiều người chen lên, trong phút chốc, tôi lạc mất khỏi Ma Thu Thu!

Khó khăn lắm tôi mới đứng vững được nhưng lại phát hiện ra hình như mọi người đều đã bắt đầu xoay tròn với người bạn nhảy mới, nhưng trước mặt tôi vẫn trống không, thì ra là thiếu một người con trai, tôi bị lẻ ra rồi!

Tiếng âm nhạc sôi động với tôi lúc này mà nói hình như có chút gì châm biếm, tôi hoang mang đứng giữa sân khấu, cô đơn nhìn những chàng trai cô gái đang say trong tiếng nhạc, còn bản thân mình chỉ như một luồng không khí lướt qua! Thật xấu hổ, thật mất mặt!

Đúng vào lúc tôi cảm thấy bất lực với bản thân thì bỗng dừng một mái tóc đen mượt lướt qua mắt, không biết từ lúc nào, An Vũ Phong từ nãy vẫn đứng trong đám đông mỉm cười, nay đã nhảy lên sân khấu ngay cạnh tôi!

- Đẹp trai quá. – Mấy tiếng nói ngưỡng mộ dưới sân khấu vang lên.

- Ha ha, thế nào, không đủ người phải không? – Trong nháy mắt, giọng nói dịu dàng nhưng châm biếm lại vang lên bên tai tôi. – Đã nói với cô là đừng đấu với tôi mà.

- Không cần anh lo! Cho dù có không đủ người thì tôi cũng sẽ kiên trì tới cùng. – Mặc dù tôi biết bây giờ không thể nhảy một mình như vừa nãy được nữa, nhưng miệng tôi vẫn buống bình, cố ý quay mắt đi, không thèm nhìn về mặt đều cáng của An Vũ Phong nữa. – Đừng tưởng rằng anh giả vờ gọi mọi người lên sân khấu thì tôi sẽ nới lỏng cảnh giác với anh, đây chỉ là một âm mưu mới của anh mà thôi!

- Âm mưu? Ha ha, Bạch Tô Cơ, xem ra cô vẫn còn thông minh hơn tưởng tượng của tôi một chút. Cứ cho là âm mưu, bây giờ cũng chỉ có tôi mới cứu được cô thôi! Hãy nhớ tới công ơn của tôi đấy nhé!

Trong đôi mắt của An Vũ Phong lại sáng lên tia nhìn mà tôi không dám nhìn, hần cười lớn, tôi chỉ cảm thấy bàn tay mình nóng hơn! Cúi đầu xuống mới phát hiện ra tay hắn đã nắm lấy tay tôi từ lúc nào!

- Anh... – Tôi khựng lại, định nói gì nữa nhưng lời nói như bị chặn lại ở yết hầu, im lặng đúng hai giây tôi mới tỉnh lại, ra sức giằng co. – Buông tôi ra! Anh mau buông tôi ra!

- Lại chơi trò này! Cô kém cỏi quá đấy! – An Vũ Phong nhướn lông mày lên, đôi môi mỏng màu hồng khẽ cong về hai bên như vàng trắng mới mọc, nở một nụ cười khiến tôi điên đảo! Đôi mắt sâu thẳm của hắn như một hồ nước nhìn không thấy đáy, phát ra thứ ánh sáng như thôi miên, hắn nhìn chăm chăm vào mặt tôi, vô cùng ngang ngược, nhưng lại không dễ dàng

phản kháng! Mái tóc dài đen mượt sáng lên như một dòng sông màu bạc. – Đứa con gái bướng như trâu như cô mà sao lại có số phận may mắn thế? Được khiêu vũ với tôi là cơ hội ngàn năm có một đấy!

Trâu? Tôi đang định nổi giận thì bỗng sực tỉnh. Trời ơi! Hắn đang mời tôi khiêu vũ sao?

Tôi vô thức ngẩng đầu lên, ánh mắt lại một lần nữa chạm phải đôi mắt sâu hun hút của hắn, không biết vì sao, tôi không còn sức lực để giằng co với hắn nữa.

Xoay tròn... xoay tròn...

Không biết từ lúc nào âm nhạc đã chuyển sang ca khúc “Dòng sông màu xanh” du dương, như một ánh trăng màu bạc, vô hình bao bọc tất cả mọi người, tỏa ra không khí lãng mạn, dịu dàng, làm say đắm một người, hai người, ba người... vô số người...

Không biết ai bật công tắc điều khiển sân khấu, máy tạo khói bắt đầu phả ra những làn khói trắng khiến cả sân khấu trở nên mơ hồ như mộng như thực! Ánh đèn mờ ảo, không biết từ lúc nào, từng nhóm học sinh xoay tròn bên nhau, như những bông hoa mặt trời đang nở rộ, nhảy múa trên sân khấu! Không gian vô cùng lãng mạn và ngọt ngào.

Thi thoảng lại có những tiếng thì thầm nho nhỏ vang lên.

- Mỹ Kiều, xin lỗi vì vừa nãy giẫm lên trên bạn, mình thề mình chỉ muốn được ở gần hơn bạn một chút, không có ý gì hơn!

- Không sao đâu, nếu có thể, mình sẵn sàng để bạn giẫm lên cả đời...

- Tiểu Luân, lần trước chẳng phải anh nói sẽ đưa em đi ăn kem và ngắm trăng sao?

- Anh... Anh rất muốn, nhưng chẳng phải em nói để cho em thêm thời gian còn gì?

- Anh đúng là đồ ngốc!

...

Cùng khiêu vũ trong không gian ngọt ngào này, tôi và An Vũ Phong cũng ôm nhau cùng lướt đi, thi thoảng lại xoay tròn giữa sân khấu.

Khuôn mặt An Vũ Phong từ đầu tới cuối vẫn nở một nụ cười nhiều ý nghĩa, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt tôi. Mỗi lần xoay tròn, ánh mắt hắn đều lướt qua mắt tôi và dừng lại đôi chút, khi đó tôi có thể cảm nhận được sự ấm áp từ hơi thở của hắn.

- Bạch Tô Cơ, hình như cô say rồi thì phải? – An Vũ Phong từ nãy tới giờ vẫn im lặng, đột nhiên nhếch miệng lên nói thâm vào tai tôi.

- Hả... Cái gì? – Tôi bị tiếng nói đột ngột làm cho giật mình, bỗng dừng người hơi nghiêng đi, bụp! Chân phải của tôi giẫm đúng vào chân trái của An Vũ Phong!

Chết rồi! Nhìn sắc mặt thay đổi của An Vũ Phong, đôi lông mày của hắn nheo lại, tim tôi đập mạnh, xấu hổ nhấc chân của mình lên, lùi về sau một bước, đang định mở miệng xin lỗi hắn.

- Xin...

- Phù... – Nhưng An Vũ Phong chỉ thở nhẹ một hơi, lông mày lại quay trở lại vị trí ban đầu. Trên mặt hắn nở nụ cười như có như không – Bạch Tô Cơ, cô còn nói mình là vạn người mê, phải giảm cân đi thôi, nếu không tôi phải gọi cô là “Sắc đẹp ngàn cân” mất!

- Anh...

Cái gã này, hắn tưởng mình là ai hả? Dám nói tôi là “Sắc đẹp ngàn cân”? Ngay cả mẹ

tôi cũng không dám nói hai từ “giảm cân” trước mặt tôi! Tôi bực bội mở to mắt, tức giận định quát cho hắn một trận, nhưng chẳng hiểu sao lời nói đã trôi đến miệng lại bị tôi nuốt vào!

Lại là đôi mắt sáng lấp lánh khiến tôi không dám nhìn thẳng!

Thật đáng ghét, tại sao hắn luôn nhìn tôi như thế, khiến tim tôi đập nhanh hơn?

- Bạch Tô Cơ, cô nói trong buổi vũ hội hôm nay, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim, bên nào thắng? – An Vũ Phong bỗng thay đổi chủ đề, nheo mắt lại nhìn tôi.

- Đương nhiên là... – Lời nói của tôi còn chưa ra đến miệng đã bị hắn nói tranh.

- Đương nhiên là Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch! – Hắn bình tĩnh nói, ánh mắt dừng lại trên mặt tôi, một hồi lâu không nói gì.

- Cái gì? – Tôi há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn hắn.

- Bởi vì... Tôi thừa nhận... Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của tôi thua rồi.

Thua? Trời ơi, không phải tại tôi có vấn đề đấy chứ? An Vũ Phong mà thừa nhận là mình thua sao? Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ nhìn thấy An Vũ Phong đang nhìn về phía xa, đôi mắt hắn dường như đang cố vượt qua rất nhiều trở ngại để nhìn vào màn đêm ngoài kia.

- Có điều, tôi thắng cô rồi nhé! – Nhưng hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt tôi, trên mặt còn nở nụ cười chiến thắng.

- Anh...

Không biết vì sao, tôi không nói được lời nào, chỉ cảm thấy mặt mình hình như bị lửa thiêu đốt, nóng bừng lên. Tôi cố bắt mình phải quay đầu đi nơi khác, nhìn về phía trước sân khấu, ép mình phải trấn tĩnh lại, nhưng hình như việc này còn khó hơn cả việc lập tức bốc hơi biến mất! Bởi vì mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt như cười như không của An Vũ Phong, tôi đều có cảm giác tim mình đập loạn nhịp, nhưng lần này, trong sự loạn nhịp đó còn có chút ngọt ngào khó diễn tả...

- Nhớ đấy nhé, chỉ có tôi mới được thắng cô! – Giọng nói của hắn như từ một nơi xa xôi nào đó trong giấc mơ vọng lại...

Xoay tròn... xoay tròn... xoay tròn...

Lùi một bước, xoạc một bước, tiến một bước...

Bất giác, tiếng nhạc sôi động càng lúc càng xa chúng tôi...

Chúng tôi dần dần đi tới một bên hồ Sao, nơi ít người qua lại.

Đêm càng lúc càng khuya, bầu trời trên hồ Sao như một lớp màn nhung xanh thẫm. Mặt trăng tròn như chiếc đĩa bạc hình như cũng đã ngủ quên, im lặng tỏa ánh sáng dịu dàng khắp mặt đất. Ven hồ Sao, tôi và An Vũ Phong vẫn giữ nguyên tư thế của mấy phút trước, không người nào cử động, không người nào nói điều gì.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bụp... tôm!

Bỗng An Vũ Phong cúi người xuống, nhặt một hòn đá nhỏ ném thẳng vào giữa lòng hồ. Hòn đá rơi xuống mặt nước tạo thành những sóng nước lan rộng, lan rộng ra, khiến ánh trăng in dưới mặt hồ bị vỡ thành nhiều mảnh rồi một lúc lâu sau mặt hồ mới yên bình trở lại.

- An...

- Bạch...

Có lẽ hòn đã rơi xuống hồ đã phá vỡ sự im lặng, tôi và An Vũ Phong không hẹn mà cùng mở miệng nói.

- Cô nói trước đi!

- Anh nói trước đi!

Lần đầu tiên hai chúng tôi nhường nhau. Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của An Vũ Phong trong không trung. Không biết vì sao, tim tôi lại đập nhanh hơn.

- Hôm nay... Tại sao đột nhiên anh lại làm như vậy? – Tôi hoang mang cúi đầu, hai tay không biết phải làm gì, vò vò vạt áo.

- Cô cảm thấy rất bất ngờ sao? – Hấn nhún vai ra vẻ không để ý lắm, quay mặt về phía mặt hồ. – Cô là cô gái đầu tiên khiến tôi phải đích thân vào bếp đấy!

Tôi hơi khựng lại, nhưng vẫn áp ứng.

- Đó... Đó không phải là trò chơi để anh lừa tôi sao?

- Đúng, khi đó là để lừa cô, nhưng... – An Vũ Phong ngập ngừng giây lát, trong đáy mắt lại có tia sáng như ẩn như hiện, – Lần đó lừa cô không liên quan gì tới cuộc thi, tôi chỉ cảm thấy... nhìn dáng vẻ bị thua của cô rồi PK với nhau sẽ thú vị hơn.

Tôi như vậy mà PK thì thú vị hơn?

Anh ta nói vậy là có ý gì?

Mặt tôi lại đỏ bừng, tim đập mạnh, bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, tôi nhìn chăm chăm vào hấn, hỏi một câu hỏi mà tôi vẫn giấu chặt trong lòng:

- Tại sao... lần trước ở gần hồ Sao, vào cái lần mà Kim Nguyệt Dạ đi tìm anh ấy... anh lại nói câu đó?

- Ha ha ha, thì ra cô vẫn thắc mắc về chuyện này à? Chắc là không trốn trong phòng và khóc đấy chứ? – An Vũ Phong lại cười châm chọc.

Cái gã này thấy tôi vui quá nên định tạt nước lạnh vào mặt tôi sao? Tôi giận dữ không nói gì nữa.

- Tại tôi không thích cái con khỉ đó cứ đứng trước mặt tôi nhảy tới nhảy lui mà thôi! – Bỗng dưng một giọng nói nhẹ nhàng rót bên tai tôi.

Cái con khỉ đó?

Trong đầu tôi bất giác lại nhớ lại hình dạng của Lăng Thần Huyền hôm đó, không nhận được bật cười.

- An Vũ Phong, không ngờ anh lại ghen với anh trai tôi...

Nhưng còn chưa nói hết, tôi đã im bật, mặt đỏ bừng.

- Bạch Tô Cơ, thì ra anh ta thực sự là anh trai cô, hai người nhìn giống nhau lắm. – Cuối cùng, An Vũ Phong ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh nhìn ra xa, khóe miệng lại nở nụ cười như ẩn như hiện.

- Cái gì? Tôi giống anh ấy? – Tôi giận dữ nhìn An Vũ Phong, nắm tay lại định ra đòn!

- Không phải, không phải, bình thường không giống, chỉ là dáng vẻ bây giờ rất giống mà thôi! Ha ha ha! – An Vũ Phong cười cười nhìn tôi, không trốn cũng không tránh.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu...

Hai chúng tôi sánh vai nhau đi quanh hồ Sao, chỉ nghe thấy tiếng bước chân lúc lên lúc

xuống.

Bất giác, chúng tôi đã đi hết một vòng hồ, rồi lại đi một vòng nữa... Khoảng cách giữa hai chúng tôi càng lúc càng gần... càng lúc càng gần...

Tôi còn nhớ cảm giác hôm ở “Đường Thời Quang”, cái cảm giác sự ấm áp truyền từ ngón tay đến cả cơ thể, thật là nhớ quá...

Có một cảm giác ấm áp khác thường bao bọc quanh chúng tôi, cho dù gió lạnh thổi qua tôi vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của đôi gò má tôi đang nóng bừng.

Tới cuối cùng, vẫn là An Vũ Phong lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Bạch Tô Cơ, tại sao cô lại lập ra Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch? – Hắn nhìn sâu vào mắt tôi.

- Ừm... – Tôi nghiêm túc nói, – Thực ra tôi cảm thấy, sự tồn tại của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch chỉ vì muốn nhiều người tìm được hạnh phúc hơn, chỉ như vậy mà thôi.

- Ha ha ha, Bạch Tô Cơ, rốt cuộc thì tôi cũng biết vì sao câu lạc bộ của cô lại tên là Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch rồi. – Nghe tôi nói vậy, An Vũ Phong chép miệng.

- Tại sao lại gọi là Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch? Đó là vì tôi họ Bạch chứ còn sao! – Tôi thản nhiên nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn lại có nét mặt như vậy.

- Ha ha ha. – Nụ cười của An Vũ Phong càng lớn hơn, – Tôi thấy chắc là vì người sáng lập ra nó, trong đầu cũng “trắng” như vậy!

- Anh... – Cuối cùng tôi cũng hiểu thì ra hắn đang cười nhạo tôi! Trong phút chốc, tôi thấy giận dữ, định phản bác lại hắn nhưng không biết bắt đầu từ đâu!

- Có điều, tôi cảm thấy cái tên này rất dễ thương. – Nhưng An Vũ Phong lại đổi giọng, hai con ngươi khẽ chuyển động, rồi bỗng dưng hắn cúi đầu xuống, đầu mũi chạm vào mặt tôi, giọng nói dịu dàng thốt ra. – Có thể, là vì...

Vì cái gì?

Tôi hồi hộp chờ đợi, đang muốn biết hắn sẽ nói gì tiếp theo, nhưng hắn lại không nói gì cả. Còn tôi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, trong giây lát, đầu óc tôi trống rỗng.

Không khí trở nên thật kỳ lạ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến những cành liễu như những cô gái đang tuổi xuân thì xấu hổ cúi đầu xuống. Chúng tôi đều nhìn về phía trước nhưng lại không nhìn rõ sắc mặt của người đối diện, chỉ cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...

Tách!

Bỗng một tiếng động vang lên!

Chỉ nhìn thấy An Vũ Phong búng ngón tay, trên mặt là nụ cười đắc ý:

- Tôi nghĩ ra rồi!

- ... – Tôi đứng im nhìn hắn, vẫn chưa thể định thần lại.

- Chuyện gì vậy, nhìn cô có vẻ thất vọng lắm thì phải? – An Vũ Phong hình như cũng nhận ra sự bất thường của tôi, bỗng mặt hắn lại ghé sát vào mặt tôi. A a... Còn cách có một chút xíu nữa là chạm vào nhau rồi.

Tôi giật mình, mặt đỏ bừng, xô mạnh hắn ra, trừng trừng nhìn hắn:

- Vừa nãy anh nghĩ ra cái gì?

An Vũ Phong chép miệng một cách thần bí, nghiêng đầu nhìn tôi:

- Bạch Tô Cơ, tôi nghĩ ra một biện pháp tốt có thể giữ được cả hai câu lạc bộ của chúng ta, từ ngày mai, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch sẽ hợp nhất với Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim.

- Hợp nhất?

Tôi hoàn toàn mơ hồ trước lời đề nghị đường đột của hắn, thấy đầu mình hoa lên, những ngôi sao từ đầu bay lên và bay vòng tròn, miệng tôi há thành hình chữ “O”, suýt chút nữa thì quên khép lại.

- Đúng thế! Hợp nhất! Chẳng phải nói là phải kết hợp được 50 đôi couple sao? Bây giờ cả câu lạc bộ của tôi và của cô đều không được nhiều người như thế, nhưng vừa rồi tôi tính qua rồi, nếu hợp nhất lại thì có khả năng sẽ tìm đủ được 50 đôi.

- Đúng rồi! – Đề nghị của An Vũ Phong khiến mắt tôi sáng lên, nhưng ngay sau đó tôi lại bình tĩnh lại, lạnh nhạt liếc hắn một cái. – Lẽ nào anh không muốn thắng sao? Còn cả cái vòng tay đó nữa...

Nhưng tôi còn chưa nói xong đã thấy mặt mình nóng bừng! Khuôn mặt đẹp trai trước mặt tôi bỗng dưng to hơn, An Vũ Phong dám dùng bàn tay mình bịt chặt miệng tôi.

- Bạch Tô Cơ, sao cô lằng nhằng thế, cái vòng tay đó tôi không cần nữa rồi...

Mấy chữ cuối cùng là lần đầu tiên An Vũ Phong nói bằng giọng dịu dàng như thế, khiến trong tôi cảm thấy rất an tâm. Đôi mắt sâu thẳm của hắn khiến phòng tuyến trong lòng tôi bị đánh đổ hoàn toàn! Nụ cười của hắn rạng rỡ quá, trong phút chốc, mặt trăng âm thầm trốn vào những đám mây, ánh trăng bàng bạc cũng bị mây che khuất, những vì sao cũng không hiểu đã đi đâu, chỉ để lại đôi mắt hắn sáng lấp lánh...

Khi chúng tôi quay trở lại sân khấu thì ca khúc “Dòng sông màu xanh” cũng đã kết thúc, các cặp đôi khiêu vũ trên sân khấu dần dần tản ra.

Không còn tiếng nhạc, khung cảnh trở nên ảm đạm hơn. Nhưng ngay sau đó những tiếng huyền ảo vang lên như ong về tổ, lan đi khắp nơi.

Tất cả mọi người đều nhìn tôi và An Vũ Phong bằng con mắt kỳ lạ, còn Kỷ Minh, đứng lẫn trong đám người đó cũng nhìn tôi chăm chú, nét mặt có vẻ gì đó khó hiểu.

Kỷ Minh, mình biết chuyện rất khó giải thích cho bạn nghe... Nhưng nếu bạn biết chuyện Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim hợp nhất, chắc chắn bạn sẽ thấy vui!

Nghĩ tới đây, trái tim vốn đập thành thịch trong lồng ngực dần bình tĩnh lại, tôi nhìn An Vũ Phong, hắn mỉm cười nhìn tôi gật đầu. Tôi định thần lại, dùng giọng nói vang to và rõ ràng, tuyên bố từng chữ:

- Thưa các bạn! Xin các bạn yên tĩnh một lát! Bây giờ tôi có một chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố với mọi người! Từ ngày hôm nay, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim, hợp nhất! Từ nay về sau, một câu lạc bộ hoàn toàn mới sẽ xuất hiện trước mắt mọi người với cái tên Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu!

Soạt! Lời nói của tôi vừa dứt, cả sân khấu rơi vào sự im lặng đáng sợ! Nhưng sự im

lặng này chỉ kéo dài 0,001 giây rồi lại bị nhấn chìm bởi những tiếng bàn tán ồn ào.

Tôi chỉ cảm thấy có một cơn gió mát từ sau lưng thổi qua, còn chưa kịp quay đầu lại đã thấy thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim nhìn nhau bằng đôi mắt sáng lấp lánh, vội vã chạy lại bên nhau.

- Xuân Hoa! Cuối cùng anh cũng được ở gần em rồi.

- Chí Minh! Em không bao giờ rời xa anh nữa.

- Bách Linh, tôi nay có thể chỉ hát cho mình nghe được không?

- A a, sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng tình cảm của chúng ta không bao giờ thay đổi!

...

Tôi thấy đầu mình ong lên... Cảnh tượng này cứ như thể là Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau! Bọn họ bắt đầu từ lúc nào nhỉ mà sao làm chủ tịch câu lạc bộ như tôi lại không hay biết gì! Còn tôi và An Vũ Phong cũng trở thành tiêu điểm của sân khấu, bị mọi người bao vây lại giữa.

- Bóp bóp bóp... – Hồ Bách Linh vỗ tay theo nhịp, mặt đỏ bừng, hưng phấn nháy mắt nhìn tôi. – Chủ tịch Bạch! Chúng tôi chờ sự hợp nhất từ lâu rồi. – Nói xong cô còn cười nheo mắt cười hi hi.

- Ô! Nếu thế này thì chúng ta đã đủ 49 đôi rồi đấy! Chỉ còn thiếu 1 đôi nữa thôi. – Ngưu Xuân Hoa cũng hòa theo nhịp của Hồ Bách Linh, hoan hô. – Tốt quá! Bây giờ chúng ta tìm kiếm đôi cuối cùng đi! Như vậy thì câu lạc bộ của chúng ta sẽ được công nhận!

- Couple thứ 50!

- Đúng, đúng, đúng! Couple thứ 50.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng giơ cao hai tay lên, vừa ra sức vỗ tay, vừa không ngừng nhảy trên nền gỗ, phát ra âm thanh “thình thịch” rất lớn như thể có một cơn sóng lớn đang dâng lên.

Couple thứ 50...

Tôi lẩm bẩm câu nói này.

Tôi có một dự cảm vô cùng mãnh liệt rằng, có thể con số kỳ tích mà tôi cho rằng rất khó có thể thực hiện này hôm nay sẽ trở thành lịch sử vĩnh viễn.

- Couple thứ 50... Kỷ Minh và Bạch Tô Cơ!

- Đúng, đúng, đúng! Kỷ Minh và Bạch Tô Cơ!

Không biết thành viên nào của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch hét lên câu đó khiến tôi chết đứng tại chỗ.

Có điều cũng không trách mọi người được, trước nay mọi người đều hiểu làm quan hệ giữa tôi và Kỷ Minh!

Tiếng hét của mọi người càng lúc càng lớn, tôi nhìn Kỷ Minh rồi lại nhìn An Vũ Phong, hơi ngượng ngùng! Sắc mặt của Kỷ Minh vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh như từ trước tới giờ, còn khóe miệng của An Vũ Phong thì khẽ nhếch lên kiêu ngạo.

Bỗng dưng tôi thấy cổ tay mình nóng lên!

Ngước mặt nhìn lên, chỉ thấy An Vũ Phong đang nhìn tôi ngang ngược, lòng bàn tay hấn

đang ra sức nắm chặt cổ tay tôi, giờ cao lên, giờ cao!

- Tôi tuyên bố, từ ngày hôm nay, tôi và Bạch Tô Cơ chính là couple thứ 50 của Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu.

Bốp bốp bốp... Bốp bốp bốp...

- A a ! Ô! Vậy thì tốt quá! Tốt quá.

- Thì ra hai vị chủ tịch đã âm thầm phối hợp với nhau! Phải giấu chúng tôi chắc là khổ lắm!

- Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu vạn tuế!

- Cuối cùng chúng ta cũng có đủ 50 đôi rồi. Yeah!

Trong phút chốc, cả khu vực xung quanh hồ Sao hình như bước vào đợt vũ hội thứ hai!

Tất cả mọi người đều vui vẻ, hò hét, mỉm cười, nhảy múa!

Bình! Bốp! Bình! Bốp!

Có ai đó đốt pháo, trên bầu trời xuất hiện hàng vạn vụn giấy nhỏ nhiều màu sắc. Vụn giấy rơi xuống đầu, xuống vai, xuống cổ mọi người, cả sân khấu như bị bao bọc trong một quả bóng bay, phút chốc căng phồng lên!

Trong không gian náo nhiệt đó, tôi âm thầm ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Vũ Phong! An Vũ Phong mỉm cười nhìn tôi, bỗng nhiên tôi phát hiện ra mặt mình đỏ như bị nhuộm, sắc đỏ đó len lén bò từ mặt tôi sang mặt hắn!

- Một cánh, hai cánh, ba cánh...

Trong đám người đang vui mừng tới điên cuồng, Ngưu Xuân Hoa nắm chặt bông hoa hồng trong tay, đứng thẳng như cô gái Gypsy lang thang, cố ý làm ra vẻ thần bí, ngắt từng cánh hoa trong tay. Những cánh hoa hồng đua nhau rơi xuống, được một bạn bên cạnh cẩn thận nhặt lên, đặt giữa lòng bàn tay.

Cuối cùng, Ngưu Xuân Hoa cũng thành công trong việc biến bông hoa hồng thành một “tư lệnh trực đầu”, sau đó cô ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt kích động, tuyên bố bằng giọng nói âm vang lạ thường:

- 16 cánh! Trong cách bói hoa hồng truyền thống, bất cứ trường hợp nào gặp phải số 6 ở đuôi đều chứng tỏ rằng có một cuộc hành trình tình yêu lãng mạn và ngọt ngào!

- Wa! Có phải họ tỏ tình với nhau ở Pháp không? Tuyệt quá!

- Hạnh phúc quá! Cảm động quá! Tôi không nhịn được nữa rồi! Hu hu! Khóc đây!

Hu...

Trong tiếng hoan hô của các thành viên Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu, mờ mờ tôi tuôn ra như tắm, về mặt tỏ ra bất lực.

Thật không ngờ rằng vừa nãy sau khi An Vũ Phong tuyên bố chúng tôi sẽ trở thành cặp đôi thứ 50, mọi người lại nhiệt tình như vậy! Ngưu Xuân Hoa còn tiến lên một bước, nói rằng mình hiểu thuật “Bói hoa hồng” cổ xưa, kiên quyết đòi bói cho chúng tôi!

- Hay là yêu cầu họ cùng hát một bài nhé!

- Hay đây, hay đây! Hát bài “Chạy trốn tới mặt trăng” đi!

- Ha ha ha! Mặt trăng còn lãng mạn hơn cả nước Pháp!

...

Ngay sau đó, mọi người lại đưa ra yêu cầu “quái đản” hơn, lập tức dồn tôi và An Vũ Phong vào giữa, ra sức hét!

Tôi lại đỏ mặt, nhưng trong lòng còn ngọt ngào hơn cả được ăn sô cô la của Pháp. Tôi bất giác quay đầu sang, định nhìn trộm biểu cảm của An Vũ Phong, nhưng không ngờ, ting ling ling... ting ling ling...

Tiếng điện thoại rõ ràng vang lên cắt đứt bầu không khí ngọt ngào vây quanh đó.

Cái điện thoại đáng chết, lúc nào không kêu lại cứ phải quấy rối vào lúc này, tức chết mất! Sau này phải điều chỉnh lại tiếng chuông mới được!

Tôi cuống quýt cho tay vào túi áo tìm điện thoại, bỏ ra xem, ngần ngợ mất mấy giây – màn hình điện thoại tối om?

Không phải của tôi? Thế thì...

- Các bạn, mọi người cứ chơi tiếp đi, tôi nhận điện thoại. Không làm phiền mọi người nữa! – Một giọng nói trầm ấm và dịu dàng vang lên, lọt vào tai tôi, tôi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy An Vũ Phong đang hươ hươ cái điện thoại vẫn còn đồ chuông trong tay, nói với mọi người.

- Được rồi, được rồi! Lần sau không được như vậy nữa nhé! Chúng tôi còn chờ nghe hai người hát chung đấy!

Trong tiếng hò hét của mọi người, tôi nhìn thấy ánh mắt xin lỗi của An Vũ Phong dừng lại trên mặt tôi. Có điều ngay sau đó lông mày hắn lại nhướng lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng!

- Chơi vui nhé! – An Vũ Phong quay người chạy đi như một cơn gió.

- Ừm! – Nhìn theo cái bóng dần dần biến mất của An Vũ Phong, tôi ra sức gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy có một sự ngọt ngào ấm áp đang chảy trong lòng mình!

Rì rầm... rì rầm...

Các bạn bè xung quanh tôi vẫn còn chìm trong niềm vui vô bờ! Tôi cũng vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn mọi người vẫn tiếp tục vui đùa.

Bỗng dưng, một giọng nói rõ ràng vang lên sau lưng tôi.

- Bạch Tô Cơ, chúc mừng bạn!

Giọng nói quen thuộc này dường như còn mang theo niềm hưng phấn tốt độ, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt màu xám nhạt vẫn phẳng lặng như mặt hồ, phát ra tia nhìn lấp lánh.

- Kỷ Minh, là bạn à? Vừa nãy nhảy xong chẳng nhìn thấy bạn đâu cả! Bạn đi đâu thế?

Tôi vui vẻ vỗ vai Kỷ Minh, còn anh vẫn lịch sự, nho nhã như trước. Nếu không phải nụ cười ấm áp bên khóe miệng anh, người ta rất khó để liên kết anh với không khí vui vẻ xung quanh.

- Ha ha, mình vẫn ở đây xem bạn biểu diễn. Tuyệt thật, cuối cùng thì cũng ghép đủ 50 đôi. Bạch Tô Cơ, chúc mừng bạn. – Kỷ Minh vẫn mỉm cười nói với tôi.

- Ui trời, đừng có nói như vậy! Một mình mình làm sao hoàn thành được nhiệm vụ lớn như thế! – Tôi cười híp mắt nhìn Kỷ Minh. – Cũng may là có sự giúp đỡ của mọi người! Nhất là của bạn! Mấy tháng này bạn luôn giúp đỡ mình, cảm ơn bạn! Còn cả Thu Thu, An Vũ Phong...

Không biết vì sao, khi nói tới cái tên An Vũ Phong, trong lòng tôi bỗng thấy ảm áp hơn! Mắt tôi sáng lấp lánh, tự đáy lòng cảm thấy khó có thể đối diện với Kỷ Minh được.

Bạch Tô Cơ! Mày đã quên cuộc gặp mặt tình cờ đáng ghét trên máy bay rồi sao? Mày đã quên trận chiến mắt mặt ở sân trường rồi sao? Mày đã quên những câu nói độc địa mà hần nói với mày trên đường hôm đó rồi sao?

- Tôi với Bạch Tô Cơ chỉ là đối thủ... đối thủ... đối thủ...

Nếu mày đã quên tất cả những điều đó rồi, vậy còn câu nói này thì sao? Cả đời mày cũng không thể nào quên được! Đừng bao giờ quên sự sỉ nhục mà hần dành cho mày!

Nghĩ tới đây, tôi hít một hơi thật sâu, quay đầu lại, ánh mắt kiên định nhìn các thành viên của mình, thu hết dũng khí tuyên bố:

- Toàn thể các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch, chúng ta lên sân khấu!

Mặc dù giọng nói của tôi rất lớn, nhưng không biết vì sao, khi tôi nhìn vào nụ cười tự phụ đáng ghét của An Vũ Phong, trái tim lại như bị đóng vào hàng ngàn cái đinh, ngứa ngáy khó chịu...

Tang tang tang...

Tiếng nhạc vui nhộn vang lên khắp không gian, cuối cùng tôi cũng đã đưa được các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch lên sân khấu!

Bởi vì con trai ở câu lạc bộ quá ít nên không thể khiêu vũ đôi, do đó chúng tôi lựa chọn phương thức đơn giản nhất – múa dân tộc tập thể!

Tất cả các bạn nam và nữ cùng nắm tay nhau, thi thoảng lại giơ cao đôi tay của mình, đồng thời nhảy sang trái sang phải, thi thoảng lại kiễng chân lên quay tròn tại chỗ.

Nhưng có lẽ vì áp lực mà Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim đem lại quá lớn nên không khí ở trên sân khấu có vẻ buồn tẻ! Các bạn nữ đều không có hứng thú với màn biểu diễn này, người nào cũng buồn bã, bước chân không đều!

- Wa! Múa gì mà xấu thế? Như một đám quỷ đang nhảy với nhau vậy!

- Xi... Thì ra màn khiêu vũ của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch xấu thế này, chẳng có gì để xem cả. Đi thôi! Đi thôi!

- Bọn họ thế này mà còn đòi PK sao? Chắc chắn là An Vũ Phong thắng rồi!

Những tiếng xì xào bàn tán vang lên và len lỏi vào tai tôi, càng khiến tôi buồn bực. Tôi nghiến chặt răng, định cố cho qua hết bài hát, nhưng không hiểu sao cơ thể càng lúc càng cứng lại, ý định từ bỏ càng mạnh mẽ trong đầu!

Không được! Bạch Tô Cơ, mày không thể từ bỏ như thế được!

Bỗng dưng tôi nhớ lại 10 ngày đi làm thuê! Kỷ Minh vì tương lai của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch mà phải đóng giả làm con gái, phải chịu bao nhiêu vất vả! Lại còn Ma Thu Thu, cái dáng vẻ cố chống đỡ lại cơn buồn ngủ của cô trong lớp học khiến tôi thấy nhói lòng! Hai người họ đều vì Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch mà tận tâm tận lực, hầu như đã hy sinh tất cả! Nếu bây giờ tôi bỏ cuộc, vậy thì tôi làm gì còn mặt mũi nào để nhìn hai người bạn tốt này nữa?

Cứ cho là tất cả mọi người đều cho rằng không còn hy vọng gì nữa, chỉ cần tôi không bỏ

cuộc thi vẫn còn cơ hội! Nếu tôi cứ thế từ bỏ, không những phụ lại tâm huyết của bạn bè mà còn thua An Vũ Phong hoàn toàn, khiến hân cang tự đắc!

Đúng vào lúc tôi cố bắt mình phải đốt lên ngọn lửa của ý chí thì bỗng tiếng xì xào dưới sân khấu càng to hơn!

- Nhìn kia! Tư thế của cô gái kia lạ quá!

- Chuyện gì vậy? Rốt cuộc thì bọn họ đang định làm gì?

Trong tiếng bàn tán xôn xao, tôi quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy một khuôn mặt đỏ bừng đang lắc lắc thân hình, vụng về nhảy theo bước chân của mọi người, nhưng không biết vì sao, có lẽ vì cô ấy quá căng thẳng nên khi người khác quay sang trái thì cô lại quay sang phải! Khi những lời bình luận ở dưới sân khấu càng lúc càng lớn thì mồ hôi cô toát ra cũng càng nhiều, môi cô mím chặt, đôi mắt long lanh nước!

Chết rồi!

Nhìn sắc mặt cô, tôi có một dự cảm không lành, quả nhiên, sau mấy giây đứng im, sắc mặt cô gái đó bỗng tím ngắt, một dòng nước mắt chảy ra và lao khỏi sân khấu như một chú thỏ đang hoảng sợ!

- A! Có người bỏ chạy kia!

- Rối mắt quá! Cái này gọi là múa tập thể sao?

Tiếng huân nao dưới sân khấu càng lúc càng vang to, trong tiếng cười nhạo của bạn bè, trên sân khấu thành một mớ hỗn loạn! Vừa rồi mọi người vẫn còn đứng cạnh tôi thành hàng thành lối, nhảy theo bước chân của tôi, giờ bỗng dừng như những chiếc bánh bao nhúng nước, hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, động tác càng lúc càng rối loạn, cuối cùng đều lú lú lui hết về đằng sau.

Nhưng tôi không còn sức để ngăn cản họ, không lâu sau, trên sân khấu vắng tanh chỉ còn lại một mình tôi!

- Ha ha ha... Chỉ còn có một người kia!

- Cái này gọi là khiêu vũ sao? Thật buồn cười!

- Mau xuống đi thôi!

Khung cảnh tôi một mình đứng nhảy trên sân khấu chắc chắn là rất buồn cười! Dưới sân khấu vang lên tràng cười nhạo báng! Nhưng không biết vì sao, tôi không lui xuống như tưởng tượng của mọi người mà vẫn nghiêng chặt răng, không cho phép mình từ bỏ.

Bạch Tô Cơ! Cố lên! Cho dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần tiếng nhạc chưa dứt, tôi vĩnh viễn không bao giờ dừng bước, tôi phải kiên trì tới giây cuối cùng!

“Múa dân tộc” là một điệu nhảy rất sôi động, động tác đơn giản, quan trọng là động tác của mỗi người phải khớp với nhau. Tôi cố gắng bắt các động tác của mình phải đi cùng với tiếng nhạc, kiên nhẫn duy trì sự hoàn mỹ của từng bước nhảy, bắt mỗi bước chân đều phải đắm xuống đúng tiếng nhạc! Mỗi lần quay người đối diện với khán giả, tôi đều cố gắng điều chỉnh tâm lý của mình, để nụ cười của mình rạng rỡ nhất.

Quay tròn! Quay tròn! Quay tròn!

Tôi không muốn thấy gì, không muốn nghe gì, cũng không muốn nghĩ gì, chỉ muốn tiếp tục bước nhảy của mình! Trong đầu tôi chỉ có duy nhất một giọng nói cứ lặp đi lặp lại: Bạch

Tô Cơ, mày không được bỏ cuộc, nếu bây giờ mày bỏ cuộc, mày sẽ thua trắng tay!

Dần dần, tiếng cười nhạo bên tai cũng rời bỏ tôi, có lẽ sự nỗ lực của tôi đã nhận được sự ủng hộ của mọi người! Những người vừa cười nhạo tôi ban nãy đều há hốc mồm nhìn lên sân khấu, kinh ngạc quan sát màn biểu diễn của tôi!

Tang tang tang...

Âm nhạc càng lúc càng sôi động, nhưng phần múa cao trào của toàn đội tiếp theo đây cần có sự hợp tác của nhiều người, chắc chắn một mình tôi không thể hoàn thành nổi.

Tôi quay đầu lại, ra hiệu cho các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đang co mình đứng đằng sau, ý bảo mọi người cùng lên sân khấu! Nhưng âm nhạc đã bước vào cao trào mà chỉ có vài người chịu bước lên.

Tiếng nhạc sôi động như càng khiến cho mấy người trên sân khấu trở nên đáng thương hơn. Trong phút chốc, cục diện khó khăn lắm mới có thể vẫn hồi được lại trở thành trò cười trước mắt mọi người.

- Chúng ta cùng nhảy theo đi!

- Đây là múa dân tộc, càng đông người càng vui! Mọi người cùng lên đi!

- Được! Chúng ta cùng nhảy nào!

Đúng vào lúc tôi cảm thấy lòng tự tin của mình đã biến mất, sắp không thể đứng vững được nữa thì bỗng dưng dưới sân khấu lại vang lên những tiếng huyên náo!

Chỉ nhìn thấy không ít khán giả ở dưới kia đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nhảy lên sân khấu.

Bóp bóp bóp... Cộp cộp cộp...

Những người bạn mới tham gia như những hạt giống nhiệt tình, ngay cả các thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch vừa nãy cũng lấy lại tinh thần, lần lượt kéo nhau lên sân khấu! Trong phút chốc, không khí của cả sân khấu lập tức trở nên sôi động hơn.

- Tôi nữa! Tôi cũng nhảy!

- Ha ha ha... Điệu múa này thú vị thật!

- Tôi xoay! Tôi xoay!

Tôi kích động nhìn những người bạn tốt bụng, nhiệt tình lại dâng trào! Bỗng dưng tôi không cẩn thận lao vào một người con trai trong lúc xoay tròn!

- Xin lỗi, xin lỗi! – Tôi ngẩng đầu lên rồi rít xin lỗi người con trai đó, nhưng đụng phải đôi mắt vô cùng quen thuộc.

Trong đôi mắt màu xám nhạt tràn ngập sự cổ vũ và tin tưởng, mái tóc ngắn màu vàng kim tung bay nhẹ nhàng, cả thân hình dong dỏng cao...

- Kỷ Minh?

Không ngờ người con trai đó lại là Kỷ Minh!

Kỷ Minh khẽ gật đầu với tôi, khoe miệng nở một nụ cười, hình như đang nói “Yên tâm đi, có mình ở đây!”.

Kỷ Minh vừa cử động bước chân một cách nho nhã, thi thoảng lại nháy mắt với tôi, tay giơ lên thành biểu tượng chữ “V”.

Trái tim tôi lại như có dòng nước nóng tuôn trào.

- Bạch Tô Cơ, chúng ta hãy cùng nhau hoàn thành điệu nhảy vui vẻ này!

Kỷ Minh...

Tôi bỗng hiểu ra tất cả! Chắc chắn là Kỷ Minh! Chắc chắn là anh đã kêu gọi bạn bè lên sân khấu giúp đỡ tôi! Chả trách vừa nãy không nhìn thấy anh đâu, chắc là anh đã tính tới tình huống vừa rồi nên đi gọi mọi người! Kỷ Minh, bạn lúc nào cũng xuất hiện vào lúc quan trọng nhất, luôn giống như một thiên thần giúp mình giải quyết mọi khó khăn. Cảm ơn! Cảm ơn!

Trái tim tôi cảm động và ấm áp lạ thường, tôi đưa tay ra, nắm nhẹ bàn tay to lớn của Kỷ Minh! Trong tiếng nhạc sôi động, trong tiếng hoan hô của bạn bè xung quanh, hai người chúng tôi xoay tròn... xoay tròn.

*

* *

Đoạn nhạc sôi động nhanh chóng kết thúc, tiếp theo là phần kết hợp tự do. Kỷ Minh gạt đầu cổ vũ tôi, trong nháy mắt, hai chúng tôi quay tròn ra hướng khác.

Tôi vui vẻ nhảy nhót không ngừng, hình như đã dồn toàn bộ sức lực của mình vào việc này nên cảm thấy vô cùng vui vẻ, một lát sau, tôi đã tới bên cạnh Ma Thu Thu!

- Ha ha! Thu Thu, tớ vui quá! Cậu biết không? Vừa nãy suýt nữa thì một mình tớ đứng bẽ mặt trên sân khấu, chính Kỷ Minh đã giúp tớ gọi mọi người lên đây! – Tôi vừa thở hổn hển, vừa vui vẻ nói với Ma Thu Thu.

- Kỷ Minh? – Nhưng Ma Thu Thu lại khựng lại, mặt tỏ ra hoang mang, bỗng dưng cô đưa tay ra, chỉ vào những cái bóng đang khiêu vũ trên sân khấu. – Tô Cơ, cậu lẫn rồi hả? Cậu nhìn xem, những người đó đều mặc quần áo của Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim.

Tôi nhìn theo hướng chỉ của Ma Thu Thu, một khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo hiện lên trong mắt.

Đôi mắt sâu thẳm như bầu trời sáng sớm nhìn tôi không chớp, hàng lông mày uy nghi, ngạo mạn, khéo môi như một cánh hoa khẽ nhếch lên kiêu ngạo. An Vũ Phong?

Ừ ừ ừ... Dường như có một trận sấm sét đổ lên đầu tôi! Tôi đứng chôn chân tại chỗ, không dám tin vào mắt mình!

Sao có thể như vậy? Người giúp đỡ tôi lại là An Vũ Phong sao?

Tang tang tang! Tang tang tang!

Đúng vào lúc tôi đang không biết phải bộc lộ tâm trạng của mình như thế nào, bỗng dưng tiếng nhạc lại thêm dồn dập! Hả? Đã tới phần cuối cùng rồi – trao đổi bạn nhảy!

Tôi chỉ cảm thấy sau lưng mình rất nhiều người chen lên, trong phút chốc, tôi lạc mất khỏi Ma Thu Thu!

Khó khăn lắm tôi mới đứng vững được nhưng lại phát hiện ra hình như mọi người đều đã bắt đầu xoay tròn với người bạn nhảy mới, nhưng trước mặt tôi vẫn trống không, thì ra là thiếu một người con trai, tôi bị lẻ ra rồi!

Tiếng âm nhạc sôi động với tôi lúc này mà nói hình như có chút gì châm biếm, tôi hoang mang đứng giữa sân khấu, cô đơn nhìn những chàng trai cô gái đang say trong tiếng nhạc, còn bản thân mình chỉ như một luồng không khí lướt qua! Thật xấu hổ, thật mất mặt!

Đúng vào lúc tôi cảm thấy bất lực với bản thân thì bỗng dưng một mái tóc đen mượt

lướt qua mắt, không biết từ lúc nào, An Vũ Phong từ nãy vẫn đứng trong đám đông mỉm cười, nay đã nhảy lên sân khấu ngay cạnh tôi!

- Đẹp trai quá. – Mấy tiếng nói ngưỡng mộ dưới sân khấu vang lên.

- Ha ha, thế nào, không đủ người phải không? – Trong nháy mắt, giọng nói dịu dàng nhưng châm biếm lại vang lên bên tai tôi. – Đã nói với cô là đừng đấu với tôi mà.

- Không cần anh lo! Cho dù có không đủ người thì tôi cũng sẽ kiên trì tới cùng. – Mặc dù tôi biết bây giờ không thể nhảy một mình như vừa nãy được nữa, nhưng miệng tôi vẫn buống bình, cố ý quay mắt đi, không thèm nhìn về mặt đều cáng của An Vũ Phong nữa. – Đừng tưởng rằng anh giả vờ gọi mọi người lên sân khấu thì tôi sẽ nỡ lòng cảnh giác với anh, đây chỉ là một âm mưu mới của anh mà thôi!

- Âm mưu? Ha ha, Bạch Tô Cơ, xem ra cô vẫn còn thông minh hơn tưởng tượng của tôi một chút. Cứ cho là âm mưu, bây giờ cũng chỉ có tôi mới cứu được cô thôi! Hãy nhớ tới công ơn của tôi đây nhé!

Trong đôi mắt của An Vũ Phong lại sáng lên tia nhìn mà tôi không dám nhìn, hần cười lớn, tôi chỉ cảm thấy bàn tay mình nóng hơn! Cúi đầu xuống mới phát hiện ra tay hần đã nắm lấy tay tôi từ lúc nào!

- Anh... – Tôi khựng lại, định nói gì nữa nhưng lời nói như bị chặn lại ở yết hầu, im lặng đúng hai giây tôi mới tỉnh lại, ra sức giằng co. – Buông tôi ra! Anh mau buông tôi ra!

- Lại chơi trò này! Cô kém cỏi quá đấy! – An Vũ Phong nhướn lông mày lên, đôi môi mỏng màu hồng khê cong về hai bên như vàng trắng mới mọc, nở một nụ cười khiến tôi điên đảo! Đôi mắt sâu thẳm của hần như một hồ nước nhìn không thấy đáy, phát ra thứ ánh sáng như thôi miên, hần nhìn chăm chăm vào mặt tôi, vô cùng ngang ngược, nhưng lại không dễ dàng phản kháng! Mái tóc dài đen mượt sáng lên như một dòng sông màu bạc. – Đứa con gái buống như trâu như cô mà sao lại có số phận may mắn thế? Được khiêu vũ với tôi là cơ hội ngàn năm có một đấy!

Trâu? Tôi đang định nổi giận thì bỗng sực tỉnh. Trời ơi! Hần đang mời tôi khiêu vũ sao?

Tôi vô thức ngẩng đầu lên, ánh mắt lại một lần nữa chạm phải đôi mắt sâu hun hút của hần, không biết vì sao, tôi không còn sức lực để giằng co với hần nữa.

Xoay tròn... xoay tròn...

Không biết từ lúc nào âm nhạc đã chuyển sang ca khúc “Dòng sông màu xanh” du dương, như một ánh trăng màu bạc, vô hình bao bọc tất cả mọi người, tỏa ra không khí lãng mạn, dịu dàng, làm say đắm một người, hai người, ba người... vô số người...

Không biết ai bật công tắc điều khiển sân khấu, máy tạo khói bắt đầu phả ra những làn khói trắng khiến cả sân khấu trở nên mơ hồ như mộng như thực! Ánh đèn mờ ảo, không biết từ lúc nào, từng nhóm học sinh xoay tròn bên nhau, như những bông hoa mặt trời đang nở rộ, nhảy múa trên sân khấu! Không gian vô cùng lãng mạn và ngọt ngào.

Thi thoảng lại có những tiếng thì thầm nho nhỏ vang lên.

- Mỹ Kiều, xin lỗi vì vừa nãy giẫm lên trên bạn, mình thề mình chỉ muốn được ở gần hơn bạn một chút, không có ý gì hơn!

- Không sao đâu, nếu có thể, mình sẵn sàng để bạn giẫm lên cả đời...

- Tiểu Luân, lần trước chẳng phải anh nói sẽ đưa em đi ăn kem và ngắm trăng sao?
- Anh... Anh rất muốn, nhưng chẳng phải em nói để cho em thêm thời gian còn gì?
- Anh đúng là đồ ngốc!

...

Cùng khiêu vũ trong không gian ngọt ngào này, tôi và An Vũ Phong cũng ôm nhau cùng lướt đi, thi thoảng lại xoay tròn giữa sân khấu.

Khuôn mặt An Vũ Phong từ đầu tới cuối vẫn nở một nụ cười nhiều ý nghĩa, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt tôi. Mỗi lần xoay tròn, ánh mắt hắn đều lướt qua mắt tôi và dừng lại đôi chút, khi đó tôi có thể cảm nhận được sự ấm áp từ hơi thở của hắn.

- Bạch Tô Cơ, hình như cô say rồi thì phải? – An Vũ Phong từ nãy tới giờ vẫn im lặng, đột nhiên nhếch miệng lên nói thăm vào tai tôi.

- Hả... Cái gì? – Tôi bị tiếng nói đột ngột làm cho giật mình, bỗng dưng người hơi nghiêng đi, bụp! Chân phải của tôi giẫm đúng vào chân trái của An Vũ Phong!

Chết rồi! Nhìn sắc mặt thay đổi của An Vũ Phong, đôi lông mày của hắn nheo lại, tim tôi đập mạnh, xấu hổ nhấc chân của mình lên, lùi về sau một bước, đang định mở miệng xin lỗi hắn.

- Xin...

- Phù... – Nhưng An Vũ Phong chỉ thở nhẹ một hơi, lông mày lại quay trở lại vị trí ban đầu. Trên mặt hắn nở nụ cười như có như không – Bạch Tô Cơ, cô còn nói mình là vạn người mê, phải giảm cân đi thôi, nếu không tôi phải gọi cô là “Sắc đẹp ngàn cân” mất!

- Anh...

Cái gã này, hắn tưởng mình là ai hả? Dám nói tôi là “Sắc đẹp ngàn cân”? Ngay cả mẹ tôi cũng không dám nói hai từ “giảm cân” trước mặt tôi! Tôi bức bối mở to mắt, tức giận định quát cho hắn một trận, nhưng chẳng hiểu sao lời nói đã trôi đến miệng lại bị tôi nuốt vào!

Lại là đôi mắt sáng lấp lánh khiến tôi không dám nhìn thẳng!

Thật đáng ghét, tại sao hắn luôn nhìn tôi như thế, khiến tim tôi đập nhanh hơn?

- Bạch Tô Cơ, cô nói trong buổi vũ hội hôm nay, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim, bên nào thắng? – An Vũ Phong bỗng thay đổi chủ đề, nheo mắt lại nhìn tôi.

- Đương nhiên là... – Lời nói của tôi còn chưa ra đến miệng đã bị hắn nói tranh.

- Đương nhiên là Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch! – Hắn bình tĩnh nói, ánh mắt dừng lại trên mặt tôi, một hồi lâu không nói gì.

- Cái gì? – Tôi há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn hắn.

- Bởi vì... Tôi thừa nhận... Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim của tôi thua rồi.

Thua? Trời ơi, không phải tại tôi có vấn đề đấy chứ? An Vũ Phong mà thừa nhận là mình thua sao? Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ nhìn thấy An Vũ Phong đang nhìn về phía xa, đôi mắt hắn dường như đang cố vượt qua rất nhiều trở ngại để nhìn vào màn đêm ngoài kia.

- Có điều, tôi thắng cô rồi nhé! – Nhưng hắn đột nhiên quay đầu lại, nhìn sâu vào mắt tôi, trên mặt còn nở nụ cười chiến thắng.

- Anh...

Không biết vì sao, tôi không nói được lời nào, chỉ cảm thấy mặt mình hình như bị lửa thiêu đốt, nóng bừng lên. Tôi cố bắt mình phải quay đầu đi nơi khác, nhìn về phía trước sân khấu, ép mình phải trấn tĩnh lại, nhưng hình như việc này còn khó hơn cả việc lập tức bốc hơi biến mất! Bởi vì mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt như cười như không của An Vũ Phong, tôi đều có cảm giác tim mình đập loạn nhịp, nhưng lần này, trong sự loạn nhịp đó còn có chút ngọt ngào khó diễn tả...

- Nhớ đấy nhé, chỉ có tôi mới được thắng cô! – Giọng nói của hắn như từ một nơi xa xôi nào đó trong giấc mơ vọng lại...

Xoay tròn... xoay tròn... xoay tròn...

Lùi một bước, xoạc một bước, tiến một bước...

Bất giác, tiếng nhạc sôi động càng lúc càng xa chúng tôi...

Chúng tôi dần dần đi tới một bên hồ Sao, nơi ít người qua lại.

Đêm càng lúc càng khuya, bầu trời trên hồ Sao như một lớp màn nhung xanh thẫm. Mặt trăng tròn như chiếc đĩa bạc hình như cũng đã ngủ quên, im lặng tỏa ánh sáng dịu dàng khắp mặt đất. Ven hồ Sao, tôi và An Vũ Phong vẫn giữ nguyên tư thế của mấy phút trước, không người nào cử động, không người nào nói điều gì.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bụp... tôm!

Bỗng An Vũ Phong cúi người xuống, nhặt một hòn đá nhỏ ném thẳng vào giữa lòng hồ. Hòn đá rơi xuống mặt nước tạo thành những sóng nước lan rộng, lan rộng ra, khiến ánh trăng in dưới mặt hồ bị vỡ thành nhiều mảnh rồi một lúc lâu sau mặt hồ mới yên bình trở lại.

- An...

- Bạch...

Có lẽ hòn đá rơi xuống hồ đã phá vỡ sự im lặng, tôi và An Vũ Phong không hẹn mà cùng mở miệng nói.

- Cô nói trước đi!

- Anh nói trước đi!

Lần đầu tiên hai chúng tôi nhường nhau. Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của An Vũ Phong trong không trung. Không biết vì sao, tim tôi lại đập nhanh hơn.

- Hôm nay... Tại sao đột nhiên anh lại làm như vậy? – Tôi hoang mang cúi đầu, hai tay không biết phải làm gì, vò vò vạt áo.

- Cô cảm thấy rất bất ngờ sao? – Hắn nhún vai ra vẻ không để ý lắm, quay mặt về phía mặt hồ. – Cô là cô gái đầu tiên khiến tôi phải đích thân vào bếp đấy!

Tôi hơi khựng lại, nhưng vẫn áp ứng.

- Đó... Đó không phải là trò chơi để anh lừa tôi sao?

- Đúng, khi đó là để lừa cô, nhưng... – An Vũ Phong ngập ngừng giây lát, trong đáy mắt lại có tia sáng như ẩn như hiện, – Lần đó lừa cô không liên quan gì tới cuộc thi, tôi chỉ cảm thấy... nhìn dáng vẻ bị thua của cô rồi PK với nhau sẽ thú vị hơn.

Tôi như vậy mà PK thì thú vị hơn?

Anh ta nói vậy là có ý gì?

Mặt tôi lại đỏ bừng, tim đập mạnh, bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, tôi nhìn chăm chăm vào

hắn, hỏi một câu hỏi mà tôi vẫn giấu chặt trong lòng:

- Tại sao... lần trước ở gần hồ Sao, vào cái lần mà Kim Nguyệt Dạ đi tìm anh ấy... anh lại nói câu đó?

- Ha ha ha, thì ra cô vẫn thắc mắc về chuyện này à? Chắc là không trốn trong phòng và khóc đấy chứ? – An Vũ Phong lại cười châm chọc.

Cái gã này thấy tôi vui quá nên định tát nước lạnh vào mặt tôi sao? Tôi giận dữ không nói gì nữa.

- Tại tôi không thích cái con khỉ đó cứ đứng trước mặt tôi nhảy tới nhảy lui mà thôi! – Bỗng dưng một giọng nói nhẹ nhàng rót bên tai tôi.

Cái con khỉ đó?

Trong đầu tôi bất giác lại nhớ lại hình dạng của Lăng Thần Huyền hôm đó, không nhận được bật cười.

- An Vũ Phong, không ngờ anh lại ghen với anh trai tôi...

Nhưng còn chưa nói hết, tôi đã im bật, mặt đỏ bừng.

- Bạch Tô Cơ, thì ra anh ta thực sự là anh trai cô, hai người nhìn giống nhau lắm. – Cuối cùng, An Vũ Phong ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh nhìn ra xa, khóe miệng lại nở nụ cười như ẩn như hiện.

- Cái gì? Tôi giống anh ấy? – Tôi giận dữ nhìn An Vũ Phong, nắm tay lại định ra đòn!

- Không phải, không phải, bình thường không giống, chỉ là dáng vẻ bây giờ rất giống mà thôi! Ha ha ha! – An Vũ Phong cười cười nhìn tôi, không trốn cũng không tránh.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu...

Hai chúng tôi sánh vai nhau đi quanh hồ Sao, chỉ nghe thấy tiếng bước chân lúc lên lúc xuống.

Bất giác, chúng tôi đã đi hết một vòng hồ, rồi lại đi một vòng nữa...

Khoảng cách giữa hai chúng tôi càng lúc càng gần... càng lúc càng gần...

Tôi còn nhớ cảm giác hôm ở “Đường Thời Quang”, cái cảm giác sự ấm áp truyền từ ngón tay đến cả cơ thể, thật là nhớ quá...

Có một cảm giác ấm áp khác thường bao bọc quanh chúng tôi, cho dù gió lạnh thổi qua tôi vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ của đôi gò má tôi đang nóng bừng.

Tới cuối cùng, vẫn là An Vũ Phong lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Bạch Tô Cơ, tại sao cô lại lập ra Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch? – Hắn nhìn sâu vào mắt tôi.

- Ừm... – Tôi nghiêm túc nói, – Thực ra tôi cảm thấy, sự tồn tại của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch chỉ vì muốn nhiều người tìm được hạnh phúc hơn, chỉ như vậy mà thôi.

- Ha ha ha, Bạch Tô Cơ, rốt cuộc thì tôi cũng biết vì sao câu lạc bộ của cô lại tên là Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch rồi. – Nghe tôi nói vậy, An Vũ Phong chép miệng.

- Tại sao lại gọi là Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch? Đó là vì tôi họ Bạch chứ còn sao! – Tôi thản nhiên nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn lại có nét mặt như vậy.

- Ha ha ha. – Nụ cười của An Vũ Phong càng lớn hơn, – Tôi thấy chắc là vì người sáng lập ra nó, trong đầu cũng “trắng” như vậy!

- Anh... – Cuối cùng tôi cũng hiểu thì ra hắn đang cười nhạo tôi! Trong phút chốc, tôi thấy giận dữ, định phản bác lại hắn nhưng không biết bắt đầu từ đâu!

- Có điều, tôi cảm thấy cái tên này rất dễ thương. – Nhưng An Vũ Phong lại đổi giọng, hai con ngươi khẽ chuyển động, rồi bỗng dưng hắn cúi đầu xuống, đầu mũi chạm vào mặt tôi, giọng nói dịu dàng thốt ra. – Có thể, là vì...

Vì cái gì?

Tôi hồi hộp chờ đợi, đang muốn biết hắn sẽ nói gì tiếp theo, nhưng hắn lại không nói gì cả. Còn tôi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, trong giây lát, đầu óc tôi trống rỗng.

Không khí trở nên thật kỳ lạ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến những cành liễu như những cô gái đang tuổi xuân thì xấu hổ cúi đầu xuống. Chúng tôi đều nhìn về phía trước nhưng lại không nhìn rõ sắc mặt của người đối diện, chỉ cảm thấy khoảng cách giữa chúng tôi càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...

Tách!

Bỗng một tiếng động vang lên!

Chỉ nhìn thấy An Vũ Phong búng ngón tay, trên mặt là nụ cười đắc ý:

- Tôi nghĩ ra rồi!

- ... – Tôi đứng im nhìn hắn, vẫn chưa thể định thần lại.

- Chuyện gì vậy, nhìn cô có vẻ thất vọng lắm thì phải? – An Vũ Phong hình như cũng nhận ra sự bất thường của tôi, bỗng mặt hắn lại ghé sát vào mặt tôi. A a... Còn cách có một chút xíu nữa là chạm vào nhau rồi.

Tôi giật mình, mặt đỏ bừng, xô mạnh hắn ra, trừng trừng nhìn hắn:

- Vừa nãy anh nghĩ ra cái gì?

An Vũ Phong chép miệng một cách thần bí, nghiêng đầu nhìn tôi:

- Bạch Tô Cơ, tôi nghĩ ra một biện pháp tốt có thể giữ được cả hai câu lạc bộ của chúng ta, từ ngày mai, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch sẽ hợp nhất với Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim.

- Hợp nhất?

Tôi hoàn toàn mơ hồ trước lời đề nghị đường đột của hắn, thấy đầu mình hoa lên, những ngôi sao từ đầu bay lên và bay vòng tròn, miệng tôi há thành hình chữ “O”, suýt chút nữa thì quên khép lại.

- Đúng thế! Hợp nhất! Chẳng phải nói là phải kết hợp được 50 đôi couple

sao? Bây giờ cả câu lạc bộ của tôi và của cô đều không được nhiều người như thế, nhưng vừa rồi tôi tính qua rồi, nếu hợp nhất lại thì có khả năng sẽ tìm đủ được 50 đôi.

- Đúng rồi! – Đề nghị của An Vũ Phong khiến mắt tôi sáng lên, nhưng ngay sau đó tôi lại bình tĩnh lại, lạnh nhạt liếc hắt một cái. – Lẽ nào anh không muốn thắng sao? Còn cả cái vòng tay đó nữa...

Nhưng tôi còn chưa nói xong đã thấy mặt mình nóng bừng! Khuôn mặt đẹp trai trước mặt tôi bỗng dung to hơn, An Vũ Phong dám dùng bàn tay mình bịt chặt miệng tôi.

- Bạch Tô Cơ, sao cô lằng nhằng thế, cái vòng tay đó tôi không cần nữa rồi...
Mấy chữ cuối cùng là lần đầu tiên An Vũ Phong nói bằng giọng dịu dàng như thế, khiến trong tôi cảm thấy rất an tâm. Đôi mắt sâu thẳm của hắn khiến phòng tuyến trong lòng tôi bị đánh đổ hoàn toàn! Nụ cười của hắn rạng rỡ quá, trong phút chốc, mặt trăng âm thầm trốn vào những đám mây, ánh trăng bàng bạc cũng bị mây che khuất, những vì sao cũng không hiểu đã đi đâu, chỉ để lại đôi mắt hắn sáng lấp lánh...

Khi chúng tôi quay trở lại sân khấu thì ca khúc “Dòng sông màu xanh” cũng đã kết thúc, các cặp đôi khiêu vũ trên sân khấu dần dần tản ra.

Không còn tiếng nhạc, khung cảnh trở nên ảm đạm hơn. Nhưng ngay sau đó những tiếng huyền ảo vang lên như ong về tổ, lan đi khắp nơi.

Tất cả mọi người đều nhìn tôi và An Vũ Phong bằng con mắt kỳ lạ, còn Kỷ Minh, đứng lẫn trong đám người đó cũng nhìn tôi chăm chú, nét mặt có vẻ gì đó khó hiểu.

Kỷ Minh, mình biết chuyện rất khó giải thích cho bạn nghe... Nhưng nếu bạn biết chuyện Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim hợp nhất, chắc chắn bạn sẽ thấy vui!

Nghĩ tới đây, trái tim vốn đập thành thịch trong lồng ngực dần bình tĩnh lại, tôi nhìn An Vũ Phong, hắn mỉm cười nhìn tôi gật đầu. Tôi định thần lại, dùng giọng nói vang to và rõ ràng, tuyên bố từng chữ:

- Thưa các bạn! Xin các bạn yên tĩnh một lát! Bây giờ tôi có một chuyện rất quan trọng muốn tuyên bố với mọi người! Từ ngày hôm nay, Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim, hợp nhất! Từ nay về sau, một câu lạc bộ hoàn toàn mới sẽ xuất hiện trước mắt mọi người với cái tên Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu!

Soạt! Lời nói của tôi vừa dứt, cả sân khấu rơi vào sự im lặng đáng sợ! Nhưng sự im lặng này chỉ kéo dài 0,001 giây rồi lại bị nhấn chìm bởi những tiếng bàn tán ồn ào.

Tôi chỉ cảm thấy có một cơn gió mát từ sau lưng thổi qua, còn chưa kịp quay đầu lại đã thấy thành viên của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch và Câu lạc bộ Nhịp đập Trái tim nhìn nhau bằng đôi mắt sáng

lấp lánh, vội vã chạy lại bên nhau.

- Xuân Hoa! Cuối cùng anh cũng được ở gần em rồi.

- Chí Minh! Em không bao giờ rời xa anh nữa.

- Bách Linh, tối nay có thể chỉ hát cho mình nghe được không?

- A a, sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng tình cảm của chúng ta không bao giờ thay đổi!

...

Tôi thấy đầu mình ong lên... Cảnh tượng này cứ như thể là Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau! Bọn họ bắt đầu từ lúc nào nhỉ mà sao làm chủ tịch câu lạc bộ như tôi lại không hay biết gì!

Còn tôi và An Vũ Phong cũng trở thành tiêu điểm của sân khấu, bị mọi người bao vây lại giữa.

- Bóp bóp bóp... – Hồ Bách Linh vỗ tay theo nhịp, mặt đỏ bừng, hưng phấn nháy mắt nhìn tôi. – Chủ tịch Bạch! Chúng tôi chờ sự hợp nhất từ lâu rồi. – Nói xong cô còn cười nheo mắt cười hi hi.

- Ô! Nếu thế này thì chúng ta đã đủ 49 đôi rồi đấy! Chỉ còn thiếu 1 đôi nữa thôi. – Ngưu Xuân Hoa cũng hòa theo nhịp của Hồ Bách Linh, hoan hô.

– Tốt quá! Bây giờ chúng ta tìm kiếm đôi cuối cùng đi! Như vậy thì câu lạc bộ của chúng ta sẽ được công nhận!

- Couple thứ 50!

- Đúng, đúng, đúng! Couple thứ 50.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng giơ cao hai tay lên, vừa ra sức vỗ tay, vừa không ngừng nhảy trên nền gỗ, phát ra âm thanh “thình thịch” rất lớn như thể có một cơn sóng lớn đang dâng lên.

Couple thứ 50...

Tôi lăm bắm câu nói này.

Tôi có một dự cảm vô cùng mãnh liệt rằng, có thể con số kỳ tích mà tôi cho rằng rất khó có thể thực hiện này hôm nay sẽ trở thành lịch sử vĩnh viễn.

- Couple thứ 50... Kỷ Minh và Bạch Tô Cơ!

- Đúng, đúng, đúng! Kỷ Minh và Bạch Tô Cơ!

Không biết thành viên nào của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch hét lên câu đó khiến tôi chết đứng tại chỗ.

Có điều cũng không trách mọi người được, trước nay mọi người đều hiểu làm quan hệ giữa tôi và Kỷ Minh!

Tiếng hét của mọi người càng lúc càng lớn, tôi nhìn Kỷ Minh rồi lại nhìn An Vũ Phong, hơi ngưng ngừng! Sắc mặt của Kỷ Minh vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh như từ trước tới giờ, còn khóe miệng của An Vũ Phong thì khẽ nhếch lên kiêu ngạo.

Bỗng dưng tôi thấy cổ tay mình nóng lên!

Ngước mặt nhìn lên, chỉ thấy An Vũ Phong đang nhìn tôi ngang ngược, lòng bàn tay hắn đang ra sức nắm chặt cổ tay tôi, giờ cao lên, giờ cao!

- Tôi tuyên bố, từ ngày hôm nay, tôi và Bạch Tô Cơ chính là couple thứ 50 của Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu.

Bốp bốp bốp... Bốp bốp bốp...

- A a ! Ồ! Vậy thì tốt quá! Tốt quá.

- Thì ra hai vị chủ tịch đã âm thầm phối hợp với nhau! Phải giấu chúng tôi chắc là khổ lắm!

- Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu vạn tuế!

- Cuối cùng chúng ta cũng có đủ 50 đôi rồi. Yeah!

Trong phút chốc, cả khu vực xung quanh hồ Sao hình như bước vào đợt vũ hội thứ hai!

Tất cả mọi người đều vui vẻ, hò hét, mỉm cười, nhảy múa!

Bình! Bốp! Bình! Bốp!

Có ai đó đốt pháo, trên bầu trời xuất hiện hàng vạn vụn giấy nhỏ nhiều màu sắc. Vụn giấy rơi xuống đầu, xuống vai, xuống cổ mọi người, cả sân khấu như bị bao bọc trong một quả bóng bay, phút chốc căng phồng lên!

Trong không gian náo nhiệt đó, tôi âm thầm ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Vũ Phong! An Vũ Phong mỉm cười nhìn tôi, bỗng nhiên tôi phát hiện ra mặt mình đỏ như bị nhuộm, sắc đỏ đó len lén bò từ mặt tôi sang mặt hắn!

- Một cánh, hai cánh, ba cánh...

Trong đám người đang vui mừng tới điên cuồng, Ngưu Xuân Hoa nắm chặt bông hoa hồng trong tay, đứng thẳng như cô gái Gypsy lang thang, cố ý làm ra vẻ thần bí, ngắt từng cánh hoa trong tay. Những cánh hoa hồng đua nhau rơi xuống, được một bạn bên cạnh cẩn thận nhặt lên, đặt giữa lòng bàn tay.

Cuối cùng, Ngưu Xuân Hoa cũng thành công trong việc biến bông hoa hồng thành một “tư lệnh trọc đầu”, sau đó cô ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt kích động, tuyên bố bằng giọng nói âm vang lạ thường:

- 16 cánh! Trong cách bói hoa hồng truyền thống, bất cứ trường hợp nào gặp phải số 6 ở đuôi đều chứng tỏ rằng có một cuộc hành trình tình yêu lãng mạn và ngọt ngào!

- Wa! Có phải họ tỏ tình với nhau ở Pháp không? Tuyệt quá!

- Hạnh phúc quá! Cảm động quá! Tôi không nhìn được nữa rồi! Hu hu! Khóc đây! Hu...

Trong tiếng hoan hô của các thành viên Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu, mồ hôi tôi tuôn ra như tắm, vẻ mặt tỏ ra bất lực.

Thật không ngờ rằng vừa nãy sau khi An Vũ Phong tuyên bố chúng tôi sẽ trở thành cặp đôi thứ 50, mọi người lại nhiệt tình như vậy! Ngưu Xuân Hoa còn tiến lên một bước, nói rằng mình hiểu thuật “Bói hoa hồng” cổ

xưa, kiên quyết đòi bó cho chúng tôi!

- Hay là yêu cầu họ cùng hát một bài nhé!

- Hay đây, hay đây! Hát bài “Chạy trốn tới mặt trăng” đi!

- Ha ha ha! Mặt trăng còn lãng mạn hơn cả nước Pháp!

...

Ngay sau đó, mọi người lại đưa ra yêu cầu “quái đản” hơn, lập tức dồn tôi và An Vũ Phong vào giữa, ra sức hét!

Tôi lại đỏ mặt, nhưng trong lòng còn ngọt ngào hơn cả được ăn sô cô la của Pháp. Tôi bất giác quay đầu sang, định nhìn trộm biểu cảm của An Vũ Phong, nhưng không ngờ, ting ling ling... ting ling ling...

Tiếng điện thoại rõ ràng vang lên cắt đứt bầu không khí ngọt ngào vây quanh đó.

Cái điện thoại đáng chết, lúc nào không kêu lại cứ phải quấy rối vào lúc này, tức chết mất! Sau này phải điều chỉnh lại tiếng chuông mới được!

Tôi cuống quýt cho tay vào túi áo tìm điện thoại, bỏ ra xem, ngần ngừ mất mấy giây – màn hình điện thoại tối om?

Không phải của tôi? Thế thì...

- Các bạn, mọi người cứ chơi tiếp đi, tôi nhận điện thoại. Không làm phiền mọi người nữa! – Một giọng nói trầm ấm và dịu dàng vang lên, lọt vào tai tôi, tôi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy An Vũ Phong đang hươ hươ cái điện thoại vẫn còn đồ chuông trong tay, nói với mọi người.

- Được rồi, được rồi! Lần sau không được như vậy nữa nhé! Chúng tôi còn chờ nghe hai người hát chung đây!

Trong tiếng hò hét của mọi người, tôi nhìn thấy ánh mắt xin lỗi của An Vũ Phong dừng lại trên mặt tôi. Có điều ngay sau đó lông mày hấn lại nhướng lên, nở một nụ cười nhẹ nhàng!

- Chơi vui nhé! – An Vũ Phong quay người chạy đi như một cơn gió.

- Ừm! – Nhìn theo cái bóng dần dần biến mất của An Vũ Phong, tôi ra sức gạt đầu, nhưng vẫn cảm thấy có một sự ngọt ngào ấm áp đang chảy trong lòng mình!

Rì rầm... rì rầm...

Các bạn bè xung quanh tôi vẫn còn chìm trong niềm vui vô bờ! Tôi cũng vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn mọi người vẫn tiếp tục vui đùa.

Bỗng dưng, một giọng nói rõ ràng vang lên sau lưng tôi.

- Bạch Tô Cơ, chúc mừng bạn!

Giọng nói quen thuộc này dường như còn mang theo niềm hưng phấn tốt độ, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt màu xám nhạt vẫn phẳng lặng như mặt hồ, phát ra tia nhìn lấp lánh.

- Kỷ Minh, là bạn à? Vừa nãy nhảy xong chẳng nhìn thấy bạn đâu cả! Bạn đi đâu thế?

Tôi vui vẻ vỗ vai Kỷ Minh, còn anh vẫn lịch sự, nho nhã như trước. Nếu không phải nụ cười ấm áp bên khóe miệng anh, người ta rất khó để liên kết anh với không khí vui vẻ xung quanh.

- Ha ha, mình vẫn ở đây xem bạn biểu diễn. Tuyệt thật, cuối cùng thì cũng ghép đủ 50 đôi. Bạch Tô Cơ, chúc mừng bạn. – Kỷ Minh vẫn mỉm cười nói với tôi.

- Ui trời, đừng có nói như vậy! Một mình mình làm sao hoàn thành được nhiệm vụ lớn như thế! – Tôi cười híp mắt nhìn Kỷ Minh. – Cũng may là có sự giúp đỡ của mọi người! Nhất là của bạn! Mấy tháng này bạn luôn giúp đỡ mình, cảm ơn bạn! Còn cả Thu Thu, An Vũ Phong...

Không biết vì sao, khi nói tới cái tên An Vũ Phong, trong lòng tôi bỗng thấy ấm áp hơn! Mắt tôi sáng lấp lánh, tự đáy lòng cảm thấy khó có thể đối diện với Kỷ Minh được.

4.3

-Xin lỗi... Mình cũng không ngờ cuối cùng mình cũng hợp tác với "kẻ địch" của mình... Kỷ Minh, xin lỗi...

- Ngốc thật, chuyện này không cần phải xin lỗi mình. - Nhưng Kỷ Minh không hề chú ý tới, chỉ thản nhiên nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng. -Bạch Tô Cơ, chỉ cần bạn hạnh phúc là được. Nói thật lòng, lúc đầu mình giúp bạn cũng là vì mình hy vọng bạn có thể giúp đỡ người khác, để người ta cảm thấy hạnh phúc.

- Đúng vậy! - Không ngờ Kỷ Minh lại hiểu tôi như vậy, tôi thoáng thấy cảm động, khóe mắt nở ra một nụ cười. - Bạn xem, bây giờ bao nhiêu người tìm được hạnh phúc của mình rồi, mình vui lắm!

- ừm. - Kỷ Minh nhướn mắt lên nhìn xung quanh. - An Vũ Phong đâu? Nhân vật nam chính hạnh phúc không ở cạnh nhân vật nữ chính sao?

- An Vũ Phong? - Tôi ngẩn ngơ rồi mỉm cười. - Kỷ Minh lại mỉm cười. - Đã hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.

Kỷ Minh không nói thì tôi cũng không biết, vừa nói xong tôi cũng như vỡ lẽ ra điều gì đó! Chả trách từ nãy tới giờ cứ cảm thấy bên cạnh mình thiếu cái gì đó, thì ra là vì An Vũ Phong đi lâu như vậy vẫn chưa về!

Liệu có xảy ra chuyện gì không nhỉ?

Nghĩ tới đây, trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt luôn mỉm cười của An Vũ Phong, chiếc khuyên tai sáng lấp lánh vạch một vệt sáng trước mắt tôi.

Tôi gật đầu chào Kỷ Minh rồi hít một hơi thật dài, chạy nhanh về phía mà An Vũ Phong vừa đi.

Chạy ra ngoài mới phát hiện ra ngoài trời đang mưa lâm lâm! Những hạt

mưa rơi sượt qua người tôi. Không lâu sau, tóc tôi đã ướt nước mưa, dính bết vào mặt. Nhưng giờ trong lòng tôi chỉ nghĩ tới việc tìm thấy An Vũ Phong nên chỉ giờ hai tay lên che đầu rồi lại đi tiếp về phía trước.

Tí tách! Tí tách! Tí tách!!!

Chạy nhiều tới nỗi cảm giác như thân thể rã rời cả ra, cuối cùng tôi cũng tới ngọn núi sau trường Đại học Tinh Hoa, nhìn thấy bóng của An Vũ Phong ở phía đó.

Cái bóng cao lớn đang đứng dưới một gốc cây to, mái tóc dài thi thoảng lại lay động, từ xa nhìn lại, trông anh như một tác phẩm nghệ thuật.

Tôi điều chỉnh lại nhịp thở của mình, định dành cho An Vũ Phong một sự ngạc nhiên, rón rén từng bước chân âm thầm đi về phía An Vũ Phong. Trái tim trong lồng ngực tôi đập rộn rã, tôi cố gắng lấy tay giữ chặt lồng ngực, trong đầu nghĩ tới việc An Vũ Phong bất ngờ quay đầu lại và nhìn thấy tôi sẽ tỏ ra ngạc nhiên và mừng rỡ.

Nghĩ tới đây, tôi không nhịn được lại nở một nụ cười ngọt ngào!

Gần hơn một chút, gần hơn một chút! Nhưng tại sao An Vũ Phong không chỉ đứng một mình? Bên cạnh anh còn có một cái bóng quen thuộc khác! Cái bóng béo tròn, đầu nhẵn thín, còn có hai cái răng cửa thật dài!

Là "Hải ly"! Đúng là lâu lắm không gặp! Vệ sĩ của An Vũ Phong!

Hải ly đang cung kính giờ cao ô, che những hạt mưa bụi dày đặc cho An Vũ Phong.

Chẳng phải vừa nãy An Vũ Phong chỉ nói là đi nghe điện thoại thôi sao?

Tại sao bây giờ lại gặp mặt vệ sĩ "Hải ly" vậy? Tôi định cứ tiếp tục tiến về phía trước, nhưng nghĩ một lát, quay người lại trốn vào gốc cây sau đó, căng tai lên nghe trộm xem họ đang nói gì!

-... Thiếu gia, ở trên máy bay cậu đã phát hiện ra con bé đó tráo vòng tay của cậu...

Vòng tay?

Tôi bất giác giơ tay mình lên, nhìn vào cái vòng tay mà mình đã tráo, hôm đó chẳng phải anh nói với tôi rằng chuyện đã qua sẽ không nhắc lại nữa sao, rằng những thứ đó chẳng còn ý nghĩa gì cả? Tại sao bây giờ gã vệ sĩ lại nhắc tới cái vòng tay?

An Vũ Phong chỉ đứng im lặng, không nói lời nào, giọng nói của gã "Hải ly" lại vang vào tai tôi, bỗng dưng, giọng nói cung kính to thêm mấy phần, nghe ra có vẻ lo lắng.

- Thiếu gia, bác trưởng lão đã thông báo trên toàn quốc, cho cậu thời hạn cuối cùng, nếu trong vòng mười ngày nữa mà cậu không mang được chiếc vòng tay về thì sẽ phạt cậu bằng cách đó!

Gã "Hải ly" báo cáo bằng tốc độ nhanh như đại bác, lo lắng nhìn chủ nhân, chờ chủ nhân ra mệnh lệnh cuối cùng.

Trừng phạt? Trái tim tôi bỗng đập mạnh hơn! Lẽ nào cái vòng này rất quan trọng với An Vũ Phong sao? Tôi bỗng có một dự cảm không lành, chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào An Vũ Phong, tim đập loạn nhịp.

- Đáng ghét, lão già chết tiệt, mỗi lần đều đem chuyện đi coi mắt ra ép tôi! Nghĩ tới việc phải ngồi uống trà xem phim với đám tiểu thư vô duyên nhà quý tộc đó đã thấy buồn nôn! - Bỗng dưng An Vũ Phong hất mạnh tóc quay đầu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gã "Hải ly", gằn từng chữ.

-Nếu ông ta lại hỏi lần nữa thì nói với ông ta là mọi việc tôi đã giải quyết xong rồi! Chắc chắn tôi sẽ mang cái vòng về nước trong đúng thời gian quy định!

Mọi việc tôi đã giải quyết xong rồi! Chắc chắn tôi sẽ mang cái vòng về nước trong đúng thời gian quy định!

Ừ Ừ Ừ!

Lời nói của An Vũ Phong như một lưỡi kiếm sắc nhọn đâm vào tim tôi!

Tôi chết trân nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng hoàn toàn không cảm thấy đau đớn nữa.

Thì ra cái vòng đó đối với hắn mà nói chỉ là một tấm lá chắn để trốn việc coi mắt. Hắn hết lần này tới lần khác cố ý tiếp cận tôi... thì ra là để lấy lại cái vòng đó!

Còn tôi, tôi chỉ là đứa con gái ngu ngốc nhất trên đời này, để hắn lừa mình hết lần này tới lần khác.

Tâm trạng vui vẻ này giờ đã trốn sâu vào một góc trong trái tim tôi rồi dần dần biến mất.

Lạo xạo...

Tôi quay người định bỏ đi, nhưng không cẩn thận giẫm phải mấy hòn đá dưới chân, khiến chúng phát ra những âm thanh lạo xạo.

"Hải ly" cảnh giác quay đầu lại nhìn về phía tôi. Tôi hoảng hốt vội chạy nhanh về phía trước. Nhưng tôi còn chưa chạy được mấy bước thì đằng sau đã vang lên giọng nói quen thuộc của An Vũ Phong.

-Ô Co! Đứng lại!

Không biết vì sao, tôi bỗng bỉnh cảm chột dạ, định chạy tiếp, nhưng

đôi chân đã mất đi sức lực, mệt mỏi đứng nguyên ở chỗ cũ! Để mặc cho An Vũ Phong và "Hải ly" bước vội về phía mình!

Tôi và An Vũ Phong đứng đối mặt với nhau, nét mặt An Vũ Phong vô cùng khó hiểu, không thể nói rõ đó là giận dữ hay lạnh lùng. Những sợi mưa rơi trên những chỗ ô không che được ở người anh, cũng rơi trên đầu tôi. Chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau khoảng nửa giây, không ai nói lời nào.

- Anh là đồ lừa đảo. Bây giờ bị lộ rồi, có phải có cảm giác xấu hổ quá nên nổi giận không? Có phải thấy mất mặt không? Ha ha ha! - Cuối cùng tôi cười lạnh mấy tiếng, nghiêng răng nhìn An Vũ Phong, nhưng cảm thấy trái tim mình đau nhói.

- Tô Cơ, tôi biết chắc chắn em không vui khi nghe thấy những điều vừa rồi. - khước mắt An Vũ Phong giần giật, gằn giọng nói từng chữ. - Nhưng những gì em nghe thấy không hoàn toàn là sự thực.

- Sự thực? Sự thực chính là anh vì một cái vòng tay mà phải tốn bao nhiêu công sức. - Quả là khiến tôi mở rộng tầm mắt. Tay tôi nắm chặt thành nắm đấm, đặt hờ trước ngực. Nước mưa lọt qua kẽ tay rơi xuống, khiến quần áo tôi ướt sũng.

- Bạch Tô Cơ! Rốt cuộc em muốn tôi nói thế nào em mới chịu hiểu?

- Tôi mới chịu hiểu? Hiểu rằng từ đầu đến cuối tôi chỉ là con ngốc, bị người ta lừa đùa mà không hiểu sao? - Tôi lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không muốn nhìn vào ánh mắt An Vũ Phong nữa.

Có lẽ những lời nói lạnh lùng của tôi đã khiến An Vũ Phong nổi giận, hấn bỗng như một ngọn núi lửa bùng phát, tay hắn giơ ra gạt cái ô mà "Hải ly" đang che.

- Thiếu gia!

- Câm mồm!

Cơn giận dữ dâng lên, tôi quay ngoắt đầu lại, chỉ nhìn thấy chiếc ô màu đen tuột khỏi tay "Hải ly", rơi xuống vũng bùn gần đó, còn "Hải ly" chỉ biết đưa tay lên bịt miệng, không nói được lời nào.

- Bạch Tô Cơ, em tưởng cái gì em cũng biết sao? Tôi nói cho em biết, cái vòng trên tay em cũng chỉ là vòng giả! Nếu tôi thực sự quan tâm tới

cái vòng đó thì tôi sẽ không lãng phí một giây nào trên người em cả!
An Vũ Phong gần như "hét" lên để thể hiện sự phẫn nộ của mình. Nói xong, hấn bồng thô bạo nắm chặt cổ tay tôi, không nói lời nào định tháo cái vòng trên tay tôi ra!

- Cái vòng thật bên trong có khắc tên của tôi! Nếu không tin em có thể xem!

- Anh nói nó giả thì nó giả sao? Tôi đã mắc bẫy anh quá nhiều lần rồi! Lần này tôi sẽ không tin anh nữa đâu! - cổ tay bị An Vũ Phong nắm chặt như lửa đốt, đau kinh khủng, đầu óc tôi rối bời, chỉ cảm thấy máu trong người mình như sôi lên. Tôi ra sức giằng co với An Vũ Phong, cố thu hết sức lực của cả cơ thể để chạy về phía trước!

Trái tim tôi rất đau, bước chân rất nặng. Mặc dù như vậy, tôi vẫn ra sức chạy thật nhanh, bất chấp tất cả, chạy như điên cuồng.

Thượng đế hình như cũng cảm nhận được tâm trạng của tôi. Những hạt mưa lưa thưa vừa nãy giờ đã rơi dày hơn, đọng lại trên mặt tôi, trên người tôi! Những giọt nước mưa rơi trên mặt rồi chui vào miệng, sao lại có vị đắng chát...

Không biết chạy bao lâu, khi tôi mệt mỏi thở hổn hển, hai tay chống xuống gối thì thấy mình đã trở lại bên hồ Sao.

Trời đã tối, vũ hội cũng đã tan. Cả khoảng đất rộng lớn giờ không còn bóng người, cô đơn, tịch mịch. Trên mặt đất vẫn còn những mẫu giấy vụn nhiều màu sắc, tiếng reo hò ban nãy dường như vẫn còn vang vọng trong đầu tôi. Nhưng tất cả lại giống như một cơn mơ tồn tại trong ký ức của tôi. Tôi nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, cảm thấy thần kinh mình tê dại đi, chỉ có trái tim là vẫn không ngừng đập, nhắc nhở tôi về nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

- Bạch Tô Cơ!

Bỗng dưng phía sau vang lên tiếng gọi trầm ấm và lo lắng. Quay đầu lại, tôi nhìn thấy một mái tóc ngắn màu vàng kim. Kỷ Minh đang lặng lẽ nhìn tôi, trong tay là túi sách của tôi.

- Vừa nãy bạn chưa cầm túi đã chạy mất. Mình nghĩ, chắc chắn bạn sẽ quay lại, bởi vậy mình ở đây chờ bạn...

Nhìn vẻ mặt không oán trách gì của Kỷ Minh, trái tim tôi bỗng run rẩy.

- Tại sao... tại sao bạn lại đối xử với mình tốt như vậy? - Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Kỷ Minh, bỗng cảm thấy tất cả mọi người trên thế giới này đều không đáng tin tưởng, tất cả mọi người đều đang muốn lừa gạt tôi!

- Bởi vì... mình thực sự muốn làm bạn với bạn... - Kỷ Minh hình như giật mình trước phản ứng của tôi, nhưng lại nhanh chóng bình tĩnh lại, nghiêm túc nhìn tôi, nói rõ ràng từng chữ.

- Thật... thật sao? - Không biết vì sao, những lời nói của Kỷ Minh như một liều thuốc mê khiến trái tim tôi trở nên ướt sũng trong cơn mưa dày đặc.
- Bạn... khóc hả?
- Minh... đâu có khóc. - Tôi lắc lắc đầu, nhưng lại phát hiện ra giọng mình khàn khàn, mắt và mũi tôi chát đặng.
- Vậy sao? Vậy thì có thể là mình nhìn nhầm rồi chẳng? - Kỷ Minh mỉm cười, rồi nhìn ra xung quanh. - Bạch Tô Cơ, đi thôi, mình đưa bạn đi một nơi.
- Chỗ này sao? - Trong chớp mắt, Kỷ Minh đã đưa tôi tới nơi mà anh nói, tôi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, phát hiện ra mình đang đứng trong một rừng trúc rậm rạp! Những cây trúc xanh tươi xòe tán lá rậm rạp của mình ra, thi thoảng lại có một con chim bay qua, kêu chirp chirp. Từng cơn gió thổi qua khiến các cành trúc đập vào nhau, tạo thành một bản nhạc giao hưởng không lời.
- Mình nghe nói đây là khu rừng trúc nổi tiếng có tên là "Rừng quên buồn" của trường Đại học Tinh Hoa, nghe nói nếu ai đó đang phiền muộn mà đi từ đầu này tới đầu kia của rừng trúc sẽ có thể quên hết nỗi buồn. - Kỷ Minh hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn tôi, trong ánh mắt là sự cộc vũ.
- Thế nào, chúng ta cùng đi thử nhé?
- ... - Tôi ngạc nhiên nhìn Kỷ Minh, trong ánh mắt anh là sự thần bí khó hiểu, giống như là lỗ đen của vũ trụ thu hút sự tò mò của tôi, tôi nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu với Kỷ Minh. - Được.
- Mặc dù tôi không tin trên thế giới này có "Rừng quên buồn" nhưng dù sao thì bây giờ tâm trạng của tôi cũng rất tồi tệ, có lẽ cứ đi như vậy một vòng, tâm trạng tôi có thể sẽ khá hơn.
- Trời vừa mưa xong nên mặt đất trong rừng trúc vẫn còn chưa khô hết, những vết chân giẫm xuống nhanh chóng tạo thành một vũng nước nhỏ, thi thoảng lại có những vệt bùn bắn lên váy tôi.
- Không sao chứ? Váy của bạn... - Kỷ Minh dừng chân, dịu dàng nhìn tôi, trong ánh mắt anh là sự quan tâm rất chân thành.
- Không sao. Về nhà chịu khó giặt lại là được thôi mà. - Tôi lắc đầu, mím môi tiến về phía trước.
- Không ngờ khu "Rừng quên buồn" này lại rộng thế, Bạch Tô Cơ, mình thấy chúng ta không đi ra nhanh thế được đâu. Nhưng mà Bạch Tô Cơ, bây giờ tâm trạng của bạn đã khá hơn chưa? - Thấy tôi không nói lời nào, Kỷ Minh im lặng nhìn tôi, quan tâm hỏi.
- Minh...

Thật là lạ, đi một lát trong khu rừng trúc rộng lớn, tâm trạng tôi lúc này giống như bầu trời sau cơn mưa, những đám mây đen dày đặc đã mỏng hơn, ánh mặt trời nhàn nhạt đã bắt đầu lấp ló.

- Bạch Tô Cơ, thực ra vừa rồi mình luôn đi theo bạn, mình nghe hết rồi, cũng nhìn thấy rồi. - Kỷ Minh vẫn nhẹ nhàng như một đám mây. - Thực ra mọi việc không chắc là giống như bạn nhìn thấy.

- Ha ha ha! Sự việc không phải như thế giờ cũng chẳng còn can hệ gì với mình! - Nghĩ lại mọi thứ vừa nãy, đám mây đen lại kéo tới trong lòng tôi, tâm trạng lập tức nặng nề hơn! Tôi khẽ lắc đầu, ngẩng đầu lên, định ép mình phải mỉm cười, nhưng sao muốn nhếch môi lên mà lại khó như vậy, tôi chỉ đành nhe răng ra, cố nuốt tiếng nấc nghẹn vào trong họng.

- Ngốc quá! - Kỷ Minh ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, thở dài một tiếng rồi bồng cúi đầu xuống, mỉm cười dịu dàng nhìn tôi. - Mình kể cho bạn nghe một câu chuyện nhé!

- Chuyện của bạn hả? - Tôi ngờ ngác, còn Kỷ Minh thì bắt đầu nói:

- Có một khoảng thời gian mình luôn cảm thấy rất buồn phiền, ngày nào cũng có một đồng việc làm mãi không hết. Có một ngày, mình không nhịn nổi nữa, khóc trước mặt mẹ, nói rằng mình không chịu được nữa, tại sao lại nhiều việc buồn phiền như vậy? Mẹ mình là một người rất dịu dàng, mình còn chưa nói xong, mẹ đã vỗ vai mình, bảo mình đứng dậy, vào phòng bếp tìm hai cái thùng nước, đổ đầy nước vào đó, sau đó bà im lặng đưa cho mình. Mình không hiểu mẹ định làm gì, nhưng phiền muộn trong lòng vẫn chưa vơi, mình xách hai thùng nước rồi tiếp tục ca thán với mẹ. Hai phút trôi qua, thùng nước rất nặng, mình cảm thấy cánh tay mình như tê đi, định bỏ xuống. Nhưng mẹ lại lắc đầu nhìn mình, nói "Bảo con xách thì con cứ xách, không có sự cho phép của mẹ thì không được đặt xuống". Mình chưa bao giờ dám cãi lời mẹ, thế là đành ngoan ngoãn xách tiếp hai thùng nước. Mười phút nữa trôi qua, mình thực sự không thể chịu nổi nữa, thế là mình không ca thán nữa, chỉ nhìn mẹ với đôi mắt đáng thương, hỏi mẹ bao giờ thì mình mới được đặt thùng nước xuống. Lúc đó mẹ mình mỉm cười, nói với mình: "Những phiền muộn của con cũng như hai thùng nước này, là con tự gánh lấy, sở dĩ con cảm thấy nặng là vì con không chịu bỏ xuống".

Bỏ xuống?

Những lời nói của Kỷ Minh như một tia sáng rọi vào tim tôi! Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó...

Trong phòng hát karaoke ồn ào, ánh đèn màu vàng chiếu ra tia sáng mờ ảo, những ly Coca đang sủi bọt.

Ha ha ha! Tôi đồng ý với Kỷ Minh sau khi ra khỏi "Rừng quên buồn" sẽ quên hết mọi buồn phiền trong lòng! Bởi vậy hai người chúng tôi hẹn Ma

Thu Thu đi hát karaoke.

-Mười người đàn ông bảy người ngốc, bảy người hâm, chín người xấu...

-Lấy của tôi thì trả lại cho tôi, ăn của tôi thì nhả trả tôi.

- Ha ha ha, ha ha ha! Hát tiếp đi! Hát tiếp đi! Không ai được giành mic với tớ!

Từ khi bước vào phòng hát, tôi đã nắm chặt lấy cái micro không buông, hát hết bài này đến bài khác, bất kể là bài của nam hay của nữ, có thịnh hành hay không!

- Tò Cờ, bạn đã hát liên tục mười mấy bài rồi, không thấy rát họng hả?

- Kỷ Minh lo lắng giằng chiếc micro trong tay tôi, ra hiệu cho Ma Thu Thu.

- Hay là... chúng ta chơi trò chơi nhé? - Ma Thu Thu không biết làm thế nào, chần chờ một lúc rồi nghĩ ra một "biệt pháp".

- Chơi trò chơi? - Mắt tôi sáng lên, đưa tay lên xoa hai gò má nóng bừng. - Được! Chơi thì chơi. Chúng ta chơi "oẳn tù tì".

- Oẳn tù tì? - Ma Thu Thu chau mày nghĩ một lúc lâu, hai con ngươi mắt khẽ chuyển động rồi cuối cùng cũng nói. - Được thôi!

- Oẳn tù tì!

- Ha ha ha! Tớ thua rồi! Mới lần đầu tiên đã thua, thú vị thật! Nào, rót cho tớ một cốc Coca! - Tôi uống một hơi hết cốc Coca, lắc lắc chiếc cốc về phía Kỷ Minh và Ma Thu Thu.

- Oẳn tù tì!

- Ha ha ha! Ma Thu Thu, cậu thua rồi! Chơi thì phải chịu! Mau uống hết cốc Coca đi! - Ma Thu Thu cẩn thận rót nửa cốc Coca, nhưng tôi giật cốc của cô lại, không nói nửa lời rót thêm cho đầy, sau đó đặt trước mặt Ma Thu Thu! Ma Thu Thu kinh hãi không dám nhận, tay tôi lại quay một vòng, dốc hết cốc nước vào miệng mình!

- Oẳn tù tì!

- Kỷ Minh, xem ra bạn cũng chẳng ra gì! Rót Coca, rót Coca!

- Bạch Tò Cờ, bạn uống nhiều Coca thế không sao chứ? cốc này để mình uống cho. - Kỷ Minh lo lắng giành cốc Coca trong tay tôi, nhưng lại bị tôi giằng lại.

- Kỷ Minh, bạn muốn uống cũng được, nhưng phải uống thế này! - Tôi cao hứng nâng cốc nước Coca sủi bọt, cụng mạnh vào cốc của Kỷ Minh. - Chúng ta cùng uống cạn!

- Tô Cờ, đừng uống nữa, bạn đã uống quá nhiều rồi.

- Ha ha ha! Chỉ là Coca thôi mà! Không sao đâu! Cứ uống tiếp đi! Oẳn tù tì... A a a! Tớ thích bài hát này, đưa micro đây!

- Tôi không sợ, không sợ, không sợ...

Hát mãi hát mãi, không biết vì sao, tôi bỗng cảm thấy mọi thứ trước mắt

mình mờ đi, màn hình tivi trước mắt cũng mờ mờ ảo ảo...
Rõ ràng là chỉ uống Coca, tại sao tôi lại cảm thấy đầu mình đau nhức,
ngay cả khóe mắt cũng trở nên ướt ướt...
Như vậy cũng tốt, tốt nhất là cứ nhắm mắt như thế, ngủ một giấc, nói
không chừng khi mở mắt ra, mọi việc sẽ như chưa từng xảy ra...

Không biết tôi ngủ mất từ lúc nào, cũng không biết đã ngủ bao lâu... Khi
tôi mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc,
nhìn thấy một cái bóng cao lớn đang đi lại trước mặt tôi.

A... Kỷ Minh? Sao anh ấy lại ở trong phòng tôi?
Đề tôi nghĩ lại xem, đúng rồi, lúc trước tôi, Ma Thu thu và Kỷ Minh cùng
uống Coca trong phòng karaoke, sau đó muộn quá, hai đứa con gái chúng
tôi mệt mỏi ngủ lại đó, chắc chắn là Kỷ Minh đưa Ma Thu Thu về trước rồi
quay lại đón tôi!
Nghĩ tới đây, tôi cảm động nghe sống mũi mình cay cay. Từ trước tới nay,
Kỷ Minh luôn giống như anh trai tôi, bất luận là tôi xảy ra việc gì, anh
đều đứng về phía tôi vô điều kiện, dành cho tôi sự ủng hộ lớn nhất! Trên
máy bay, anh ấy đưa cho tôi cái che mắt để tôi bớt giận; trong bữa tiệc
chào mừng ở trường Tinh Hoa, anh ấy không hề do dự mà đứng về phía tôi;
khi Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch đối mặt với vấn đề sống còn, anh ấy
chủ động yêu cầu được đi làm thêm cùng tôi để giúp đỡ câu lạc bộ; còn
khu rừng "Quên buồn" xanh tươi, nơi đó có lẽ là hồi ức hạnh phúc nhất
giữa tôi và Kỷ Minh!
Tôi nhớ lại tất cả, chìm đắm trong niềm hạnh phúc lớn lao! Bất giác, tôi
nheo mắt lại, định nhìn xem Kỷ Minh đang làm gì, nhưng tất cả những gì
trước mắt khiến tôi sửng sốt!

Chỉ nhìn thấy Kỷ Minh đang giơ cao chiếc vòng tay hình mặt trăng, cẩn
thận nhìn nó thật kỹ! Chiếc vòng tay đó tỏa ra ánh sáng rất đẹp, bỗng
dưng, anh lật tay lại, tôi nhìn thấy bên trong chiếc vòng tay đó có khắc
mờ một hàng chữ bằng tiếng Anh:
PHONG

Bên trong chiếc vòng tay có khắc tên của tôi ỉ Không tin em có thể xem!
Tiếng hét của An Vũ Phong hôm đó vọng lại tai tôi, tôi ra sức lúc lúc
lợi trong ký ức của mình, bỗngưng nhớ lại một đoạn...

Trên máy bay...

- Vòng tay của cô rơi rồi.

Một bàn tay trắng trẻo cầm chiếc vòng tay hình mặt trăng, từ từ đưa về phía tôi, tôi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một đôi mắt màu xám nhạt rất đẹp...

Thì ra là như vậy... Tôi hiểu rồi!

Tôi kinh ngạc nhìn Kỷ Minh, hình như anh vẫn chưa phát hiện ra là tôi đã tỉnh lại, thích chí vuốt ve chiếc vòng tay, quay người định bỏ đi.

-Kỷ Minh! - Tôi ngồi bật dậy, hét lên với cái lưng của anh. Keng!

Kỷ Minh quay ngoắt người lại, ánh mắt hoảng hốt, cái vòng trong tay rơi xuống đất, phát ra âm thanh kỳ quái.

- Tại sao, tại sao bạn lại... - Trái tim tôi như có vồ số những cục bông nhỏ chặn lại, tức tối tới khó thở, tôi đau đớn nhìn chiếc vòng trong tay Kỷ Minh, không nói được lời nào. Lúc trước An Vũ Phong đã khiến trái tim tôi đau đớn, bây giờ lại là Kỷ Minh, tại sao... tại sao tất cả mọi người ở bên cạnh tôi đều chỉ vì chiếc vòng tay này?

- Xin lỗi, Bạch Tô Cơ, mình... - Kỷ Minh áp ứng, nhưng rồi anh nhanh chóng bình tĩnh lại, thấp giọng nói. - Thực ra mình luôn có một điều giấu bạn, họ Kỷ nhà mình là một gia đình quý tộc đã lụn bại ở nước Chanel. Chứng minh duy nhất của gia tộc chính là chiếc vòng tay giống y hệt của An Vũ Phong, nhưng hồi nhỏ mình không cẩn thận làm mất chiếc vòng đó. Sau đó mẹ mình mắc bệnh qua đời, mặc dù bà chưa bao giờ trách cứ gì mình, nhưng lúc lâm chung bà đã nói: "Tiểu Minh, mẹ rất mong tìm được chiếc vòng đó, đó là món đồ quý giá nhất mà bố con để lại cho con". Mình muốn mẹ mình an tâm nhắm mắt nên đi khắp nơi tìm kiếm, cho tới một hôm nhìn thấy bạn trên máy bay...

Kỷ Minh hình như đã bình tĩnh lại, anh nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt đề lộ vẻ tiếc nuối sâu sắc.

- Không! Tại sao ngay cả bạn cũng vì chiếc vòng đó mà cố ý tiếp cận mình? - Tôi cảm thấy thân thể mình không ngừng run rẩy, nhưng giọng nói của tôi lại bình tĩnh tới mức ngay cả tôi cũng thấy ngạc nhiên.

- Có lẽ là như vậy. Mình đã tuyệt vọng, tưởng rằng mình không thể tìm được chiếc vòng đó nữa. Nhưng đúng là ông trời có mắt. Mình phát hiện ra bạn, còn phát hiện ra bạn cũng là lưu học sinh như mình! Xin lỗi, Bạch Tô Cơ, mình không thể để mẹ mình trên trời vẫn còn phải tiếc nuối. Mình phải nắm bắt mọi cơ hội, xin bạn tha lỗi cho mình...

Đôi mắt màu xám nhạt của anh thoáng tối đi, cúi thấp đầu. Giọng nói của anh càng lúc càng nhẹ, cuối cùng rơi vào im lặng.

-Tại sao lại dùng cách này để lừa mình?-Tôi cảm thấy trái tim mình không ngừng mở ra , máu huyết toan thân như chảy ngược! Tôi ngẩng đầu lên để nhìn rõ khuôn mặt của người trước mắt ?nhưng mắt tôi nhòa đi.

-Tại sao lại dùng cách này để lừa mình?

Giọng nói vang vọng rất lâu trong không gian , một lúc lâu sau tôi mệt xua tay:

-Bạn đi đi ... Mình không muốn nhìn thấy bạn nữa... -Bạch Tô Cơ , bạn không hận mình chứ?

-Hận?Bây giờ mình không hận gì cả-Tôi lắc đầu, cười cay đắng.

Kỷ Minh quay người đi, bỗng dừng anh nghĩ gì đó , nhặt cái vòng quay dưới đất lên, nhẹ nhẹ đặt lên bàn, sau đó anh bước từng bước dài ra khỏi phòng tôi.

Sáng sớm thứ hai trên tầng hai giảng đường đối diện với sân vận động , tôi đang đứng trong phòng học, hai tay nắm chặt vào nhau , cả người núp đằng sau tấm rèm màu xanh khép hờ, len lén hướng ánh mắt thấp thỏm về phía ánh mặt trời chói lọi

Cách đó không xa, một nhóm người đang nói chuyện, trong đó có rất nhiều khuôn mặt mà tôi quen thuộc.Hồ Bách , Linh béo múp míp đang cầm gương soi khuôn mặt của mình, cô gái này lúc nào cũng đom đàng! Tiểu ngọc hình như đang rất căng thẳng nhưng Phi Luân luôn ở bên cạnh cô, chắc chắn cũng cho cô thêm dũng khí. Còn chàng trai nhát gan nhất của Câu lạc bộ Tình yêu Tiểu Bạch , Giả Tiểu Long hình như đang giúp Ngưu Xuân Hoa cài một bông hoa hồng lên tóc, ha ha, hai người họ bây giờ gắn với nhau như keo, hơn nữa hai người còn thường xuyên giúp nhau ôn bài, nghe nói kỳ thi hàng tháng lần này , cả hai người đều lọt vào top 20

100 ngày trước , tôi từng vô số lần mơ tưởng tới ngày hôm nay tôi sẽ đưa các thành viên của Câu lạc bộ Tình Yêu Tiểu Bạch ngẩng cao đầu bước lên sân khấu , vui mừng chờ đón giây phút xúc động này.

Nhưng trong 100 ngày này đã có quá nhiều việc xảy ra ! Tôi từng được ném trái sự kiêu ngạo , thất vọng , niềm vui và đau khổ, cũng hiểu thế nào là cảm giác trái tim vỡ vụn thực sự.

Tôi vô thức nhìn xung quanh muốn tìm kiếm bóng hình nổi bật nhất trong đám đông .Nhưng ánh mắt khắc khoải tìm kiếm khắp nơi vẫn không nhìn thấy mái tóc dài đen mượt đó, cũng không tìm thấy chiếc khuyên tai có thể sáng chói lên bất cứ lúc nào đó

Thì ra anh vẫn chưa tới nơi

Tôi cắn môi, tự cười nhạo bản thân.Bạch Tô Cơ cho tới bây giờ mày vẫn còn tìm hân sao? Lẽ nào mày vẫn hoang tưởng tới cảnh được cùng hắn bước

lên sân khấu? Thôi bỏ đi. Có thể cả hai đều biết, sau trận cãi này , chúng tôi chắc sẽ vĩnh viễn trở thành hai đường thẳng song song..

-Tô Cơ ! Thì ra cậu ở đây! Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi!

Đúng vào lúc tôi đang buồn bã thờ dài thì bỗng dưng một giọng nói ngắt quãng vang lên sau lưng tôi! Tôi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt mướt mải mồ hôi, đỏ bừng bừng đang đứng trước mặt tôi!

-Thu Thu ?Cậu ... sao cậu tới đây? -Tôi ngạc nhiên nhìn Ma Thu Thu như từ trên trời rơi xuống, kinh ngạc không hiểu sao cô lại tới đây.

-Mau đi với tớ! Màn trình diễn 50 couple của chúng ta sắp bắt đầu rồi!-Ma Thu Thu lớn tiếng nói, nắm chặt cổ tay tôi, quay đầu chạy về hướng sân vận động!

-Không.. .tớ không đi!-Tôi do dự một lát rồi rút tay ra khỏi tay của Ma Thu Thu .Quay người lại, không muốn để Ma Thu Thu nhìn thấy sắc mặt đau khổ của mình lúc này

-Tại sao?-Giọng nói của Ma Thu Thu bỗng cao lên, cô nhác nhìn hỏi tôi.

-Tớ...tớ... -Tôi nhè nhẹ lắc đầu nhưng lại không nói ra được lý do gì

-Không Cần?-Giọng nói của Ma Thu Thu đầy kinh ngạc-Bạch Tô Cơ , lẽ nào cậu định không quan tâm gì tới Câu lạc bộ Trái Tim Tình Yêu nữa sao? Tôi cúi thấp đầu không nói, cảnh tượng phía bên kia cửa sổ có lẽ còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời, tôi đưa tay ra kéo bớt rèm lại, nhốt mình vào trong bóng tối.

-Bạch Tô cơ thực ra cả tuần này cậu đều không tham gia các hoạt động của Câu lạc bộ Trái Tim Tình Yêu, nhưng cậu có nghĩ rằng vì sao cuộc trình diễn 50 couple ngày hôm nay vẫn được tiến hành không?

Ma Thu Thu vẫn không buông tha cho tôi, lời nói của cô như một mũi kiếm nhọn đâm thẳng vào tim tôi!

Tôi ngẩn ngơ mất nửa giây, chầm chậm quay người lại, nghĩ hoặc nhìn Ma Thu Thu

-Ý của cậu là...

-Cậu có biết không? Mấy hôm nay cậu không xuất hiện , chính An Vũ Phong đã gọi các thành viên tới tập luyện! Anh ấy âm thầm hy sinh rất nhiều cho Câu lạc bộ Trái tim Tình Yêu , anh ấy không hề từ bỏ!

-An Vũ Phong... -Tôi ngây ngô lại ba từ luôn khiến tim tôi đập mạnh hơn , chỉ cảm thấy tim mình lại nhói đau. Tôi cố gắng bắt cái tên này nhặt đi trong ký ức , nhưng lại phát hiện ra mình không thể xóa nó đi được.

Sắc mặt Ma Thu Thu hồng lên , trong đáy mắt phát ra tia sáng lấp lánh như pha lê, cô bướng bỉnh kéo tay tôi.

-Tô Cơ, cậu rất đẹp , cũng rất thông minh nhưng một đạo lý đơn giản như vậy mà cậu cũng không hiểu sao?

ùùù...

Những lời của Ma Thu Thu như một tia sáng đánh mạnh vào đầu tôi .Tôi không nhìn được , ngẩng đầu lên, nhìn trân trân vào khuôn mặt Ma Thu Thu!

-Tớ biết mọi việc rồi! Việc cái vòng tay! Chính Kỷ Minh đã nói cho tớ nghe! Tớ biết bây giờ cậu rất buồn , nhưng nếu tớ là cậu , chắc chắn tớ sẽ không chạy trốn vào lúc này đâu, bởi vì tớ biết, hạnh phúc phải nắm bắt bằng chính đôi tay mình! Trước mặt cậu đã có hạnh phúc , nếu cậu cứ buông tay ra như thế , tớ không đồng ý!

Hạnh phúc phải nắm bắt bằng chính đôi tay mình!

Trước mặt cậu đã có hạnh phúc , nếu cậu cứ buông tay ra như thế, tớ không đồng ý!

Những lời của Ma Thu Thu khiến đầu óc tôi sáng sủa hơn một chút. Chính vào lúc đó , những tiếng ồn trên sân vận động đối diện dần dần tắt, cả hội trường trở nên yên tĩnh, tiếng sir Chung vang lên rõ ràng trong loa:

-Sau đây chúng ta sẽ chào đón hai học sinh cuối cùng trong hoạt động trao đổi học sinh "100 kỳ tích" lần này. Họ chính là Bạch Tô Cơ tới từ Học viện thời trang Thiên Thạch và An Vũ Phong tới từ Đại học Chanel, trong 100 ngày này họ đã bất chấp lời khuyên can của nhà trường ,cùng sáng lập nên Câu lạc bộ Trái tim Tình Yêu. Mọi người đều biết nếu hôm nay họ không thể đưa ra được 50 đôi, Câu lạc bộ Trái Tim Tình yêu sẽ bị buộc đóng cửa

Tiếng sir Chung âm vang trong micro khiến tôi như trở về với bữa tiệc tiếp đón 100 ngày trước , hôm đó thầy cũng nói với giọng điệu này, cố ý làm khó cho tôi, nhưng khi đó tôi và kẻ địch của tôi không hèn mà cùng thống nhất quan điểm...

Tôi lại chìm vào những ký ức mới mẻ , bất giác đưa tay lên kéo nhẹ rèm ra Chỉ nhìn thấy một hàng người rất dài đang tiến về phía trước. Không khí của buổi lễ vô cùng hoành tráng !Con trai con gái lần lượt đứng về hai bên sân khấu , xếp thành hai hàng đều tăm tắp ! Bọn họ người nào cũng thể hiện sự vui vẻ và tự tin trên nét mặt

Còn người đứng ngay đầu tiên chính là An Vũ Phong , vô cùng nổi bật!

-Lợi hại quá! Đẹp quá ! Động tác của họ đều thật! -50 đôi!

-Phần biểu diễn của họ trong vũ hội ngoài trời lần trước thật tuyệt! Lần này chắc chắn còn đẹp hơn

Dưới sân khấu vang lên những tiếng bàn tán sôi nổi

-Xem ra 50 đội đã lên sân khấu rồi, nhưng ngay sau đây, xin mời các em nhanh chóng đi vào chủ đề chính, bắt đầu biểu diễn

Sừ chung vỗ tay hai cái, trong loa vang lên tiếng nhạc du dương, nhẹ nhàng, các chàng trai đứng lên trên sân khấu điệu nghệ giơ tay ra, cúi mình mời các cô gái cùng nhảy!

Các cô gái nở nụ cười hạnh phúc, tự tin đặt tay mình vào tay người bạn nhảy. Các chàng trai lịch lãm đứng thẳng lên, không lâu sau, hai nhóm đã nhập lại thành một, tạo thành năm vòng tròn có các cặp đôi phối hợp nhau! Những vòng tròn này dần dần thay đổi đội hình, không lâu sau từ vòng tròn xuất hiện những con sóng như lưỡi cưa, trung tâm vòng tròn thu nhỏ lại và dần biến thành một cánh hoa như đang tắm dưới ánh nắng mát trời. Cuối cùng cả sân khấu tạo thành năm bông hoa lớn do một đôi ở giữa là nhụy và bên ngoài là chín đôi kết hợp thành những cánh hoa

Khi mọi người đã đứng thành hàng, các chàng trai không hẹn mà cùng rút ra một bông hoa cúc nhỏ từ trong túi, cẩn thận cài lên tóc của các cô gái trong phút chốc, cả sân khấu tràn ngập trong không khí lãng mạn, ngọt ngào!

Nhìn tất cả những gì diễn ra trước mắt, tôi bất giác đưa tay lên bịt chặt miệng mình!

Đây chẳng phải là kế hoạch vĩ đại mà tôi muốn tổ chức sao?Đe 50 đội tạo thành hình bông hoa cúc tượng trưng cho sự trong sáng và hạnh phúc, quay tròn trên sân khấu! Từ trước tới nay, tôi luôn hy vọng các thành viên của Câu lạc bộ Trái Tim Tình Yêu có thể thể hiện mình trước đám đông! Tôi chỉ kể cho An Vũ Phong nghe có một lần về việc này, vậy mà anh lại nhớ!Không những nhớ rất rõ, anh còn đưa kế hoạch của tôi lên sân khấu.

Tôi thả lỏng tay dựa vào vách tường, ngây dại nhìn năm bông hoa cúc khổng lồ trên sân khấu, trong lòng dường như có một cây đàn đang phát ra những tiếng động vô thanh!

An Vũ Phong đứng giữa bông hoa cúc đầu tiên, mái tóc dài đen mượt của anh lúc nào cũng tỏa ra ánh sáng mê hồn, đôi mắt sáng như hai vì sao khi mỉm cười luôn cong lên một cách đáng ghét khiến tôi vừa thấy yêu vừa thấy hận

Trái tim tôi như người đang bơi trên dòng nước lũ, cố gắng tranh giành với những cơn sóng hồi ức đang cuộn sôi, nhưng chẳng phải tôi đã tuyệt giao với anh rồi sao?

Anh kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ anh sẽ tha thứ cho tôi sao? Tốt nhất là

tôi hãy đi khỏi đây

Tất cả những thứ này đều không còn liên quan gì tới tôi nữa.

Trên sân tập nhìn thấy màn biểu diễn hoành tráng của các bạn mọi người đều trầm trồ khen ngợi!

Sư chung đứng trên sân khấu vẫn cẩn thận đẩy đôi kính gọng vàng của mình lên cao hơn nhìn vào từng đôi đang đứng sát nhau trên sân khấu .Nhưng bỗng dưng thấy chau mày lại, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng sân khấu

-Bài biểu diễn đúng là rất tuyệt nhưng tôi vẫn phải điếm lại nhân số, để tránh có người gian lận!

Khoang thời gian ngắn ngủi không đến một phút...

-Không đúng! Ở đây chỉ có 49 đôi ! vẫn còn thiếu một đôi!

Một lúc sau giọng nói sư chung lại vang lên ! Tôi giật mình ngơ ngẩn đứng yên

-Chuyện gì vậy ? sao lại thế?

-Tiếc quá! Nếu thiếu một đôi thì nghĩa là không đạt được mục tiêu , sẽ bị hủy bỏ sao?

Tiếng xì xào dưới sân khấu lại vang lên , ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía An Vũ Phong vẫn đang đứng ở đầu sân khấu, nhưng An Vũ Phong lại vô cùng bình tĩnh, vẫn giữ nguyên tư thế cao quý của mình, không hề chuyển động , cứ như thể mọi âm thanh xung quanh đều không có liên quan gì với anh!

An Vũ Phong? Anh giờ trò gì vậy? Sao lại làm thế?

Đã chịu biết bao gian khổ mới tập hợp đủ 50 couple cho Câu lạc bộ Trái Tim Tình yêu , đã bắt mọi người phải đổ bao mồ hôi công sức để luyện tập tại sao anh biết rõ ràng rằng tôi không tới tham gia buổi biểu diễn cuối cùng mà vẫn không chịu tìm nốt couple cuối cùng?

Nghe tới đây , tôi lo lắng không biết phải làm thế nào

-Nếu câu lạc bộ Trái Tim Tình yêu chỉ có 49 đôi thì trường chỉ có thể tuyên bố thất bại, câu lạc bộ trái Tim Tình Yêu buộc phải giải tán

Tiếng sư chung vang tới mọi góc ngách trong ngôi trường Tinh Hoa rộng lớn này.

-Có thể cho em nói vài câu không?-Đúng lúc mọi người đang xôn xao bàn tán.An Vũ Phong vẫn đứng kiên định trong đội hình bỗng bước về phía sư Chung giọng nói lạnh lùng cất lên

-Được...-Nhìn thấy đại thần của nước Chanel, sự chung bất lực chỉ còn biết đưa chiếc micro cho Anh Vũ Phong bằng hai tay ! An Vũ Phong lạnh lùng nhận chiếc micro, rồi lại quay người đứng đối diện với khan giả Chỉ nhìn thấy mái tóc dài đen nhánh của anh bay lên khi quay người , sau lưng anh để lại một bóng râm rối rối nhưng hút mắt.An Vũ Phong nắm chặt micro trong tay , ánh mắt sắc bén khắp một lượt sân khấu giọng nói kiên quyết âm vang

Anh ... định nói cái gì? Lẽ nào tới lúc này anh vẫn còn cách để giải quyết mọi vấn đề sao?

Tôi bất giác giơ tay nắm chặt rèm, không tự chủ được cầu mảy lại, nhìn chăm chú vào An Vũ Phong

-Cô gái trong cặp đôi cuối cùng là Bạch Tô Cơ , tạm thời có một số việc xảy ra ngoài ý muốn , nhưng chắc chắn cô ấy sẽ xuất hiện! Xin mọi người cùng tôi kiên nhẫn chờ cô ấy một chút được không?

Xin mọi người cùng tôi kiên nhẫn chờ cô ấy một chút được không?

Những tiếng cuối cùng anh nói nghe thật nặng! Tôi chỉ cảm thấy giọng nói của anh chiếm lĩnh toàn bộ đầu óc tôi từng chữ đập vào óc tôi khiến tôi lắc đầu thế nào cũng không thể xua tan đi được

Tôi chắc chắn sẽ xuất hiện?

Anh dựa vào cái gì mà tự tin như vậy , cho rằng chắc chắn tôi sẽ xuất hiện?

Tôi ngạc nhiên nhìn cái bóng ung dung trên sân khấu, lăm lăm mấy câu , cả người hình như bị đóng đinh tại chỗ, không thể cử động được.

-Tô Cơ tới bây giờ mà cậu còn do dự sao? An Vũ Phong đang chờ cậu đấy!-Ma Thu Thu vẫn đứng cạnh tôi từ nãy tới giờ , bỗng dưng trở nên kích động , ra sức kéo tay tôi-Mau lên mau lên một chút!

-Chúng ta phải chờ tới lúc nào đây?

-Nhớ hôm nay cô ấy không tới thì sao?

Cách đó không xa lại vang lên những tiếng cần nhẫn , chúng như mớ tơ rối khiến tôi thấy đau đầu , tức ngực gần như không thở nổi

-An Vũ Phong mọi người nói đúng đấy-Sừ chung nheo mắt hình như nhớ ra cái gì đó, định thần nhìn An Vũ Phong -Nếu lãng phí thời gian của mọi người mà em Bạch Tô cơ vẫn không tới...

-Không thể nào!-An Vũ Phong lắc mạnh đầu , ngắt lời Sừ chung ! Chỉ nhìn thấy đôi lông mày lười kiếm của anh nhếch sang hai bên , khóe miệng tự tin nở nụ cười lăm độ

-Em tin là Bạch Tô Cơ nhất định sẽ tới!

Anh ấy tin tưởng tôi...

Tôi lại nhìn An Vũ Phong kinh ngạc, trái tim đập nhanh một cách kỳ quái!

-Được rồi! Nếu đã như vậy tôi đại diện cho cả trường đưa ra một đề nghị , cho bạn Bạch Tô cơ thêm 1 phút nữa! Sau 60 giây nếu bạn Bạch Tô Cơ vẫn không tới bạn An Vũ Phong ...

Tiếng nói của sư chung lại vang lên trong không trung, lúc nói tới chỗ quan trọng còn cố ý chậm lại. Tôi căng thẳng nắm chặt tay mình, phát hiện ra thì ra mình còn mong chờ phán quyết cuối cùng hơn cả tưởng tượng

-Nếu như vậy thì em từ bỏ

Nhưng chưa bao giờ sư chung nói tiếp, một giọng nói khác đã vang lên trong loa!

Là An Vũ Phong ! Anh vẫn ung dung đứng trên sân khấu .Nhưng lời nói của anh lại như sấm giữa trời quang , đánh mạnh vào tim tôi

-Được! Nếu đã như vậy thì mọi người chúng ta cùng đếm ngược trong lúc chờ Bạch Tô Cơ ! 60 giây! 59 giây ! 58 giây! 57 giây!...

Đâu tôi bỗng nóng lên quay phắt người lại, lao ra như bay ra khỏi phòng chạy thẳng về phía sân khấu

Lần đầu tiên gặp nhau trên máy bay , hấn đẹp trai tới mức vô lý, dáng dấp cao quý như hoàng tử của một quốc gia nhưng hấn coi thường tất cả mọi người trong mắt.Đối với kế hoạch vạn người mê của tôi , hấn hóa giải chỉ trong nháy mắt, khiến tôi tức giận mà không biết làm thế nào ! Lần đó tôi đã chơi trò hoán đổi chiếc vòng với hấn

Tôi bất giác chạy nhanh hơn , tăng tốc , tăng tốc!Cuối cùng vào lúc tôi thấy chân mình không thể nhấc nổi được nữa thì tôi cũng nhìn thấy sân khấu An Vũ Phong đứng trên sân khấu , vẫn ung dung và tự tin như thế.Nhưng 49 cặp đôi đứng sau lưng anh đã tỏ ra thắc thỏm không yên.

-5 giây

Tôi ra sức chạy về phía trước nhưng chân tôi hình như đã không còn là của tôi nữa, nặng nề như muốn đổ ụp về phía trước.

Lần đầu tiên gặp lại nhau ở đại học Tinh hoa , đoàn /an của hấn làm việc rất chuyên nghiệp khiến tôi phải sửng sò kinh ngạc! Còn than thở vì oan gia ngõ hẹp , hấn đã tóm lấy tôi để dò vòng Ị Nhưng cuối cùng hấn bảo rằng chắc chắn sẽ bắt tôi ngoan ngoan trà vòng cho hấn , sau đó chúng tôi thành lập hai câu lạc bộ đối lập nhau cả hai ở vào thế đối địch...

-4 giây

Những ký ức trên đường Thời Quang khiến tim tôi thoang rung động .Khuôn mặt đỏ ửng tía tai trong cửa hàng quần áo đời đường , nhịp tim đập mạnh khi ăn lẩu Quan Đông cả tư thế nho nhã của hấn khi kéo violon đôi bàn tay che kín mắt tôi khi xem phim kinh dị...

-3 giây!

Cuối cùng cũng đến nơi nhưng nhiều người quá, tôi ra sức chen về phía trước sân khấu vẫn còn cách tôi một đoàn dài mãi không nhìn thấy đâu!

Hấn đích thân xuống bếp làm cho tôi một bữa ăn thật ngon bên bờ hồ sao tất cả những gì hấn nói với tôi tôi đã ghi khắc trong tim!

-2..1...0!

Bóp bóp bóp...

Sừ chung bỗng dưng vỗ tay , mặt không hề có biểu cảm nào, giành lại cái micro trong tay An Vũ Phong nghiêm túc tuyên bố

-Vì bạn Bạch Tô cơ không xuất hiện nên kỳ tích của Câu lạc bộ trai tim tình yêu lần này chưa...

-Chờ một chút!

Sừ chung còn chưa nói xong , tôi bỗng như một chiếc phi thuyền nhỏ chen ra khỏi đám người đông đúc dựa vào thành gỗ rồi nhảy lên sân khấu

-Bạch Tô Cơ ! Bạch Tô cơ!

Dưới sân khấu một tràng pháo tay vang lên! Không khí cả hội trường phút chốc trào lên như nồi nước sôi!

Còn trên sân khấu mọi người cũng rơi vào trạng thái điên cuồng! Tất cả các thành viên của Câu lạc bộ trái tim tình yêu đều nắm chặt tay lắc qua lắc lại , người nào cũng nở nụ cười rạng rỡ để lộ hàm răng trắng bóng hình như trên đầu mỗi người đều có một chiếc cầu vồng bảy sắc lướt qua. Nhìn vẻ mặt nhiệt tình của mọi người khi đón tôi, tôi cảm thấy có một cảm giác hồi lòi kỳ lạ! Đồ ngốc Bạch Tô Cơ cũng may cuối cùng không kiên trì với suy nghĩ ban đầu của mình nếu không tôi sẽ khiến bao nhiêu người thất vọng.

Nghĩ tới đây tôi vội mỉm cười giơ cao hai tay vẫy tay với mọi người

-Đồ ngốc ,em định chơi tôi hả? Việc quan trọng như thế mà dám đến muộn. Bỗng dưng bên cạnh tôi vang lên giọng nói trầm ấm và dịu dàng ! Tôi quay đầu lại không thể tránh khỏi đôi mắt như nam châm của An Vũ.

Phong đang nhìn dính vào tôi! Trong ấn tượng của mình đôi mắt của anh như nước hồ sao ban đêm luôn sâu thẳm khó lường, nhưng lúc này đôi mắt đó lại hiện lên nụ cười hạnh phúc

-Tới hay không là việc của em, anh có tư cách gì mà hét lên với em?- cái gã này sao tính tình vẫn không thay đổi nhỉ? Tôi trừng mắt nhìn anh phản bác

-Em dám cho tôi lây leo cây , làm tôi mất mặt ! Sao tôi lại không nói được?- nhưng An Vũ Phong vẫn ung dung đứng tiến về phía tôi giọng nói mặc dù hung dữ nhưng nụ cười trong ánh mắt càng tươi hơn

-Anh ... đồ chết tiệt... -Tôi định tiếp tục khai chiến nhưng bỗng vỡ lẽ ra -anh...

-E hèm... Bây giờ vẫn còn đang đứng trên sân khấu phải chú ý hình ảnh nhé. Sừ chung từ nãy tới giờ vẫn đứng quan sát chúng tôi , cuối cùng không nhịn được nữa ho khan mấy tiếng rồi đứng vào giữa tôi và An Vũ Phong dùng chính thân thể mình để tách chúng tôi về hai phía!

-Em bạch Tô cơ , xin em giải thích cho việc vừa xảy ra được không?-Giọng nói của sư chung một lần nữa lại vang lên khắp sân trường

-Dạ-Tôi đã hạ quyết tâm .Quay người lại lễ phép nhận micro từ tay sư chung , ánh mắt tôi từ từ nhìn xuống sân khấu

Những đôi mắt chờ đợi những vẻ mặt hy vọng.Ma Thu Thu không biết từ lúc nào đã chạy tới nơi ?đang thở hổn hển đứng đằng sau đám người, ghen cổ lên nhìn tôi

Tôi quay đầu lại nhìn An Vũ Phong hít một hơi thật sâu , đặt micro lên sát miệng.

-Thưa các bạn tôi là cô gái trong cặp đôi cuối cùng Bạch Tô cơ, tôi chân

thành xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ của mình

-Tại sao bạn lại đến muộn? lẽ nào còn có việc khác quan trọng hơn buổi tình diễn ngày hôm nay sao?

-Bạch Tô Cơ cho chúng tôi một lý do đi

Nhưng lời xin lỗi của tôi không đủ để giải đáp nghi hoặc của mọi người nó còn khiến nhiều câu hỏi vang lên hơn

Tôi do dự một lát, rồi dũng cảm đón nhận những câu hỏi của mọi người , giải thích rõ ràng:

-Trước khi tới đây tôi đã gặp rất nhiều trở ngại nhưng thật may mắn vào giây cuối cùng tôi đã tới nơi nếu không có lẽ tôi sẽ hối hận suốt đời

-Không sao đâu chỉ cần đủ 50 couple là được rồi!

Câu trả lời của tôi dẫn tới một tràng pháo tay giòn giã, mọi người hình như đều cảm động trước câu nói đó. Cũng tha thứ cho tôi nên không còn truy hỏi nữa

-Ok! Thấy mọi việc đã đâu vào đó cuối cùng sự chung cũng đồng ý nhưng điều này .Thầy bước nhanh ra trung tâm sân khấu đây gong kính vàng trên sống mũi, nhìn tôi rồi lại nhìn An Vũ Phong , bỗng dừng thây nói: nếu cuối cùng câu lạc bộ trái Tim Tình yêu đã tìm đủ 50 couple vậy thì chúng ta bước vào giai đoạn thứ hai bỏ phiếu

Câu lạc bộ nhiếp ảnh Tô Tiểu Lệ , 1 phiếu ! Câu lạc bộ tái tim tình yêu , 1 phiếu!

Câu lạc bộ trái tim tình yêu , 1 phiếu! Câu lạc bộ trái tim tình yêu 1 phiếu!

Câu lạc bộ trái tim tình yêu , 1 phiếu! Câu lạc bộ trái tim tình yêu 1 phiếu!

Chương 5:

- Trái tim! Trái tim! Trái tim! - Mà Thu Thu đứng cạnh tôi khẽ lăm bắm, hình như làm như vậy thì cô sẽ đạt được ý nguyện vậy! Tôi cảm động nhìn Ma Thu Thu đang nghiêm túc một cách khác thường, bắt giắc nắm chặt hai tay, nhìn chăm chú vào tấm bảng đen ghi số phiếu, bắt đầu cầu nguyện cho Câu lạc bộ Trái tim tình yêu!

Không biết vì sao, có mười mấy phút kiểm phiếu mà tôi cảm thấy hình như cả thế kỉ trôi qua! Mỗi khi thành viên của Hội học sinh ghi thêm một phiếu lên bảng, trái tim tôi lại đập mạnh một tiếng.

Tôi hít một hơi thật dài để mong mình bình tĩnh lại, không ngờ lại càng hồi hộp hơn.

Đúng lúc tôi cảm thấy trái tim mình như sắp biến thành một con thỏ nhút nhát thì bỗng dưng, một luồng hơi ấm áp từ ngón tay truyền lên tim tôi, ưng phút chốc an ủi trái tim đang thấp thỏm của tôi.

Tôi cúi đầu xuống, thấy không biết từ lúc nào An Vũ Phong đã nắm chặt tay tôi! Bàn tay anh vừa mạnh mẽ vừa ấm áp, khiến tôi cảm thấy như mùa xuân đã về. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của An Vũ Phong, kinh ngạc phát hiện ra, khóe miệng anh nở một nụ cười....

-Tôi tuyên bố, kết quả cuộc tuyển chọn lần này - Kỳ tích lớn nhất của Đại học Tinh Hoa năm nay - Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu! - Mười phút kiểm phiếu dài hơn cả thế kỷ cuối cùng cũng kết thúc.

-Year! Chúng ta thành công rồi!

-Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu vạn tuế!

-Và người sáng tạo kỳ tích của năm nay sẽ giành được giải thưởng đặc biệt của Đại học Tinh Hoa, đó là một suất học bổng đặc biệt đi Pháp du học! - Tiếng sư Chung kích động vang lên - Cô chính là... .Người sáng tạo ra Câu lạc bộ Trái tim Tình Yêu, Bạch Tô Cơ!

Các thành viên của câu lạc bộ hoan hô rầm trời trên mặt mỗi người đều hiện lên sắc hồng xinh xắn. Trong giây lát, tôi dường như cảm thấy mùa xuân đang bao bọc quanh mình, ánh mặt trời, những cơn gió nhẹ ấm áp, ngay cả không khí cũng có mùi của hạnh phúc!

Tôi thắng rồi sao?

Người sáng tạo ra kỳ tích của năm nay... .Người sáng lập ra Câu lạc bộ Trái tim Tình Yêu, Bạch Tô Cơ!

Tôi bất giác nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra, tâm trạng vẫn như người đang ở trên mây, nhất thời không thể nào "hạ cánh" được!

Người giành được giải quán quân cuối cùng là tôi! Hơn nữa chỉ có mình tôi! Nhưng còn Anh Vũ Phong thì sao?

Nếu không có sự giúp đỡ nhiệt tình của Câu lạc bộ nhịp đập Trái tim của anh thì Câu lạc bộ Trái tim Tình Yêu sao có thể đi tới ngày hôm nay?

Tôi quay đầu lại, há miệng định hỏi gì đó, nhưng hình như sư Chung nhận ra tôi định làm gì, chỉ mỉm cười!

-Mọi người yên lặng! Yên Lặng một chút! - Tiếng nói của sư Chung như liều thuốc an thần khiến tiếng huyền não khắp hội trường tắt hẳn. Sư Chung bỗng nắm tay An Vũ Phong, đi tới trước mặt tôi, sau đó nắm tay tôi và cùng giơ cao tay của hai chúng tôi lên!

-Chưa cần vội chúc mừng! Tôi vẫn còn chưa nói xong! Sư Chung bật cười hài hước -Chủ đề lần này khiến tôi AOXÌ mừng nhận ra rằng, hai học sinh không quen biết nhau, từ kẻ kình địch dần dần trở thành bạn bè. Thực ra ý nghĩa của việc trao đổi học sinh chính là hòa hợp, sự hòa hợp giữa các câu lạc bộ, sự hòa hợp giữa mọi người, sự hòa hợp của các tư tưởng! Bởi vậy, mặc dù giải thưởng cuối cùng của mỗi năm chỉ có một, học bổng sang Pháp du học cũng chỉ có một, nhưng sau khi Hiệp hội trao đổi sinh viên quốc tế hiểu được tình hình này đã chủ động đề nghị cho cả hai chủ tịch câu lạc bộ cùng đi. Bởi vậy, năm nay chúng ta có hai người giành giải nhất, họ chính là cặp đôi thứ 50 của năm nay -Bạch Tô Cơ và An Vũ Phong!

Tùng tùng tùng..... tùng tùng tùng....

Bóp bóp bóp..... bóp bóp bóp.....

-Vạn tuế! Vạn tuế! - Tiếng vỗ tay,, tiếng hoan hô!

Sư Chung -vừa mới nói dứt câu, cả sân khấu lại chìm trong làn sóng vui mừng!

Tôi ngây người đứng nguyên tại chỗ cũ, mỉm cười nhìn An Vũ Phong, rồi lại quay đầu lại, bỗng dưng tôi nhìn thấy một đôi mắt màu xám nhạt đang âm thầm nhìn tôi trong đám đông....

Xào xạc!

Trên con đường thưa thớt bóng người, từng cơn gió nhẹ thổi qua hàng cây ngô đồng hai bên đường, phát ra những tiếng xào xạc. Ánh mặt trời lặn dần ra phía Tây, khiến cả bầu trời được nhuộm một màu đỏ rực.

Không khí thật ương lành! Từng cơn gió mát thổi qua mặt tôi khiến khuôn mặt nóng bừng của tôi hạ dần nhiệt độ.

Rời khỏi khung cảnh náo nhiệt của sân trường, tôi và An Vũ Phong sánh

vai nhau đi trên con đường nhỏ quanh co ương trường Đại học Tinh Hoa, không ai nói lời nào. Thực ra không cần phải nói. Chỉ cần hai người có thể sóng bước bên nhau, tôi đã cảm thấy vô cùng đặc biệt! Cũng giống như đang diễn một bộ phim tình cảm, nhân vật nam chính đẹp trai lần đầu đi bộ cùng cô gái mà mình thích, hai trái tim nóng hổi cùng đập chung một nhịp và lại gần nhau hơn ương tiếng gió thổi rì rào...

Lạch cạch...

Bỗng từ cách đó không xa vang lên một tiếng động nhẹ.
Tôi và An Vũ Phong không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, gặp một bóng người vô cùng thâm thẳm.

-Kỷ Minh?

Người xuất hiện trong tầm mắt của tôi chính là Kỷ Minh! Kể từ sau khi rời khỏi phòng tôi lần trước, anh chưa hề xuất hiện lại lần nào. Trong tay Kỷ Minh xách một va ly hành lý, nhìn thấy chúng tôi, đôi mắt màu xám dừng chân đứng nguyên tại chỗ cũ, chỉ dùng đôi mắt im lặng nhìn về phía xa.

Tôi bước nhanh về phía Kỳ Minh, An Vũ Phong cũng vội đi theo tôi! Ba người chúng tôi lần đầu tiên đứng gần nhau như vậy, nhưng cả ba đều rơi vào yên lặng.

-Kỳ Minh, bạn mang hành lý đi đâu vậy? Bạn định đi sao? - Rất lâu sau, những từ ngữ ương đầu tôi mới sắp xếp được thành một câu nói, nhẹ nhàng thoát ra khỏi miệng.

Kỷ Minh vẫn giữ thái độ ôn hòa, đứng thẳng người, mỉm cười nhìn tôi và An Vũ Phong. Nhưng trong đôi mắt màu xám nhạt luôn rất tự tin của anh lại có vẻ gì đó khiến tôi thấy khó hiểu - u buồn, thất vọng, hay là bất lực... Vô số tình cảm phức tạp nằm ương đó.

-Đúng thế. Minh nghĩ mình không nên ở lại đây nữa, có lẽ có những việc ngay từ đầu mình đã sai rồi.

-Kỷ Minh, việc của cậu tôi đều nghe nói rồi - Giọng An Vũ Phong trầm trầm

-Vậy sao? Có điều là một trong ba đại thần như cậu, có lẽ không bao giờ hiểu được tâm trạng hiện thời của tôi đâu - Kỷ Minh cay đắng nhếch miệng, khuôn mặt anh giống như một tấm cửa sổ bằng kính sau cơn mưa bị bám đầy bùn, không thể nào lau đi được.

-Không - Nhưng An Vũ Phong lại lắc đầu - Cậu sai rồi. Tại sao tam đại thần lại không thể hiểu tâm trạng của người khác? Trong cuộc đời của mỗi người đều có những việc không thể nào quên được, tôi cũng thế. Nhưng

quan trọng không phải là nhớ mãi quá khứ, mà là hãy quên chúng đi.

-Quên? - Kỷ Minh nhún vai, khẽ hừ lạnh một tiếng - Cậu nói thì dễ dàng lắm, nhưng đối với tôi mà nói, muốn quên đi một chuyện còn khó khăn hơn cả tìm đường lên trời. Cậu có thể hiểu được cảm giác bị người ta đuổi ra khỏi căn nhà mà mình đã sống từ nhỏ không? Cậu có thể hiểu được tâm nguyện của mẹ tôi khi muốn tôi tìm lại chiếc vòng đó không? Cậu có vì không thực hiện được di nguyện của bố mẹ mà cảm thấy đau đớn tới mức muốn biến mất vĩnh viễn khỏi thế giới này không?

Kỷ Minh...

Tôi nhìn Kỷ Minh chăm chăm, mặc dù có giây phút biết được sự thực, tôi đã rất hận anh! Nhưng không biết vì sao, tới ngày hôm nay, tôi lại có một cảm giác rất kỳ lạ, có thể là tôi thương hại anh, có thể là đồng cảm với anh, nhưng lớn nhất vẫn là cảm giác có lỗi với anh!

-An Vũ Phong, chiếc vòng này có li lịch như thế nào?

-Thực ra cái vòng này chính là tượng trưng cho dòng dõi quý tộc ở nước Chanel. Nhưng từ mấy năm trước, ông già của viện trưởng lão bỗng dưng nổi hứng lên, nói rằng ngay cả Giang Huru Thần cũng đã kết hôn rồi, chúng tôi cũng phải nhanh chân lên! Thế là ông ta nghĩ đủ mọi cách để dùng cái vòng này trêu đùa bọn anh! Ông ta còn nói, nếu ai làm mất cái vòng này sẽ buộc phải chấp nhận sự sắp xếp của ông ta, coi mất một người con gái đã được chỉ định! Haiizz... Bạch Tô Cơ, giờ thì em biết rồi chứ? Nếu khi đó anh không đòi lại cái vòng này, hậu quả sẽ rất rất nghiêm trọng đấy.

- An Vũ Phong chép miệng, nói với giọng ngán ngẩm.

Tại sao lại như vậy? - Tôi ngẩn ngơ, không biết nên khóc hay nên cười, nhìn An Vũ Phong rồi lại nhìn Kỷ Minh, cảm thấy thật khó hiểu.

Nhưng An Vũ Phong bỗng quay sang nhìn Kỷ Minh, hình như nghĩ ra cái gì đó, cầm điện thoại lên gọi tới một con số.

-A lô? Huru, là tôi, tôi là Phong!

-Có thể giúp tôi tra lịch sử gia tộc nhà họ Kỷ ở nước Chanel không...

Ừ, được, tình hình cụ thể tôi sẽ gửi tài liệu cho anh sau. Được, cảm ơn anh!

Pặp! An Vũ Phong cúp điện thoại, mặt lộ ra vẻ an ủi, nhìn Kỷ Minh, lạnh lùng nói:

- Kỷ Minh, việc của cậu tôi không giúp được nhiều, nhưng tôi có thể nhờ Hoàng tồ Giang Huru Thần đích thân kiểm tra lịch sử gia tộc nhà cậu, nếu tất cả đều như cậu nói, chắc chắn họ sẽ trả công bằng cho cậu.

-An Vũ Phong....- Đôi mắt của Kỷ Minh sáng lấp lánh, khuôn mặt trắng trẻo tỏ ra khó hiểu, hình như không biết vì sao An Vũ Phong lại làm như vậy.
-Đừng nói cảm ơn tôi, coi như là tôi cảm ơn cậu vì thời gian qua luôn chăm sóc cho Bạch Tô Cơ! Ha ha, còn cả cái này nữa - An Vũ Phong bỗng lấy chiếc vòng tay mà khó khăn lắm mới tìm được về trong túi ra, nhìn một cái rồi đưa cho Kỷ Minh - Cái này cho cậu!
-Cái này... .sắc mặt của Kỷ Minh càng khó hiểu, không biết nên nhận chiếc vòng hay không - Cái vòng này chẳng phải của cậu sao?
- Ha ha ha, nếu cậu đã cần nó hơn tôi thì tôi tặng cho cậu - An Vũ Phong thản nhiên cười, rồi lại nhìn tôi. - Bây giờ tôi không còn cần cái vòng tay này nữa rồi.

Nhưng Kỷ Minh lại rơi vào im lặng.

-Kỷ Minh, bạn cứ nhận đi - Thấy dáng vẻ khổ sở của Kỷ Minh, tôi cũng mỉm cười với anh, nói khẽ.

-Bạch Tô Cơ, bạn... .không trách mình sao? - Kỷ Minh do dự nhìn tôi, giọng nói vẫn không được tự tin như trước.

-Tại sao lại trách bạn? Bạn luôn giúp đỡ mình mà. Thực ra mình rất vui vì quen được một người bạn như bạn, nếu không có bạn thì cũng không có sự tồn tại của Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu - Tôi nghiêm túc gật đầu, rồi bỗng dừng nghĩ lại cái gì đó, tôi đưa tay phải ra muốn bắt tay Kỷ Minh - Chúc lên đường may mắn.

-Cảm ơn! - Kỷ Minh cảm động nhìn tôi, nhưng khi tay anh sắp chạm vào tay tôi, bỗng có một bàn tay nhanh như cắt bắt tay Kỷ Minh trước tôi. -An Vũ Phong! Anh!

-Ha ha ha, Kỷ Minh, chúc lên đường may mắn.

Tôi tức giận nhìn An Vũ Phong, nhưng An Vũ Phong mỉm cười đắc ý.

-Hai bạn..... Ha ha... .cảm ơn! Kỷ Minh nhìn tôi rồi lại nhìn An Vũ Phong, hình như

hiểu ra điều gì đó, lắc đầu, cười đau khổ, và quay người đi, cái bóng của anh dần khuất khỏi tầm mắt của chúng tôi.

-Này, An Vũ Phong, anh đứng là ngang ngược! - Nhìn bóng Kỷ Minh đi xa dần, tôi giận dữ nhìn An Vũ Phong.

-Làm sao? Em không hài lòng sao? Vậy thì từ sau anh cũng nắm tay người con gái khác! Nhưng An Vũ Phong chỉ nhếch miệng lên cười.

-Anh..... anh dám! - Mặt tôi đỏ bừng nhưng vẫn không chịu nhận thua, đưa tay ra nắm

mạnh vào vai An Vũ Phong.

An Vũ Phong chỉ neho mắt với tôi, quay người lại tránh khỏi cú đâm, chạy ra đằng xa Tôi thoáng khựng lại rồi nhanh chóng chạy đuổi theo!

-Anh tưởng rằng em không dám sao? An Vũ Phong, anh cứ chờ đấy.

.....

- Kính coong....Các bạn thân mến, xin mau chóng làm thủ tục lên máy bay... Trong phòng chờ máy bay của sân bay Quốc tế thành phố Tinh Hoa, tôi, Ma Thu Thu và Tô Hưu Tuệ đang ngồi sát với nhau, vui vẻ nói chuyện không ngừng. Cách đó không xa, Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ, Kim Ánh Minh và Mông Thái Nhất, bốn người con trai cũng ngồi chụm đầu vào nhau, nói nói cười cười.

Chuyện gì thế nhỉ, đã sắp tới giờ rồi mà sao An Vũ Phong vẫn chưa tới? Đáng lẽ bọn tôi đã hẹn gặp nhau ở sân bay từ nửa giờ trước! Vậy mà bây giờ đã quá 5 phút rồi mà vẫn không thấy bóng dáng cái gã đó đâu, không hiểu hẳn đang giờ trò gì.

Tôi nhìn vào từng bóng người đi vào sân bay, tâm trạng giống như chiếc máy bay sắp hạ cánh, càng ngày càng nặng nề! Ngọn lửa giận lại bắt đầu nhen nhóm lên ương tôi.

-Tô Cơ, đừng nhìn nữa! cổ cậu sắp dài ra rồi! Nhớ rõ đấy, đồ ăn của nước Pháp rất dễ gây béo, ăn ít một chút, nếu không khi trở lại tớ sẽ nhìn thấy một con heo béo đấy.

Đúng lúc tôi đang giận dữ chu môi lại thì giọng nói của Tô Hưu Tuệ ngồi cạnh lọt vào tai tôi! Tôi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy cô đang xoắn mấy lọn tóc dài, nhìn tôi nói.

-Hưu Tuệ đáng ghét, cậu tưởng rằng cậu không nói chuyện thì người ta nghĩ cậu câm sao? Bạch Tô Cơ tớ cho dù ăn nhiều thế nào thì vẫn là mỹ nữ vạn người mê! Tôi giận đối lờ cô, nhưng trong lòng thì thầm cảm động....Ha ha, quả nhiên chỉ có Tô Hưu Huệ là hiểu tôi.

-Ha ha ha, lần này chỉ là do cậu may mắn thôi. Nếu có Tô Hưu Tuệ tớ ở đó thì chắc chắn người được đi Pháp phải là tớ! - nhưng ngay sau đó câu nói kiêu ngạo của Tô Hưu Tuệ lại làm tôi tức nổ đom đóm mắt.

-Em Hưu Tuệ, lẽ nào em quên anh rồi sao? - Bỗng dung một giọng nói quen thuộc chen vào. Tôi ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy khuôn mặt to béo của Kim Nguyệt Dạ đang cười hi hi nhìn Tô Hưu Tuệ.

-Thu Thu! Tớ đi đây! Sau này Cậu lạc bộ Trái tím Tình yêu giao cho cậu nhé! - Trong lúc Tô Hưu Tuệ còn đang mải "nói chuyện tình yêu" với Kim Nguyệt Dạ, tôi nắm lấy đôi tay của Ma Thu Thu dặn dò.

-Yên tâm đi! Tô Cơ! Chắc chắn tớ sẽ kế thừa truyền thống ưu tú của cậu, phát triển Câu lạc bộ Trái tim Tình yêu, biến nó trở thành câu lạc bộ nổi tiếng nhất Đại học Tinh hoa! - Ma Thu Thu vui vẻ trả lời, hai con mắt sáng lấp lánh nhìn tôi gật đầu.

-Được rồi, được rồi, mọi người đừng đùa nữa! - Lý Triết Vũ vẫn dịu dàng như vậy, cười cười xua tay, cố gắng giữ "uật tự" - Bạch Tô Cơ, sao An Vũ Phong vẫn chưa tới? Có cần gọi điện cho cậu ta không?

-Ừ! - Câu nói của Lý Triết Vũ nhắc nhở tôi, tôi mở túi xách, móc điện thoại di động ra định gọi cho hắn.

-Xin lỗi, thuê bao quý khách AỜa gọi hiện đã tắt máy!

Cái gì? Còn dám tắt máy?

Trong phút chốc đôi tay đang cầm điện thoại của tôi chợt mím lên một cách kỳ lạ!

Chẳng nhẽ trên đường gặp chuyện gì rồi sao?

-Đừng lo, đừng lo, chắc là bị tắc đường, Tô Cơ, bọn tớ chờ với cậu - Lý Triết Vũ vẫn mỉm cười hiểu biết, an ủi tôi.

Cũng đúng, An Vũ Phong từ trước tới giờ lúc nào cũng thích phô trương thanh thế, bên cạnh luôn có con "Hải ly" trung thành, làm sao mà xảy ra chuyện gì được.

Nghĩ tới đây, trái tim lo lắng của tôi bình tĩnh lại một chút.

-Ha ha, tôi thấy cái gã đó chắc chắn là chán sống rồi, đi hưởng tuần trăng mật với người đẹp của mình mà còn đến muộn! Đúng là đồ ngốc! Mông Thái Nhất từ nãy ngồi im không nói gì, giờ dương dương tự đắc nói ra suy nghĩ của mình!

-Em Hưu Tuệ, bao giờ chúng ta hưởng tuần trăng mật cũng đi Pháp nhé. Triết Vũ, cậu sẽ mừng cho chúng tớ, đúng không? - Kim Nguyệt Dạ cũng mượn câu nói của Mông Thái Nhất, vừa nói vừa nắm tay Tô Hưu Tuệ!

-Kim Nguyệt Dạ! - Tô Hưu Tuệ kinh ngạc kêu lên, nhưng ngay sau đó cô lại như hóa thạch.

-Ha ha ha. Nếu khi đó Hưu Tuệ vui vẻ thì đương nhiên tớ cũng vui vẻ - Bị Kim

Nguyệt Dạ nói khích nhưng Lý Triết Vũ vẫn bình tĩnh, mỉm cười nắm bàn tay còn lại của Hưu Tuệ.

-Wa, mọi người lãng mạn quá.

Ma Thu Thu ngưỡng mộ nhìn hai chàng trai đang tranh nhau nắm tay Hưu Tuệ, hạnh phúc thốt lên một câu tán dương.

-Chim sẻ! Lãng mạn cái đầu em ý! Mau đưa tay đây, để đại gia Mông Thái

Nhất này cho em niềm hạnh phúc đó! Nào, lại đây để anh ôm!

-Xuất phát.

Đúng vào lúc Mông Thái Nhất "nhào" về phía Ma Thu Thu, Kim Ánh Minh từ nãy đứng cạnh không nói gì, bất giác lôi một cái điện thoại trong túi áo ra, ấn một nút, miệng ra hiệu.

Soạt Soạt...

Bỗng ở hai góc của phòng chờ lao ra hai bóng người mặc sắc phục, không nói nửa lời giữ chặt Mông Thái Nhất lại, sau đó hai người dùng sức bẻ quặt tay anh ta về phía sau!

-Học viện quân sự Tinh Hoa! Học viện quân sự Tinh Hoa, tôi là đội trưởng Nhất Liên, đã tìm được học viên vi phạm nội quy, bỏ chạy vào tuần trước, lập tức giải về trị tội! -Một thầy giáo cao lớn móc điện thoại ra nói một tràng.

-Á! Con chuột đáng ghét kia! Cậu....sao cậu dám....á...

Mông Thái Nhất ra sức giằng co nhưng không thể thoát khỏi tay của hai người đó được, không lâu sau, anh bị lôi ra khỏi phòng chờ và biến mất khỏi mắt chúng tôi.

-Mông..... Mông Thái Nhất..... - Ma Thu Thu không biết làm gì, lúc này mới có phản ứng, nhìn về hướng mà Mông Thái Nhất biến mất, lo lắng áp tay lên ngực!

-An Vũ Phong, please hurry to carry the fly F923...An Vũ Phong..... please....

Trong phòng chờ máy bay vang lên giọng nói quen thuộc. Tôi thầm mừng An Vũ Phong, Vừa lo lắng nhìn ra cửa ra vào. Bỗngưng trái tim tôi đập mạnh! Bởi vì rõ ràng lúc này tôi nhìn thấy ở cửa lớn của máy bay có một chàng trai nổi bật khác thường đang ung dung đi về phía tôi.

Mái tóc dài đen nhánh, khuôn mặt cười kiêu ngạo, hai hàng long mày khê nhếch lên, hình như luôn mang theo nụ cười. Nước da trắng trẻo và đôi môi màu hồng đào, ánh mắt sáng sâu thẳm, sống mũi cao như các nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, bên tai trái là chiếc khuyên tai có đính kim cương sáng lấp lánh, tất cả những điều đó đem lại cho anh một vẻ đẹp mê hồn...

An Vũ Phong!

Kẻ chuyên gia tới muộn cuối cùng cũng tới!

Hôm nay anh mặc bộ quần áo giống lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cũng là màu trắng như thế. Hình như anh rất thích màu trắng thì phải!

Nhưng đẹp trai không nói lên được điều gì! Nên biết rang bắt Bạch Tô Cơ phải chờ người thì cái giá phải trả hoàn toàn không nhỏ!

-Khi tới Pari, việc đầu tiên mà em làm sẽ là đi thăm tháp Eiffel! - Tôi nhìn thẳng về phía trước, khóe mắt khẽ liếc An Vũ Phong, nghiêm túc tuyên bố.

-Được thôi, có phải chuẩn bị tổ chức lễ tuyên thệ nhậm chức người hầu của thiếu gia An Vũ Phong tại tháp Eiffel không? -Nhưng An Vũ Phong hình như đã nhận ra ý đồ của tôi, chỉ cười nhẹ và cho tôi một đòn chí mệnh!

-Năm mơ! - Tôi giận dữ quay đầu lại, lườm An Vũ Phong - Anh đừng có tưởng bở! Có điều, trừ phi...

Nói tới đây, con người mắt tôi đảo tròn, lại nghĩ ra kế mới.

-Trừ phi cái gì? -An Vũ Phong hứng thú ghét đầu lại, chớp mắt nhìn tôi!

-Trừ phi anh tìm thấy cuốn "Phép thuật tình yêu" của em!

-Sao thế được? Đó là sách của em mà! Lẽ nào ngay cả em cũng không biết mình để nó ở đâu sao? - An Vũ Phong cố ý tỏ ra kinh ngạc, mở to mắt, chép miệng nhìn tôi rồi lại nhún vai - Em bắt anh gánh cái tội to như vậy, cho dù là người hầu của anh thì cũng có tác dụng gì?

-Ha ha ha, không tìm thấy sách thì miễn bàn! Lần trước rõ ràng em nhét em nhét vào túi xách, nhưng xuống máy bay không còn tìm thấy đâu nữa - Tôi càng tự đắc - Bởi vậy, trừ phi anh giúp em tìm thấy nó, nếu không thì miễn bàn.

-Được thôi - Nhìn dáng vẻ bại trận của An Vũ Phong, tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ! Nhưng tôi vui mừng chưa được lâu thì nhìn thấy khóe miệng An Vũ Phong nhếch lên, sau đó lôi ra một thứ từ cái túi đeo sau lưng.

Hươu hươu quyền sách màu hồng trước mắt tôi....

Tôi dụi mắt, xác định rằng mình không nằm mơ, nhưng An Vũ Phong lại nhét quyền sách vào lòng tôi, tôi bỏ đi trước!

Sao có thể như vậy được?

Đúng là quyền "Phép thuật tình yêu" của tôi!

Không phải chứ?

Lẽ nào trên máy bay...

-Kính coong... .Mời các hành khách đi Pari làm thủ tục lên máy bay....

Tôi còn đang ngẩn ngơ đứng ở chỗ cũ, nhìn theo An Vũ Phong và suy nghĩ

mông lung thì bên tai lại vang lên tiếng nhắc nhở!

Còn chưa kịp định thần lại, An Vũ Phong đã ngang ngược nắm lấy tay tôi.

-Bạch Tô Cơ, vừa nãy em cười nhìn ngốc thật. Mau lên, anh không thích những cô gái

bướng bỉnh đâu.

-Đáng ghét...." Tôi giận dữ mắng, nhưng bất giác lại cong miệng lên, bước nhanh chân theo An Vũ Phong tới cửa an ninh!

Cuộc sống quả là kỳ diệu! Có ai nghĩ rằng hai "kẻ thù không đội ười chung" như tôi và An Vũ Phong lại có lúc nắm tay nhau.

Ha ha, nhưng cho dù thế nào, bây giờ tôi cũng sẽ không buông bàn tay này ra nữa! Ha ha... tay của An Vũ Phong thật lớn, thật ấm áp, luôn khiến tôi cảm thấy thứ mà tôi nắm ương tay chính là mặt ười của mùa đông!

-Bạch Tô Cơ, may mắn nhé! Lúc làm thủ tục, tôi còn nghe tiếng của Ma Thu Thu và Tô Hưu Tuệ hét với theo. - Nhất định phải hạnh phúc nhé!

Hưu Tuệ, Thu Thu, các bạn yên tâm đi! Chắc chắn bọn mình sẽ sống hạnh phúc.

Hết.